

ΜΠΟΝΚΕΤΟ

**ΠΡΟΙΚΑΣ-ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΠΡΟΣ ΑΝΩΤΕΡΑΝ ΕΚΠΑΙ-
ΔΕΥΣΙΝ-ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΙΝ ΤΩΝ ΓΗΡΑΤΕΙΩΝ**

Δύνασθε νὰ ἐπιτύχητε ἀπὸ τὸ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

Ρώμης, ἐγκριθέν ἐν Ἑλλάδι διὰ Διατάγματος τῆς 22 Δεκεμβρίου 1926

Κεφάλαια ἡσφαλισμένα μέχρι σήμερον Διρ. Ἱταλ. ὀκτὼ δισεκατομμύρια
Νέαι πράξεις κατὰ τὸ ἔτος 1926 Διρ. Ἱταλ. ἑνὶ ἡμίσει δισεκατομμύριον
Ἀποθεματικά Κεφάλαια Διρ. Ἱταλίας, ἑνὶ δισεκατομμύριον καὶ ἑξα-
κῶσις ἑκατομμύρια.

Τὰ συμβόλαιά του εἶνε ἡγγυημένα ἀπὸ τὸ Θησαυροφυλάκιον τοῦ Ἱτα-
λικοῦ Κράτους καὶ ἔχουν τὰς ἐγγυήσεις Τίτλων Κρατικῶν.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ

ἀπὸ τὴν Γενικὴν Ἀντιπροσωπίαν, Γωνία Σταδίου 47 καὶ Γεωργίου
Σταύρου 2 (Ἀθήναι) καὶ ἀπὸ τοὺς κατὰ πόλεις Πράκτορας.

TRIRADOL

Συνδυασμὸς ὁργανικοῦ ἰωδίου, Μινθόλης, Καφουράς καὶ
ραδιοενεργῶν στοιχείων. Ἡ τελευταία λέξις τῆς ἐπιστήμης
διὰ τὴν θεραπείαν τῶν χρονίων βρογχοπνευμονικῶν παθήσε-
ων καὶ εἰδικώτερον ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΟΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΧΕΙ-
ΡΟΥΡΓΙΚΩΝ ΦΥΜΑΤΙΩΣΕΩΝ. Εὐρίσκεται ὑπὸ μορφὴν
φυσίγγων δι' ἐνδομυϊκὰς ἐνεσείς καὶ σφαιρίων διὰ τὴν ἀπὸ
τοῦ στόματος χρῆσιν.

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Ἑλλάδα Πέτρος Ντουρά-
τος, Στοά Πεσματζόγλου. Ὑποκατάστημα ἐν Θεσσαλονικίᾳ
ὁδὸς Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἀρ. 33.

**ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ
ΑΡΩΜΑ LOTUS**

Ἡ Βασιλεὺς τῶν ἀρωμάτων

ΠΟΥΔΡΑ LOTUS

Ποιότης ἀνωτάτη

ΚΡΕΜΑ LOTUS

Τὸ ἰσχυρὸν καλλυντικὸν τοῦ δέρματος

ΤΑ LOTUS (Λοτούς) Πωλοῦνται παντοῦ

Πώλησις χονδρική καὶ λιανική: **Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ**
Καλλιμάς 13 Ἀθῆναι

Εἰς τὰς ἐπαρχίας στέλλονται τεχνικῶς ἔκν προεμβά-
σιτε διὰ τὸ Ἄρωμα Δραχμ. 45. Διὰ τὴν Πούδρα Δραχμ. 25.
Διὰ τὴν Κρέμα Δραχμ. 15.

ΠΟΥΔΡΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗΣ

Εἶνε ὁ καλλίτερος σύντροφος·
ἐκείνης κυρίας. Μὴ ἐμπεριέχουσα
οὐδὲν βλαβερὸν στοιχεῖον, κάμει
βελούδινο δέρμα, μεταξερυζομένη
δὲ μετὰ τῆς κρέμας Ροδαλίνης δι-
δει εἰς αὐτὸ ἐλαστικότητα καὶ δρο-
σερότητα. Ὑπάρχει εἰς ὅλους τοὺς
χρωματισμούς.

ΙΑΤΡΟΣ Ν. ΑΚΤΥΠΗΣ

Γυναικολόγος - Μαιευτὴρ

Ἐπιμελητὴς τοῦ Δημ. Νοσοκομείου
Ὁδὸς Τζωρτζή 12 (Πλ. Κένυγος)

ΑΝΤΙΓΡΑΦΑ ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΩΝ

Ἐκαστὴ σελὶς δραχμ. 3.
Διδασκαλία μηνιαίως δραχμὸς 100.
Ἀκαδημία 79α. Ι. Κασσιδάκης

**Ἀμερικανικὸν ὀφθαλμικὸν
ΑΝΤΙ-ΙΔΡΩΤΙΚΟΝ**

Πωλεῖται παντοῦ
Χονδρική καὶ λιανική πώλησις
Καταστήματα:

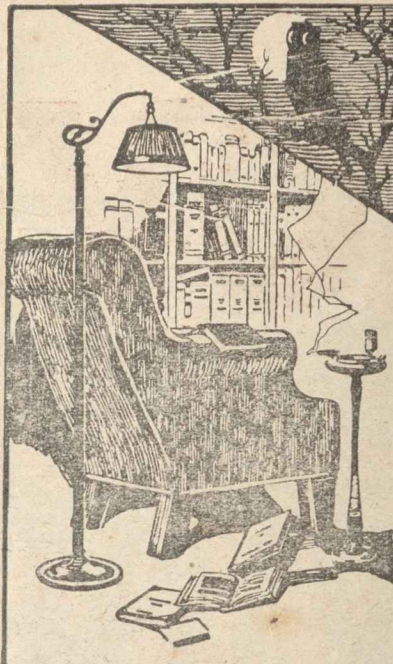
Μ. Ν. ΜΑΤΣΟΥΚΑ

Κανὰρη 10 καὶ Βουλῆς 14

Ι. ΛΟΥΤΖΙΔΗΣ

Χειρουργὸς ὁδοντοίατρος ΠΑΡΙΣΙΩΝ.
Ἐπὶ τετραετίαν εἰς Παρίσιον σπου-
δάσας. Ὀλιγόημερος καὶ ἀνώδυνος थे-
ραπεία παθήσεων στόματος καὶ ὀδόν-
των. Ὀδοντοειδὲς, δυσσομίαν καὶ Ργο-
ρήε ταχέως. 51 Γ' Σεπτεμβρίου 51.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ δύο δωμάτια καὶ κου-
ζίνα. Πληροφορία εἰς τὰ Γραφεῖα μὰς
ὁδὸς Λέκα 7.

Ἀνικανότης τοῦ σκέπτεσθαι
καὶ κεφαλῶντος ἐπέρχεται, ἐπὶ
ἡ ἀνάγκῃς παραταθῆ μέγας
θέλας νυκτός. 1-2

ΔΙΣΚΙΑ

ΑΣΠΙΡΙΝΗΣ

ἀνακουφίζουν αὐτοσυμμετακίνη-
φῆρον τὴν ἰκανότητα τῆς σκέψης.
Ἀπαιτεῖται δημοὶ πάντοτε τὴν γεννη-
συσκευαζόμεν *Βαγελ*, ἀναγνωρί-
νην ἀπὸ τὴν
κυανόλευκον
ταινίαν. —

**Soignez vos Cheveux
avec le**

Pétrole Hahn

Τὸ ἐμπορικὸν τμήμα

τοῦ

— ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΩΔΕΙΟΥ —

(Φειδίου 8)

Ἐπιλουτίσθη μὲ νέας παραγγελίας

ΠΙΑΝΩΝ

Τῶν ἀρίστων Γερμαν. ἐργαστασῶν

**J. BLUTHNER, GROTRIAN,
STEINWEG, NEUMEYER
SOPH. ZIMMERMAN.**

Τιμαὶ ἀσυγκρίνιστοι.

Εὐκολοὶ πληρωμαί.

ΕΠΙΣΚΕΦΟΝΤΕ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΜΑΣ

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ βιβλία καὶ βιβλιοθή-
κας. Γράψατε «Μπουκέτο» Λέκα 7.

ΦΘΑΝΕΙ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΤΟ:

PALMOLIVE

ODO-RO-NO

Ἀπαράτητον
διὰ τὰς

ΚΥΡΙΑΣ

καὶ

ΔΕΞΙΟΠΟΙΝΤΑΣ

Οἰκονομία ἐνδομύτων — Καθη-
ριότης.

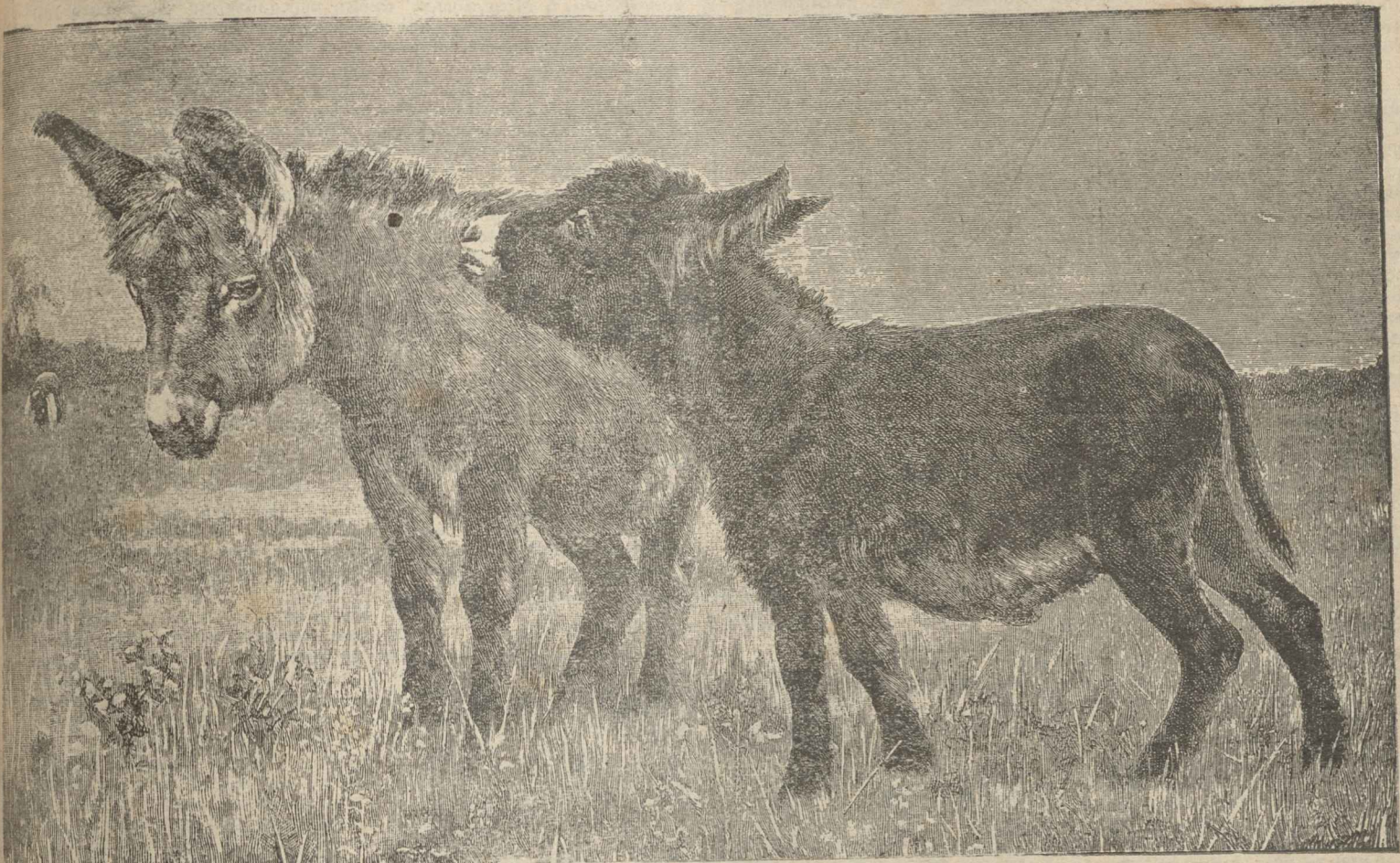
Ἀποφεύγετε τὰς ἀπομυμήσεις

17 Μαΐου 1928

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

525

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Στὴν ἐξοχή

ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΤΤΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Η ΚΟΥΚΛΟΠΑΝΤΡΕΙΕΣ

(Τὸ χρονομένο αὐτὸ διήγημα τοῦ ἀληθινοῦ Παπαδιαμάντη
εἶνε ἀνέκδοτο. Ὅπως θὰ δῶτε ὁ Παπαδιαμάντης ἤθελε καὶ τὴν ἑσπέραν
καὶ τὴν ὁριανὴν περιγράφει ἐδῶ μὲ ἑσπερίαν χρονομένην. Ἐννομεῖται τὸ διή-
γημα τοῦ αὐτοῦ «Κουκλόπαν»-ρεῖδον ἔξω τῆς ἐξοχῆς τοῦ ἀσφαλῆς τὸν βλο-
ποῦν κάποιον γάμον τῆς ἡρωίδος τοῦ Εὐγενικοῦλας.)

Μέσα εἰς τὸ βίβλος, ἑκατοκοῦσε ἡ κυρὰ Ζαφείρινα, μὲ τὴν
κόρη τῆς, τὴν Εὐγενικοῦλαν. Δὲν ἦσαν σπιτινοκοκυρὰ οὐτε καν
πολλοὶ ὑπονοικιστῆς, μόνον ἐντολὴν εἶχε νὰ ἐπι-
σταθῇ εἰς δὴν τὴν μάνδραν, νὰ εἰσπράττῃ τὰ ἀνοῦ-
κα ἀπὸ τὰς πένης ἢ ἐξ χαμογείων τρώγας τὰς ἁ-
ρδιασμένας κατὰ μήκος τῆς αὐλῆς, καὶ εἶχε τὸ προ-
νόμιον νὰ κατοικῇ αὐτὴ εἰς τὴν σχετικῶς καλλιτέ-
ραν κἀμαριν, καὶ νὰ πληρῶνι εὐσηνότερον κίπῳ·
ἐνοίκιον.

Τὰ ἄλλα χαμόγενα κτεῖχον τελευταίως ἐργα-
καὶ ἀνδρες, χωρὶς οἰκογενείας, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ
ἦσαν φιλήσυχοι. Μόνον εἰς τὸ δευτέρον δωμάτιον
ἀπὸ τῆς εἰσόδου τῆς αὐλῆς ἑκατοκοῦσε μία ζωντο-
χῆρα, χωρισμένη ἀπὸ τὸν ἀνδρα τῆς, ἡ Πολυμήνη,
ὅπως ἐκαλεῖτο.

Αἱ σχέσεις μεταξὺ τῆς νοικίριας ταύτης καὶ
τῆς Ζαφείρινας, τῆς ἐκκληροῦσης, χρεὶν σπιτινοκο-
καρῆς, δὲν ἦσαν πολὺ ὁμαλαί, ἀν καὶ ἡ πρώτη εἶχε
προσφέρει διαφόρους καὶ πολυτέλειους ἐκδουλεύσεις.
Τὴν εἶχε βοηθήσει νὰ διώξουν ἀπὸ τὴν αὐλὴν δύο
πρῶτον νοικίριας.

Τοῦτον ἡ μία, ἡ νεαρὰ Μαργαρώ, κατέχουσα
τὸν τέτατον ὅλαμον, τῆς εἶχε φρονήσει πολλὰ τῆς
Ζαφείρινας καὶ τῆς κόρης τῆς ἐξ ἀφορέμης οἰκογε-
νακίων πινον ἀτυχημάτων.

Τὸν περασμένο χρόνον ἡ Ζαφείρινα εἶχεν ὑπὸ-
δραστὴ τὴν κόρη τῆς μ' ἑνὶ ἄνδρῳ σχεδὸν διὰ τῆς βίας.
Ἄλλα τὸν εἶχε τὸ πλῆγινδον δωμάτιον εἶχον κατοικήσει
ἐπὶ τὴν ὁκτώ λούστρους, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ πλέον μεγ-
λίστος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐταιρίας καὶ ὁ πλέον τε-
μελής, ἔβαζεν ὅλους τοὺς ἄλλους (ἐκ τῶν ὁποίων οἱ
δύο ἦσαν ἀδελφὰ του καὶ οἱ ἄλλοι χωριανοὶ του),
νὰ δουλεύουν ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, καὶ τοὺς ἔταρ-
νε τὰ λεπτά. Οὕτως ἦτο πολυμῆδς, προσέτι δὲ χορευ-

τῆς καὶ τραγουδιστῆς καὶ ἡ ἀτα τὴν οὐσάνην. Εἰς ὀλίγον καιρὸν
φαίνεται ὅτι εἶχεν ἀρμυρὴν μὲ τὴν κόρη τῆς Ζαφείρινας, τὴν
Εὐγενικοῦλαν. Μετ' ὀλίγον καιρὸν ἡ Ζαφείρινα ἐρίσκει τὸν Γε-
γινῆν (τοιοῦτον παρατσούκλι τοῦ εἶχεν δώσει οἱ ἄλλοι) νὰ σι-
φινωθῇ μὲ τὴν κόρη τῆς Κατ' ἔκταν νὰ τὴν καὶ εἶχε καλὰ
καὶ μὲ τὴν κόρη τῆς Κατ' ἔκταν νὰ τὴν καὶ εἶχε καλὰ
καὶ μὲ τὴν κόρη τῆς Κατ' ἔκταν νὰ τὴν καὶ εἶχε καλὰ

ἀντικα. Τῆς εἶχεν ἔξω: λογοὶ ἡ μάλλον εἶχεν ἑνὰ
λόγον παρὰ ὅτι μὲς τοῦτον, ὅτι ἡ κόρη τῆς δὲν
ἦν «κατὰ τὴν πρόβαν» ἐκτὴν τὴν εἶχε μαλιστα κα-
τὰ μὲ τὸν Γεγινῆν. Ἡ ἀσύντα τὴν εἶχε εἶχε
καὶ μὲ τὸ παρὰ τὸν, μαλιστα, εἶχε εἶχε νὰ διηγήθῃ
καὶ εἰς τὰς ἁλῆς, δὲν τοῦ τὴν ὅση, καὶ μετ' ὀλί-
γος ὅση δὴ ἡ γεγονοῦ, εἶχε τῆς αὐλῆς καὶ ἀνα-
καρῆ, καὶ πρὸς ἐγγονοῦσαν δὴ ἡ Εὐγενικοῦλα δὲν
ἦσαν «κατὰ τὴν πρόβαν».

Ἐβλιν μὲν καὶ ὅταν νὰ ἐξετάσῃ τὴν κόρη, καὶ
ἐκείνη ἐκτετακτοῦσε τὸ πρῶτον. Ὁ Γεγινῆς ἵσχυ-
ρεται τὸν ἀντιὸν διὰ ὅλα αὐτὰ ἦσαν ἀσυντακτικά,
καὶ ἡ τῆς νὰ κατανῇ τὴν πρῶτην μαμμήν. Ὑστερὸν
ἀπ' ὀλίγον καιρὸν, τῇ β' ἡμέρᾳ ἐν εἰς τὴν πρῶτην
τοῦ, κατόπιν πολλῶν ἀπειλῶν καὶ ἀποσχέσεων, τὸ
ἀνδρῶνιν ἐπεφάνθη καθὼς ἀνῆγγελε τοῦ ἄλλου
τὸν ἡ Ζαφείρινα, πλὴν δὲ ἐν τῇ οὐκ. Ἄλλοι, εἰς
μέρος ἀνωτατων.

Τὴν ἐπὶ τὸν τοῦ γάμου ἡ Ζαφείρινα ἐκαλεῖ-
σε τὴς τῆς νοικίριας, ἐκείνη τὰ σπινθηρὰ τῆς
κίον, τῆς ἐκτετακτοῦσε, εἶτα μὲ τρόπον μυστη-
ριώδη εἰς εἶτα.

Κοιτῶν ἦτον ἡ βοῦμα.
Τὴν φροντίζον τὴν τῆς νοικίριας ἐκτετακτοῦσαν,
ἀσπρὸς τὸ ἐναντιὸν τοῦ δὲ εἶχε ἡ Ζαφείρινα.

Ἡ Εὐγενικοῦλα εἶχε κατοικήσει χωριστὰ μὲ τὸν
ἀνδρα τῆς ἄλλου, καὶ εἶχε χωρὶς αὐτὴν μὲ τὴν δὴ
τὰ ἐπιπλά τῆς μητρὸς τῆς. Ἀμέσως, ὅμως, ἦτοχεν νὰ
παραινῶται. Ὁ Γεγινῆς δὲν εἶχε πλέον εἰς τὴν
δουλειὰν τοῦ τῆς πένης ἢ ἐξ λούστρου νὰ δουλεύουν
διὰ λογαριασμὸν του. Ἐκεῖνοι εἶχον ἀποσκηρῆσει

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΚΟΥΤΑΜΑΡΑ ΤΟΥ ΙΡΛΑΝΔΟΥ ΜΕΤΑΝΑΣΤΟΥ

Ένας νεαρός Ίρλανδός μετανάστης ξεκίνησε κάποτε για την Αμερική.

Όταν δέ την άλλη μέρα ξύπνησε και είδε ότι ο υπνωτικό νεύρο έπλεε στην μέση του ωκεανού γύρω της έναν άπ' τού νυκτός του πλοίου.

— Δεν μου λές π'επειραλόν, π'ε καταρωθάνε και βρίσκετε το δρομολόγιο που πηγαίνει να φτάσει στην Αμερική; — Όχι, η ψυχή σου είναι ήμια!

— Επειτα δείχνοντας το άφρισμένο αυλάκι που άφηνε πίσω του το πλοίο πρόησε:

— Αν ρυθμίσει τολάχιστον ανάποδα κι' ακολουθούσατε... το αυλάκι του πλοίου, θα το καταλάβατε!

Όταν το υπνωτικό νεύρο έφτασε στο λιμάνι της Νέας Υόρκης και άγκυροβόλησε, ο Ίρλανδός μετανάστης είδε να βγαίνει μέσα από την θύρα ένα έρας που έφερε βοήθεια από όλους. Τότε ο μετανάστης είδε στους συνταξιδιώτες του:

— Είδατε, τι κουτοί που είμαστε; Δεν σκεφθήκαμε να φορέσουμε κι' εμείς ένα κοστούμι όταν αυτό (έκείνο που φορούσε ο κολλημένος). Έτσι θα γινόμαστε κολλημένοι απ' την Ίρλανδία ως εδώ και θα είχαμε γλιτώσει τα νύχια!

Επειτα από λίγες μέρες, ο μετανάστης, επειδή άκουσε ότι το κρούσι έ; Ηνωμένες Πολιτείες ήταν δυνατότερο απ' την Ίρλανδία, έγραψε στην πατρίδα του, στους συγγενείς του, να τον στείλουν ένα βιβλίο παλιό, το οποίο είχε ξεχάσει να το πάρει μαζί του. Και έδωσανε στο γράμμα του:

«Γι' αυτό να μην βγαίνεις από την πατρίδα σου και πληρώσε περισσότερα ταχυδρομικά κώδικες να και βάλεις τα σε μία από τις τσέπες! Έτσι θα λιγοστεύει το βάρος του παλιού και θα πληρώσει λιγότερα ταχυδρομικά!..»

Έκείνος ζητούσε να την παρηγορήσει:

— Δέ βρωμάει καμμένη, της έβγαλε, έτσι είναι ο κόσμος. Οι άνθρωποι που έκαναν τα φορολογικά και τα ασφαλιστικά κ'ε έχουν. Έτσι είναι και δεν μ'αρέσει, δεν τα χαϊδεύω, δεν τα γνωρίζω, δεν μπορώ να κάνω λήψη ή στείλω τους. Λημονήσε τα αυτά τώρα, γι' αυτό δεν θα σ' αφήσω.

— Δεν είσαι τίμιος, του είπε ξαφνικά. Δεν αξίζεις, ότι έχω σουδάκι.

— Έσύ μου δώσες έμένα, άχρηστη, εφάνταζε θιγμένος. «Η έχω σ' έμωσ' απ' τούς δρόμους; Έσύ να μιλάς για τιμή! Έλεηση ησ, ποια είσαι!

— Καλή ώρα να ήμ'ιν μ' όποιον τ'έχουμε, φτάνει να ήταν σιμά μου τα παιδιά μου! Και άρχισε να κλαίει.

Μην κλάις, της είπε εκείνος. Ότι άλλο μου ζητήσεις είμαι πρόθυμος, αυτό όμως δε γίνεται. Κι' αυτό που θάρη να το στείλω με εκεί που ήθελε και άλλα. Άλλοι τα σκατώνουν και δεν παθαίνουν τίποτα. Έγώ γινώσκω, έτσι είναι οι άνθρωποι.

Εσώτισε η αντιστοιχισμένη. Όταν εκείνος έφυγε το πρωί στη δουλειά του, άνοιξε το παράθυρο και έκ'εταξε στον κήπο. Ήταν ολάνθις ολάνθις. Επ'εταξε ψηλά στον ουρανό, σαν να έζητοίσε και τον ίσχυι απάνω στη γη. Άχνα συννεφάκια έλειαν σ' ο δρόμο άφ'όρα και το ουράνιο μυστήριο έμενε άτράχτα στην αίσθησή του. Της ήλθε σαν σπασμός να φύγει αλλά έσπευθησε να πάει. Έτσι, Έσπευθησε να φύγει αλλά έσπευθησε να πάει. Έτσι, Έσπευθησε να φύγει αλλά έσπευθησε να πάει.

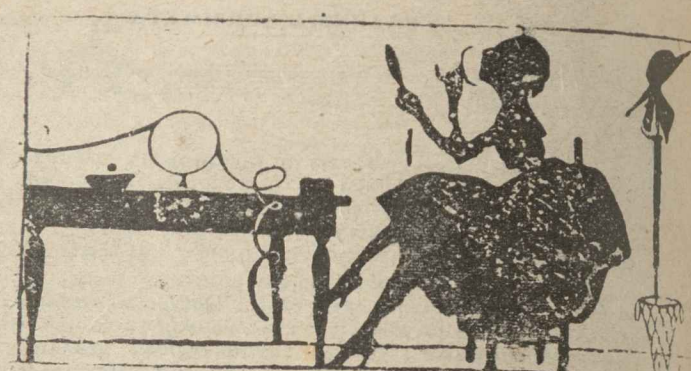
Εσώτισε η αντιστοιχισμένη. Όταν εκείνος έφυγε το πρωί στη δουλειά του, άνοιξε το παράθυρο και έκ'εταξε στον κήπο. Ήταν ολάνθις ολάνθις. Επ'εταξε ψηλά στον ουρανό, σαν να έζητοίσε και τον ίσχυι απάνω στη γη. Άχνα συννεφάκια έλειαν σ' ο δρόμο άφ'όρα και το ουράνιο μυστήριο έμενε άτράχτα στην αίσθησή του. Της ήλθε σαν σπασμός να φύγει αλλά έσπευθησε να πάει. Έτσι, Έσπευθησε να φύγει αλλά έσπευθησε να πάει.

Εσώτισε η αντιστοιχισμένη. Όταν εκείνος έφυγε το πρωί στη δουλειά του, άνοιξε το παράθυρο και έκ'εταξε στον κήπο. Ήταν ολάνθις ολάνθις. Επ'εταξε ψηλά στον ουρανό, σαν να έζητοίσε και τον ίσχυι απάνω στη γη. Άχνα συννεφάκια έλειαν σ' ο δρόμο άφ'όρα και το ουράνιο μυστήριο έμενε άτράχτα στην αίσθησή του. Της ήλθε σαν σπασμός να φύγει αλλά έσπευθησε να πάει. Έτσι, Έσπευθησε να φύγει αλλά έσπευθησε να πάει.

Εσώτισε η αντιστοιχισμένη. Όταν εκείνος έφυγε το πρωί στη δουλειά του, άνοιξε το παράθυρο και έκ'εταξε στον κήπο. Ήταν ολάνθις ολάνθις. Επ'εταξε ψηλά στον ουρανό, σαν να έζητοίσε και τον ίσχυι απάνω στη γη. Άχνα συννεφάκια έλειαν σ' ο δρόμο άφ'όρα και το ουράνιο μυστήριο έμενε άτράχτα στην αίσθησή του. Της ήλθε σαν σπασμός να φύγει αλλά έσπευθησε να πάει. Έτσι, Έσπευθησε να φύγει αλλά έσπευθησε να πάει.

Εσώτισε η αντιστοιχισμένη. Όταν εκείνος έφυγε το πρωί στη δουλειά του, άνοιξε το παράθυρο και έκ'εταξε στον κήπο. Ήταν ολάνθις ολάνθις. Επ'εταξε ψηλά στον ουρανό, σαν να έζητοίσε και τον ίσχυι απάνω στη γη. Άχνα συννεφάκια έλειαν σ' ο δρόμο άφ'όρα και το ουράνιο μυστήριο έμενε άτράχτα στην αίσθησή του. Της ήλθε σαν σπασμός να φύγει αλλά έσπευθησε να πάει. Έτσι, Έσπευθησε να φύγει αλλά έσπευθησε να πάει.

+ Γερ. Βάκος

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Ο Λουδοβίκος 14ος και οι κόλπες. Ο θάνατος της Μαρία Θηρεσίας. Η μονη λύπη που προξένησε στο σύζυγο της. Ο Λουδοβίκος 14ος και η καλκή της Μαρία. Η κηδεία της. Περπατούσαν. — Πάλλ' άρχισαν ταξείδι... Ο βασιλεύς δεν συλλαμβάνεται ποτέ!... Ο έρας του Λουδοβίκου 14ου π'έρε την Μαντρίνι. — Άκρυα και θρήνοι αποχωρισμού.

Ο βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος 14ος έπεσκέφθη κάποτε το τυπογραφείο του υπουργείου των Στρατιωτικών. Έκει που ήρθε τα διαφόρα διαμερίσματα του τυπογραφείου είδε έπανα σ' ένα τραπέζι ένα φύλλο χαρτί και ένα ζευγάρι ματογυάλια. Ήταν τα ματογυάλια και άρχισε να διαβάζει το χαρτί, το οποίο ήταν ένας διωγμένος ύμνος απ' αρχής, μέλοι, τέλους, και τον όποιον προφανώς ο διευθυντής του τυπογραφείου είχε έπιτηδες υποθέσει εκεί, σε μ'ε'ς έμφανές, για να τον κοιλακούρ.

Ο Λουδοβίκος που δεν του άρεσαν ή έξεζητημένες κολλήσεις άφησε αλόγιστα στο τραπέζι τα ματογυάλια λέγων:

— Είπε παρ'όλου δυνατά ματογυάλια. Κάνουν τα πράγματα να φαίνονται υπερβολικά!...

Ο ίδιος Λουδοβίκος 14ος όταν πέθανε η γυναίκα του Μαρία Θηρεσία, την ώρα της κηδείας της είπε:

— Ο Θεός με στείρει μιά συζύγοι, ή όποια σ' όλη της την ζωή δεν με λύπησε ποτέ παρά μόνο σήμερα με τον θάνατό της!...

Όταν ο Μποναπό, που ήταν τρομερός αλόκληρος, παρουσιάσε στον Λουδοβίκο 14ο έναν διωγμένο που είχε γράψει για την διάβασε του Ρ'νου, ο πνευματώδης, έκεινος βασιλεύς, του είπε:

— Είπε όμωο. Άλλά θα μου άρεσε περισσότερο αν με έπαινούσατε λιγότερο!...

Ο Έρρικος 4ος που έδωκε το πνευματώδες των βασιλέων, κάποτε που οι σύλλογοι του συζητούσαν περί ευτυχίας, είπε:

— Ο ευτυχέστερος άνθρωπος της Γαλλίας είναι εκείνος που έχει έτησιο εισόδημα δέκα χιλιάδες λίβρες (φράγκα) και που ποτέ στην ζωή του δεν άκουσε να γίνεται λόγος για μένα!...

Όταν γινόταν ή κηδεία της περιβόητου ευνοομένης του Λουδοβίκου 14ου, μαρκήσιας Πορταλίου, έβρεχε ραγδαίως. Ο Λουδοβίκος κύτταξε τον οριανό και είπε:

— Κρίμα! Η μαρκήσια δεν θα έχη καθόλου καλόν καιρό στο ταξείδι της!...

Στο 1111 ο βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος 1ος είχε κηδεία πόλεμο εναντίον του βασιλιά της Αγγλίας Έρρικου 1ου. Στην περίπτωση δέ μάχη της Μαρνεβιλι επί κεφαλής των γαλλικών στρατευμάτων ήταν ο ίδιος ο Λουδοβίκος.

Σε μιά στιγμή ένας τολμηρός άγγλος ιππότης άρπαξε από τα ήνια το άλογο του Γάλλου Βασιλέως κι' άρχισε να φωνάζει θρασυβευτικά:

— Επίασε τον βασιλέα!...

Ο Λουδοβίκος 1ος του κατέφερε τότε μιά δυνατή σπαθιά στο κεφάλι, που τον έκανε να σωριασθή κατά γης και συγχώνας του φώναζε θυμωμένα:

— Βλάκα! Μάθε ότι ο Βασιλεύς δεν συλλαμβάνεται ποτέ!...

Είπε γνωστό το είδωλλο του Λουδοβίκου 14ου με την άνηψή του πρωθυπουργού του Μαζαρινίου, την διάσημη Μαρία Μαντρίνι ή όποια μάλιστα έλεγε, ότι ο Λουδοβίκος θα την ένομιλανε. Ο διανοητής όμως Μαζαρινός δεν ήταν καθόλου διατεθειμένος να έπιτησει τον γάμο αυτό, γιατί ήξερε ότι δεν θα είχε καλές συνέπειες για την πολιτική της Γαλλίας. Γι' αυτό θέλει λοιπόν να μπει στο επικίνδυνο έξοικο είδωλλο, άνάγκασε την άνηψή του να φύγει άρον άρον απ' το Παρίσι.

Και ή δαιμονισμένη έκνηνη γυναίκα, που έβλεπε τα όνειρά της να διαλύονται, λίγη ώρα από της άναχωρήσεώς της, άνω άνω χαιρετούσε τον Λουδοβίκο, του φώναζε κλαίοντας:

— Σεις με άγαπάτε! Σεις είσθε ο Βασιλεύς! Και όμως με άχώνουν, φεύγω μακριά σας!...

Ο Βασιλεύς όμως έσώπησε...

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Αυτό την έκανε να τ'άχση κυριολεκτικώς. Παρέλυνε ολόκληρη, νόμισε πως θα λιποθυμούσε όπως την πρώτη φορά και θάμνε άναπεράσιμη στα χέρια, ο Θεός έξερει, τίνος τρομερού πνεύματος της νυκτός και του σκότους!...

Αισθάνθηκε συγχρόνως το αίμα της να παγώνει στις φλέβες της, και βαρύ κάθισε πάνω στο στήθος της, ή γλώσσα της δέθηκε...

Της ήταν άδύνατον να φωνάξει, άδύνατον να βγάλλει το παραμυθό ξεφωνητό από το στόμα της. Θάθελε να ουρλιάξει, να ξεφωνήσει δυνατά, να μουγκρίσει καλώντας σε βοήθεια, μα δεν μπορούσε, δεν μπορούσε να άρθώσει λέξη, ο ουρανίσκος της ήταν στεγνός, έντελώς ξηρός. Δοκίμασε τότε να σηκώσει το χέρι της και να χτυπήσει το κουδούνι, μα της στάθηκε άδύνατον. Τα χέρια της είχαν παλίσσει από το φόβο...

Το πόρλο της πόρτας ξανάτρεξε έν τ'ω μεταξύ και ή πόρτα άρπινε ν' άνοίγει σιγά-σιγά, χωρίς κανένα κρότο...

Η Λίλιαν στεκόταν άκίνητη, χωρίς πνοή, με το λαιμό τεταμένο, με τα μάτια γυρισμένα, με το βλέμμα γυρισμένο προς την πόρτα... Τι θάβλεπε άραγε να προβάλλει έμπρός της;

Κ' έφαγε, όταν ή πόρτα μισάνοιξε, τα μάτια της αντίκρισαν κάτι το τρομερό, κάτι το άπίστευτο, κάτι το φοβερό. Είθε να παρουσιάζετο μπροστά της ο σύζυγός της, με την τρομερή πληγή στον κρόταφο, με αιματωμένο το μέτωπο, με τα μάτια άγρια, με τα μαύρα σούζα που του φρούσαν στην κηδεία του!...

Η δυστυχισμένη γυναίκα προσπάθησε να μ'ά ακόμα φορά να κραυγάσει, μα δεν ήρθε από το στόμα της παρά ένας άναρθρος ήχος, κάτι σαν βογγητό... Το κεφάλι της έπεσε στο προσκέφαλο και μη θέλοντας να βλέπει γύρω της, μη τολμώντας να τον αντίκριση, έκλεισε τα μάτια της...

Τα δόντια της χτυπούσαν σαν να χε δυ- νατό ρίγος...

Έτσι, καθώς βρισκόταν, άκουσε κάτι σαν σύσσημό στον τάπητα της κρεβατοκάμαρας της, σαν έκεινος να έπλησσε, και σε λίγο τον ένοιωσε κοντά της, έπάνω από το κεφάλι της. Μιά δυνατή ανατριχίλα την έπιασε τότε κι' άκούσια, χωρίς να το θέλει, μισάνοιξε τα βλέφαρά της...

Μισάνοιξε τα βλέφαρά της και τον είδε σκμμένο από πάνω της να την κυττάζει άγρια, με θανάσιμο μίσος!...

Η δυστυχισμένη γυναίκα νόμισε πως θα πεθάνει από τον τρόμο, από την φρίκη της. Κάθε έλπιδα για την σωτηρία της έστράφη στο Θεό, μα άμέσως σκεδόν τον άκουσε να γρυλλίζει σαν άγριο θηρίο κ' έννοιασε τα παγωμένα δάχτυλά του να της σφίγγουν το λαιμό!...

Τη φορά αυτή ή Λίλιαν άλλόφρων από τον τρόμο και την τα- ράχη της έβγαλε ένα σπαρακτικό σκούξιμο που άντήχησε σ' όλο το σπίτι. Σεφώνησε σπαρακτικά και λιποθύμησε...

Η καμριέρα της που κοιμόταν σ' ένα δωμάτιο κοντά στην κρεβατοκάμαρα της κυρίας της άκουσε το ξεφωνητό της και έτρεξε έντρομη να δει τι συμβαίνει.

Βρήκε την κ. Στήβενς μισοκλιπόνημη και φρόντισε να την φέρει στις αισθήσεις της. Μέσα στο δωμάτιο δεν βρισκόταν κανείς...

Η κ. Στήβενς μη θέλοντας να τρομάξει τους ανθρώπους της υπηρεσίας της, τους είπε πως κοιμόταν και την τρομάξε κάποιος έμπρός της. Μ' έκάλισε όμως άμέσως το πρωί σπ'ίτι της και μου είλε κλαίοντας σπαρακτικά τη της συνέβη.

Αυτή τη φορά, φίλε μου, δεν μπορεί κανείς ν' άμφιβάλει για το συνέβη. Δεν μπορεί ν' άποδώσει κανείς σε παραδοσιακά ή τρομακτικά αυτά γεγονότα. Όχι, έσέ μου!... Η κ. Στήβενς μούδειε το λαιμό της και είδε εκεί, έπάνω στο λευκό δέρμα της τα μελανά σημάδια από τα δάχτυλα του νεκρού συζύγου της!

Μπορεί να πρόκειται πλέον περί παραισθή- σης, περί ύστερησμού; Μπορεί να έμωλοπίσθη- σε μόνι της κ. Στήβενς; Άδύνατον...

Γι' αυτό σε ίκετω, σεβαστέ μου φίλε, στεί- σε το ταχύτερον στο Λονδίνο. Όταν θα είσαι

μαζί μας θα είμαστε πιο ήσυχoi...

Δεν τολμούμε, έννοείται, να πούμε σε κανένα τι συμβαίνει. Η κ. Στήβενς, ή όποια πήγαινε κάθε πρωί κι' έκλαιγε πάνω από τον τάφο του συζύγου της, τρέμει τώρα και να πάει στην πόδι της στο νεκροταφείο. Δεν κοιμάται τις νύχτες. Δεν τολμά να ζήτηση τη συντροφιά καμιάς φίλης της, μήπως της ξεφύγει, έπά- νο στον τρόμο της, το μυστικό μας...

Έννοείς πλέον πόσον άνησυχά να σε δώ κογιά μου...

Σε περιμένο μ' άγωνία...

Με σεβασμό και αγάπη
Τζώρτζ Πέτερσον

(Έπιστολή του καθηγητού κ. Ούλλιαμ Τζάκσον προς τον
ιατρόν Τζώρτζ Πέτερσον).

Άγαπητέ μου φίλε,

Λίλιαν

Ελπίζω να είμαι μεθαύριο κοντά σου.

Με πολλή αγάπη
Ούλλιαμ Τζάκσον

(Έπιστολή του ιατρού Τζώρτζ Πέτερσον στον καθηγητή
Ούλλιαμ Τζάκσον)

Σεβαστέ μου φίλε,

Η έπιστολή σου με καθησύχασε κάπως, αν μπορεί να όνομα- σθή ήσυχία και γαλήνη ψυχής ή κατάσταση στην όποια βρισκόμυαι τον τελευταίο αυτό καιρό.

Σας υποβάλλω και σήμερα την θεομή παράκληση να μη αναβάλ- λετε πάλιν το ταξείδι σας για το Λονδίνο.

Αν δεν σπεύσατε να ρήτε το ταχύτερον νομίζω είμαι απο- λύτως βέβαιος, πως θα τρελαθώ!...

Πρέπει να ήτε την φτώχη μου Λίλιαν, πρέπει να την άντικρύσατε, έτσι και για μιά στιγμή, για να σπαραχθή ή καρδιά σας! Η τόσο άδοση, ή άνοιξιακή εμοφία της που έδάμωνε έκεινους που την έβλεπαν για πρώτη φορά, έδωσε, έφυ- λορόρησε, έμαράθηκε... Την κντάω και νομίζω πως βλέπω το φάντασμα της, πως δεν είναι πια ή ίδια. Κάνει την έντόπιστο γυναίκα που σημά- θηκε από μακρινή άσθένεια ή από τον τάφο!...

(Άκολουθεί)

ΡΩΜΑΪΚΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΓΡΙΠΠΙΝΑΣ

Η φοβερή ιστορία της μητέρας του Νέρωνος. Πώς έζησε και πώς πέθανε η γυναίκα που εβόραζε το ανθρωπόμορφο τέρας. Πώς εξεμπερδεψε τους τρεις άντρες της. Ο αντίναυαρχος Άνισέτος και η στυγερή μητροκτονία. Μιά τελετή στη βίλλα του Νέρωνος. Η μοιραία τριήρης κλπ.

Μιά από τις τραγικότερες γυναίκες της Ρωμαϊκής Ιστορίας είναι και η Άγριππίνα, η μητέρα του Νέρωνος. Θα διηγηθούμε σύντομα την ιστορία της.

Γεννήθηκε σε μία πόλη των Ουβίων, εκεί που βρίσκεται σήμερα η Κολωνία. Παντρεύτηκε πρώτα το Διομήτιο Ένοβαρδο, από τον οποίον απέκτησε το Νέρωνα, τον κατόπιν αυτοκράτορα των Ρωμαίων. Σε λίγον καιρό μένει χήρα και παντρεύεται το ρήτορα Κρίσπο Πασιένο, ο οποίος έγινε δυο φορές ύπατος. Όπως ο πρώτος σύζυγος, έτσι και ο δεύτερος πεθαίνει, μυστηριωδώς. Η φιλοδοξία της Άγριππίνας τη σπρώχνει τώρα στο θείο της ΚλάUDIO, αυτοκράτορα της Ρώμης, ένα γέρο ξεμαραμένο. Είπε ακόμη νέα, ωραιότερη και πολύ πονηρή. Πηγαίνει συχνά στο Παλάτι, μιλάει στα θαύματα δίκτυα της τόν Κλαύδιο, ο οποίος γρά να την πάρει επιβλητική στη Γερουσία να ψηφίση ιδιαίτερο νόμο που να επιτρέψει στον Αυτοκράτορα να παντρευτεί την ανήψιά του.

Μόλις ανέβηκε στο θρόνο η Άγριππίνα, σκέφτηκε να βάλει άμεσα σε εφαρμογή το μεγάλο σχέδιό της: Να εξασφαλίση τη διαδοχή του θρόνου στο γιο της Νέρωνα. Το πράγμα παρουσιάζει σοβαρές δυσκολίες, γιατί ο Κλαύδιος είχε από τον πρώτο γάμο του με την περιβήτη Μεσαλίνα δυο παιδιά: το Βρετανικό—νόμιμο διάδοχο του θρόνου—και την δημοφή και παρθενική Όκταβία. Μεταξύ της Όκταβίας και του Ρωμαίου πατρικίου Σιλανού είχε αναπτυχθεί ερωτικό ειδύλλιο. Η φοβερή Άγριππίνα πνίγει στο αίμα τον άμοιβαίο αυτόν έρωτα. Ένα πρωί ο νεαρός Σιλανός βρίσκεται μαχαιρωμένος από ανθρώπους που είχε βάλει η Αυτοκράτειρα.

Έπειτα η Άγριππίνα κατορθώνει να εγκαταστήσει το γιο της στα Άνάκτορα. Ο Νέρων, βοηθούμενος από την πολυμήχανη μητέρα του, γίνεται γαμπρός του Κλαυδίου, παίρνοντας γυναίκα την Όκταβία. Ο ξεμαραμένος Αυτοκράτορας έκανε κάτι χειρότερο: Έστειλε σε εξορία το γιο του Βρετανικό και όλους τους πιστούς σ' αυτόν Ρωμαίους αξιωματούχους. Έκει ο Βρετανικός πεθαίνει δηλητηριασμένος και ο Νέρων ανακηρύσσεται διάδοχος.

Η Άγριππίνα θριαμβεύει: Ο θρόνος που θα φέρη το λατρευτό της γιο στο θρόνο είναι ανοικτός... Είναι αλήθεια ότι η Όκταβία ο γέρο-κρονόληρος Κλαύδιος, άλλ' αυτός δεν είχε λόγους ανησυχίας. Η Άγριππίνα γρήγορα βγάζει από τη μέση και το μικρό αυτό εμπόδιο...

Σε όλ' αυτά τα εγκλήματα τη βοηθούσε ένας πρώην δούλος, ο Πάλλαδος, έμπιστος του Κλαυδίου, τον οποίον ο γέρο-Αυτοκράτορας είχε κληρονομήσει α π ε λ ε υ θ ε ρ ο και τον είχε κάνει αλλικό του παντοδύναμο.

Στον Πάλλαδο λοιπόν καταφεύγει και τη φορά αυτή η Άγριππίνα. Κ' ένα πρωί ο Ρωμαϊκός λαός μαθαίνει μ' έκπληξη τον τον ξαφνικό θάνατο του Αυτοκράτορος και την ανακήρυξη του Νέρωνος.

Είπε βέβαιον ότι η Άγριππίνα, για να εξασφαλίση τη βοήθεια του Πάλλαδου, παρεδόθηκε αδιάντροπα στον πρόστυχο αυτό δούλο. Και δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι δυο τους εφαρμάκωσαν τον Αυτοκράτορα...

Ολ' αυτά τα κακούργηματα τα έκανε η Άγριππίνα για να ικανοποιήσει τη φιλοδοξία της, αλλά και από τυφλή στοργή στο γιο της. Λέγε ότι κάποτε, που ρώτησε το Μαντείο για την τύχη της, έλαβε από τους Θεούς την απάντηση ότι ο Νέρων θα την εθανάτωνε.

— Άς με θανατώση, απήντησε η Άγριππίνα, άρκει να βασιλεύση!

Στην αρχή της βασιλείας του ο Νέρων σεβότανε τη μητέρα του. Σχεδόν την άφηνε να διοική αυτή και την χώρα και τις κτήσεις της. Έτσι αυτός είχε όλον τον καιρό ελεύθερο να διασκεδάσει. Η Άγριππίνα δεν έδωσε παρά για να ικανοποιήσει κάθε επιθυμία του έκαρτου γιου της. Έφρονιζε να του προμηθεύει τις θραυότερες σκλάβες από τις ανθρωπαγορές της Ασίας και τούτο από φόβο να μην έρωτευθη καμιά διακεκριμένη Ρωμαιο, ή οποιαδήποτε γυναίκα που θα μπορούσε να την επισκιάσει...

Άλλ' ο Νέρων—που ποτέ δεν είχε αγαπήσει την γυναίκα του Όκταβία—γρήγορα συχάθηκε και τις αγορασμένες γυναίκες. Το θηρίο αυτό ένοιωσε τέλος τον ερωτικό παλμό στην καρδιά του. Έρωτεύθηκε μάλιστα παντρεμένη, την Ποπαία, γυναίκα του σπαρτηγού Όθωνος, και χωρίς πολλούς δισταγμούς απέφασε να τη χωρίσει από τον άντρα της και να την παντρευτεί...

Η Άγριππίνα εκάταβε ότι αν η Ποπαία γινότανε αυτοκράτειρα, αυτή θα έκανε κάθε έπιρροή στο γιο της και κάθε επιρροή στη κυβερνήσι της χώρας. Θάμπανε όριστικά στη σκέψη... Έτσι στη κυβερνήσι της χώρας, θάμπανε όριστικά στη σκέψη... Έτσι στη κυβερνήσι της χώρας, θάμπανε όριστικά στη σκέψη...

Εκάλωσε λοιπόν έναν έμπιστό του, τον Τιγκέλινο και του έδωσε γνωστή τη φοβερή αυτή απόφαση του. Ο Τιγκέλινος δεν άφησε να του βολή τον κατάλληλο άνθρωπο που θα εκτελούσε τη μητροκτονία.

Ήταν ο αντίναυαρχος Άνισέτος, που αποδείχτηκε ο πιο άστακτος κακούργος της εποχής του. Ο Άνισέτος αυτός έπαιξε στο Νέρωνα το ακόλουθο σχέδιο εξοντώσεως της μητέρας του:

Να προετοιμάσει ένα πολεμικό πλοίο—μία τριήρη—που η πρύμνη της να είχε διασκευασμένη έτσι, ώστε άμέσως μόλις θα επέζονταν ένα έλατήριο, κάτω από την πρύμνη, ο αυτοκρατορικός θάλαμος θα έεκτολζε και θα βούλιαζε, μαζί με όλη την πρύμνη, στη θάλασσα! Αυτό θα γινότανε την ώρα που θα κοιμώτανε στην καμπίνα της η Άγριππίνα κ' έτσι ο θάνατός της θα νομιζότανε τυχαίος από το Ρωμαϊκό λαό.

Ο Νέρων έπεδοκίμασε το σχέδιο του αντίναυαρχου του, κ' έδωσε διαταγή να ετοιμασθεί άμέσως η τριήρης αυτή.

Έπειτα, σαν έπιδέξιος ήθοιοι, έδωσε τότε στοργή στη μητέρα του, ώστε η Άγριππίνα να μην απομακρυνθεί από τη μητέρα της.

Η τριήρης έτοιμασθηκε, στολισθηκε μεγαλόπρεπα και δέθηκε κοντά σε μία παραθαλάσσια αυτοκρατορική βίλλα... Ο Νέρων έβηκε στη βίλλα του αυτή για να περάσει εκεί τις πέντε μέρες της Μητέρας του Θεών. Την άλλη μέρα έστειλε και προσκάλεσε την Άγριππίνα να λάβη μέρος στο μεγαλοπρεπή έσπασμα.

Ανυποψίαστη η Άγριππίνα έβηκε στην έστια. Ο Νέρων την υποδέχτηκε με δείγματα σεβασμού και γάλης, της μίλησε με ψυχική διάκριση, της έφερε τη χέρι και το βράδυ, στο έσπασμα γευμα, της έβαλε καθήρη στη δική του θέση!

Το γεύμα πέρασε με πολλή ευθυμία. Τέλος, η Άγριππίνα, κουρασμένη, εξέφρασε την επιθυμία να πάει να κοιμηθεί στην έπαυλή της, στη Μάγνα, δυο μίλια μακριά από την έπαυλη του Νέρωνος.

Ήταν πανσέληνος. Η νύχτα όλοφωτή και μαγευτική... Ο Νέρων έσυμβούλευσε την Άγριππίνα να πάει στην έπαυλή της δυο θαλάσσης, για να απολαύσει τη μαγεία της σεληνοφωτισμένης νύχτας και τη δροσιά.

Η Άγριππίνα δέχτηκε. Ο Νέρων τη συνάδευσε ως την πύλη της βίλλας του, και την έφίλησε στοργικά.

Πάντοτε ανυποψίαστη η Άγριππίνα, έμπηκε στο μοιραίο ράβι, κατέβηκε στον αυτοκρατορικό θάλαμο, και πλάγιασε στην καμπίνα της... Άμέσως μόλις η τριήρης ξεμάκρυνε από τη στεριά, ο Άνισέτος έπιασε το μυστικό έλατήριο, και σε μία στιγμή ο θάλαμος—που το πάτωμά του ήταν, κάτω από τα σανίδια, φορητός λαμός—(που το πάτωμά του ήταν, κάτω από τα σανίδια, φορητός λαμός—) πέφτει πλάγιας. Έκτολξε και βούλιαξε... Άλλ' ή μένο με μολυβένιες πλάκες έσκόλλησε και έπασαν πάνω.

Άγριππίνα και η ακόλουθός της Άχερώνεια, δεν έπασαν τίποτα, γιατί πρόφτασαν και άρπάχτηκαν από τα δοκάρια που διασπαρμένα ήταν επάνω από τα κρεβάτια τους. Έν τούτοις οι δυο γυναίκες δούλεψαν πυρετωδώς για να αποκόψουν την πρύμνη από το λαμπερό σκάφος και τη βοιλάσουν όλοτετα. Έταξη όμως ο μηχανισμός δεν έλειτουργούσε όπως τον είχαν υπολογίσει, γίνικε σύγχυση, και πλήρωμα το οποίον δεν έγνώριζε τη συνωμοσία.

Μόλις έτελειώσαν τα λόγια αυτά, οι τρεις δολοφόνοι έπερικύλισαν το κρεβάτι της. Ο Προκάλος την έχτυπησε μ' ένα ραβδί στο κεφάλι, και όταν ο Άνισέτος έταράχθη το ξίφος, η Άγριππίνα τον έκαταψε περφηφίνα και δείχνοντας το στήθος της, είπε: — Στρατιάστη, χτύπα το στήθος που έβυραζε ένα τέρας!... Ο δολοφόνος της τρύπησε τρεις φορές το στήθος και η Άγριππίνα έπεσε νεκρή μέσα σε λίγη αίματος.

ΠΙΚ-ΝΙΚ

Ο ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΙΚΟΣ

Ο νεαρός Σαμουήλ Γκολστάιν άρεθωνιάστηκε με μίαν νέαν της Γκλασκώβης. Την ήμερα που πρόκειται να γάμοι, από το Λονδίνο για να επισκεφθή την οικογένειά της μνηστής του, ο πατέρας του τον παίρνει κατά μέρος και του λέει:

— Έρεις, γιό μου, τί φροντίδα καταβάλλω για την εύτυχία σου... Έννοώ να κάνης ένα πρώτης τάξεως γάμο! Πρώτ' απ' όλα, φυσικά, πρέπει να κοιτάξης την προίκα. Πρέπει να φροντίσης ώστε ο πεθερός σου να σου δώση όσον το δυνατόν περισσότερα χρήματα. Έάν είνε τίμιος άνθρωπος δρείλει να σου δώση τουλάχιστον 1000 λίρες προίκα. Άν έκαμε χρεωκοπία... 2000! Τώρα, έάν, κατά τύχη, είνε φυλακή—πράγμα που έλπίζω, να μη συμβαίνει—δεν πρέπει να δεχθής λιγότερα από 5000 λίρες.

Ο νεαρός μνηστής, άφορ έλαβε την εγχή του πατέρα του, φεύγει για την Γκλασκώβη.

Την επομένη στέλνει στον πατέρα του το εξής τηλεγράφημα:

— Πατήρ κόρης κατεδικάσθη εις θάνατον και απαγχονίσθη από εξαιτίας. Πόσα να ζήτησω, ε!

ΠΑΝΑΚΡΙΒΑ ΜΟΥΣΙΚΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ

Η οικογένεια του διασήμου Τσεχοσλοβάκου μουσικοσυνθέτου Άντον Ντβόρτζακ έπουλησε τελευταίως τα χειρόγραφα 83 συνθέσεων του Ντβόρτζακ, σ' έναν άμερικανό πολυεκατομμυριοχό αντί 20.000 δολλαρίων (περίπου 1.500.000 δραχμών). Μεταξύ των χειρογράφων αυτών είνε και η συμφωνία "Άπο τον Νέο Κόσμο", την οποία είχε συνθέσει ο Ντβόρτζακ όταν βρισκόταν στην Αμερική...

και η ακόλουθός της έπασαν χωρίς κίνδυνο στη θάλασσα. Η Άχερώνεια μάλιστα, για να τρέσουν άμέσως και την τραβήξουν από τα νερά, άρχισε να φωνάζη ότι αυτή είνε η Αυτοκράτειρα. Άλλ' οι μεμνημένοι στο μυστικό έρεθισαν, την έκτύπησαν με τα κουπιά και την έσκότωσαν. Τότε κι η Άγριππίνα εκάταβε τη συνωμοσία, άδομακρόνθηκε σιωπηλά χωρίς να την αντίληφθουν, πληγωμένη έλαφρά στον ώμο και κολμπώνοντας έφτασε στην αντίκρηνη στεριά, μπήκε σε μία παραθύρα, έβηκε στην έπαυλή της, στη Μάγνα, έδωσε την πληγή της και πλάγιασε στο κρεβάτι της, βαρεία λυπημένη για τη διαγωγή αυτή του γιου της...

Ο Νέρων, όταν έμαθε την άδοτυχία της δολοφονίας, φοβήθηκε πολύ. Ήταν βέβαιος ότι η μητέρα του θα εκάταβε τίνος έργον ήτανε η συνωμοσία, και ίσως θα προσπαθούσε να τον έκδικη. Εβμάτιζε άπάνω-κάτω τρομερά άνησυχος, φανταζόμενος ότι από τη μία στιγμή στην άλλη θάμπαιναν οι φίλοι της Άγριππίνας να τον σκοτώσουν.

Τι να κάνει, Τιγκέλινε; ρωτάει τέλος το συγγενό σύμβουλό του. Και κείνος τον συμβουλεύει να προσθήσει και εξολοκρευση την Άγριππίνα και ματαιώσει έτσι κάθε άνεργεια της. Ο Νέρων άποφασίζει γρήγορα μία διαταγή στον αντίναυαρχο να σκοτώση την ίδια εκείνη νύχτα την μητέρα του.

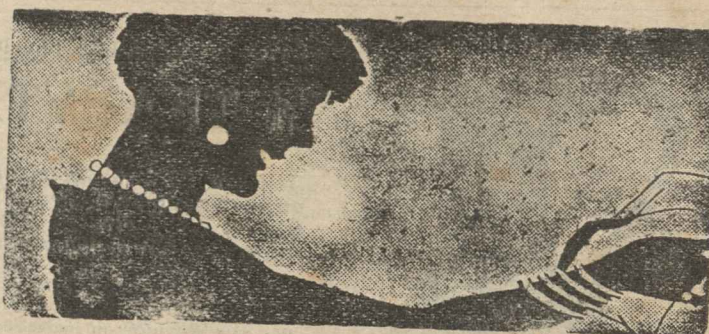
Η Άγριππίνα, πλαγισμένη, δε μπορούσε να βρή ύπνο. Στο νύχτις σκαρφογίζαν διάφορα σχέδια σωτηρίας, όταν έξαφνα ο Άνισέτος, σπάζοντας τις πορτές της βίλλας της, μπαίνει μέσα και καθιόνεται στην κρεβατοκάμαρά της.

Η Αυτοκράτειρα στην αρχή άκουσε ένα συγκεχυμένο θόρυβο, άλλ' όταν αντίληφθη ότι η γυναίκες της έφταναν περίτρομες, εκάταβε ότι έφτασε η τελευταία ήμερα της ζωής της. Άνασηκώθηκε, κάθησε στο κρεβάτι της, και άτάραχη έβλεπε τον Άνισέτο, τον Προκάλο κ' έναν άλλο να μπαίνουν μέσα. Η Άγριππίνα κοιτάζοντας τον αντίναυαρχο με βλέμμα ήσυχου, του είπε:

— Άν έρχεσαι να με μιλής πώς είναι η ύγεια μου, μπορείς να πής στο γιο μου ότι είμαι έξαιρητα. Άν όμως έρχεσαι για να με δολοφονήσης, δε θα πιστέψω ότι αυτός διέταξε τη μητροκτονία αυτή...

Μόλις έτελειώσαν τα λόγια αυτά, οι τρεις δολοφόνοι έπερικύλισαν το κρεβάτι της. Ο Προκάλος την έχτυπησε μ' ένα ραβδί στο κεφάλι, και όταν ο Άνισέτος έταράχθη το ξίφος, η Άγριππίνα τον έκαταψε περφηφίνα και δείχνοντας το στήθος της, είπε: — Στρατιάστη, χτύπα το στήθος που έβυραζε ένα τέρας!...

Ο δολοφόνος της τρύπησε τρεις φορές το στήθος και η Άγριππίνα έπεσε νεκρή μέσα σε λίγη αίματος.

ΤΡΕΛΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΝΟΣΟΚΟΜΕΣ

Όλες μας η Κυρίες λένε τώρα, Κ' ή πειό τρελλές κ' ή πει' όμορφες άκόμη. Πώς άμα έλθη το πόλεμου ή ώρα Θά πάν εύθους να γείνουν νοσοκομοί.

Κ' έγώ τους λέω:—Δέν πρόσεμα ποτέ μου, Πώς τέτοιο πράγμα άνάποδο θά γείνη. Νά μάς γιατρεύετ' έν καιρό πόλεμου, Έσείς που... μάς πληγώνετ' έν ειρήνη!...

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

(Πρὸς τὸ κοινὸν τῆς πρωτεύουσας)

Εἰς τὸν δήμαρχον μὴ λέγε τὰ δεινὰ σου, δὲν σ' ἀκούει... Σ' τὸν νομάρχην μὴ εἰπῇς τὸ πάθημά σου, θά χαθῇ. Ὅστις κροεῖ τὴν κωφή Ἀστυνομίαν, μάτην κροεῖ. Ὅτι γράφεις, εἰς τὸν τύπον μὲ μανίαν θά ὀρεσθῇ!...

ΙΜΦΛΟΥΕΝΤΖΑ

Ἀδιάκοπα οἱ πόνοι μοῦ τρώει τὸ κορμί, σάν δικόπα μαχαίρια νὰ με τρυποῦν χασάπικα, τρίζουν τὰ κόκκαλά μου, τὰ ὀστέα κ' οἱ ἄρμοι, καὶ δέκα μερὲς τώρα μὲς τὸ κρεβάτι σάπικα.

Κρυώνω κ' οὐδὲ μέρα ἢ νύχτα δὲν κοιμοῦμαι, κ' ἂν πίνω τῆς Χιμεῖα τ' Ἀμεταλλά, δὲν βρισκο λίγο ὕπνο οὐδὲ ἀποναρκοῦμαι καὶ γρήγορα θ' ἄφρω μοῦ φαίνεται τὰ πέταλα.

Ὁ νοῦς μου ζαλιζόμενος τὰς σκέψεις μου σκοτίζει, μοῦ στάζουν μυτερές, μάτια, μοῦ πέφτουνε τὰ σάλια, τὰ σάλια μου τὰ σπαραχτὰ ὁ βήχας τὰ ξεορίζει καὶ δένο το κεφάλι μου με δεκα πεντε σόλια.

Τὸν κόσμο, πλέον, γούστο καθόλου δὲν τὸν κάνω, καὶ δεῦν πεθιμένο, περὰ ἀπὸ τὸ δρομὸ μου μοῦ πᾶσι φιλιτὶ, μὴπως κ' ἐγὼ πεθῶ, καὶ πέρω κ' ἄλλες πεντε κούρμες ἀπ' τὸν τρόμο μου.

Πές μου νὰ ζῆς, Θεέ μου, μ' αὐτὰ ποὺ ὑποφέρω, κ' ἐγὼ εἰς τὸ δευτερὶ τῆς ἱμφοῦεντζας περῶ, ἢ μὴ, ἀληθινῶς καὶ οἱ, ὡς νὰ τὸ ζεῶ παρηκμασὶ πρῶτος ὁ φουκαρὸς καὶ γερούς;

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΩΣ ΕΞΩΘΗ ΤΟ ΠΛΗΡΩΜΑ

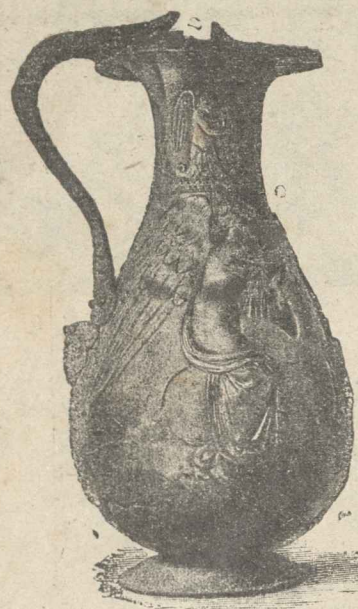
Στὸν Ἰταλὸ λαϊκὸ μυθιστοριογράφου Ὀδυσσέα Μπαρλινέσι συνέγρη τελευταία ἓνα πολὺ χαρακτηριστικὸν ἐπεισόδιον.

Μία μερὰ ὁ εκδοτὴς τῶν, τοῦ παραγγέλων ἓνα πολὺ δραματικὸν μυθιστορημα καὶ τοῦ ἐβόλησε οἱ γὰ καθε μίαν ὕλην ὅπου ὡς συμπεριεῖς στο μυθιστορημα αὐτο, θὰ τοῦ ἔδινε δεκα λίρετζες ἰδιαιτέρως. Ὁ Μπαρλινέσι τοτε ἀρχισε νὰ σκάνει ἀγρίως ὅλους τοὺς ἥρωας τῆς, σὲ καθε κεφάλαιον ποὺ ἔστειλε στὸν εκδοτὴ, εἶχε καὶ δυο-τρεις μιλιούς θανάτων.

Μία μερὰ ὁ εκδοτὴς τοῦ ἔλαβε ἓνα κεφάλαιον τοῦ ἔργου, εἰς τὸ τέλος τοῦ οποίου εἶδε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ βουλιάξῃ ἀπὸ τρομερὴν τοῦ κημῖα ἓνα ἀτμόπλοιο μὲ 600 ἐπίβατες. Ὁ εκδοτὴς τότε κατατρόμαχμένος ἔσπευσε νὰ στείλῃ στὸν συγγραφέα τὸ εξῆς γράμμα.

Τὸ παρακαλῶς ἀδελφέ μου. Μήπως περιμένεις νὰ σοῦ δώσω δέκα λίρετζες γὰ καθε πνιγμένο ἐπίβατη; Σὲ εἰδοποιῶ ὅτι θὰ λάβης μόνον δέκα λίρετζες γὰ ὅλους μαζῶν.

Μόλις ἔπιασε αὐτὸ τὸ γράμμα ὁ συγγραφέας, ἔσπευσε τὰ χειρόγραφα ποὺ ἔγραφε ἐκείνη τὴ στιγμὴ καί... ἔσπευσε τὸ ἀτμόπλοιο!...

Ένα άσπασμένο δοχείο με θανμασίαν άναπαράστασιν από τήν εύρεθέντα ελς τήν άνασκαφήν έσπανίν τού Καυκλίου 'Αφροδεΐσιου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΠΟΜΠΗ'ΑΣ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΗΜΕΡΑ ΜΙΑΣ ΕΠΑΥΛΕΩΣ

Ἡ πλουσία ἔπαυλις τοῦ Καυκλίου Ἀφροδεΐσιου. Ἡ 23 Αὐγούστου 93 μ. Χ. Τά πρῶτα ἀνησυχαστικά φαινόμενα. Ἡ βροχή τῆς τέφρας καί ὁ λαίλαψ. Ὁ πανικός τῶν κατοίκων. Οἱ φλογισμένες πέτρες. Σεισμός, πυρκαϊά, ἀσφυξία. Παντοῦ ὁ θάνατος! Οἱ πιστοὶ δοῦλοι θαμνομένοι ζωντανοί μέσα στήν ἔπαυλιν. Ὁ θάνατος τοῦ Ἰανουαρίου. Ὁπου ἡ Πομπηία βάπτεται ὑπὸ στρώμα λάβας ὕψους 7 μέτρων κτλ. κτλ.

Εἰς τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν σελίδα ὁ συγγραφεὺς μᾶς δίδει ζωντανὴν παραστάσιν ἀπὸ τὰς εὐρεθέντα ελς τὴν ἀνασκαφήν ἔσπανίν τού Καυκλίου Ἀφροδεΐσιου.

Ἡ ἔπαυλις τοῦ Καυκλίου Ἀφροδεΐσιου βρισκόταν 2 χιλιόμετρα πρὸς βορρᾶν τῆς Πομπηίας, στὶς τελευταῖες ὁπορείες τοῦ Βεζουβίου. Ὅπως ὅλες ἡ ἔπαυλις τῶν περιχώρων τῆς Νεαπόλεως, εἶχαν πρόσφατον καὶ κομψή. Χαμένη στὴ μέση ἀπέφρατταν ἀμπελώνας, περιστοιχισμένη ἀπὸ ἐλαίωνες καὶ πορτοκαλιώνες, μέσα στὸν ἴσκιον τῶν πεύκων, τῶν δαφνῶν καὶ τῶν μύρτων, μοσχοβολοῦσα ἀπὸ τὰ ὀσφύρια ἑσπάλεις τῆς γοητευτικῆς Καμπανίας.

Στὶς 23 Αὐγούστου τοῦ ἔτους 79 μ. Χ. ὁ ἥλιος εἶχε ἀνατελεῖ λαμπρὸς. Ἡ ἡμέρα φαινόταν ἐξαιρετικῶς ωραία. Ὁ Ἀφροδεΐσιος, ὁ ὁποῖος βρισκόταν πρὸς ἡμέρας στὴ Νεάπολιν γιὰ τὶς δουλειές του, εἶχε ἀφίξει στὴν ἔπαυλιν του γιὰ νὰ τὸν ἀνταχθίστῃ, τὸν πιστὸν λογιστὴν του καὶ συναίτηρόν του Κλαύδιον Ἀμφίωνα.

Ἐκεῖνον τὸ πρωὶ ὁ Ἀμφίων εἶχε ξυπνήσει πολὺ νωρὶς καὶ κατέβηκε γιὰ νὰ κάνῃ τὴν τακτικὴν τὴν πρωινήν ἐπιθεώρησιν. Καθὼς ὅμως κόντευε νὰ τὴν τελειώσῃ, ἕνας δοῦλος λεγόμενος Ἰανουάριος, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν ἐπίβλεψιν τῆς εἰσόδου καὶ τῆς ἐξόδου, τὸν ἐπλησίωσε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀφέντη, γιὰ δὲς πὺς ὁ Βεζούβιος ἔχει σκεπαστεῖ ἀπὸ καπνὸς. Ποτέ μου δὲν τὸν ξαναεἶδα ἔτσι. Ὁδὲλεγε κανεὶς πὺς κάποιον κακὸ ἔρχεται νὰ μᾶς χτυπήσῃ πάλιν.

— Οἱ θεοὶ νὰ μᾶς φυλάξω ἀπ' αὐτό, ἀπάντησε ὁ Ἀμφίων. Ἐμεῖς, ὥστόσο, δὲν ἔχομε ἄλλο νὰ κάνουμε παρὰ νὰ κοιτάξωμ τὴ δουλειά μας.

Ἐνθαλασσιζόμενος ἀπὸ τὴν ἐπιθεώρησίν του ὁ Ἀμφίων ἐτοιμαζόταν ν' ἀποσυρθῇ, ὅταν ἔξαφνὰ ἀκούσε τὸ θόρυβον ἐνὸς ἀμαξίου ποὺ ἔμπαινε μέσα τὴν ἔπαυλιν. Οἱ δοῦλοι ποὺ τὸ ὡδηγοῦσαν κατέρχονταν ἀμέσως καὶ ἔτρεξαν ληχανισμένοι νὰ βροῦν τὸν κύριόν τους.

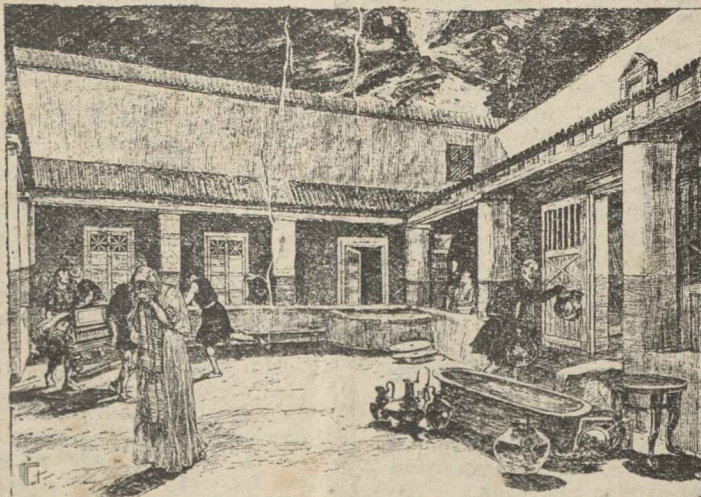
— Ἀφέντη, τοῦ εἶπαν μὲν ὅτι τὸν εἶδαν νὰ πλησιάζῃ. Ὅλη ἡ ἐξοχὴ εἶνε ἀνάστατη. Ὁ Βεζούβιος ἀπὸ τὸ πρωὶ βγάει καπνὸς ποὺ γίνονται ὀλοένα καὶ πὺς πὺς. Φοβόμαστε... Κάτι κακὸ θὰ γίνῃ σήμερα...

— Δεῖλοι, τοὺς ἀπάντησε ὁ λογιστὴς προσποιοῦμενος τὸν ἀδιάφορον, ξαναγυρίζετε στοὺς ἀγρούς. Προφταίνετε, πρὶν σὰς βρῇ ὁ ἀνάτατος ἀπὸ τὸ Βεζούβιον, νὰ ξανακάνετε ἕνα δρόμον ὡς ἐστέκατε καὶ νὰ κοιβαίστε μερικὲς θημιονιές. Ἐμπρός, παιδιά μου, δρόμον.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ Ἀμφίων, τοὺς ἄφησε καὶ διασχίζοντας ὅλα τὰ παρατήματα τῆς ἑσπάλειος, ξαναγύρισε σ' αὐτὴ ἀπ' τὴν εἰσοδὸν τῆς ὑπηρεσίας καὶ τράβηξε κατ' εὐθείαν τὴν κίμαρὴν του, ἐνὸς ὁ Ἰανουάριος ἐπέστρεψε στὸ θυρωρεῖο του.

Ὁ Ἰανουάριος εἶχε πῇ τὴν ἀλήθεια καὶ οἱ χωρικοὶ εἶχαν δίκην νὰ φοβούνται. Ἡ κομψὴ τοῦ Βεζουβίου ἦταν σκεπασμένη ἀπὸ πνικτὸς ἀτμοὺς ἀπὸ τὸ πρωὶ. Σὲ κάθε στιγμὴ ποὺ περνοῦσε καὶ μὴν νῆα στήν ἡ καπνοῦ ὑψονόταν στὸν ἀέρα, σὰν σπρωγμένη ἀπὸ μὴν δυνατὴ πνοὴ ποὺ ἐβγαίνει ἀπὸ τὸν κρατήρα. Ὁ καπνὸς αὐτὸς ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα ἀπλωνότανε στὸν οὐρανὸν, ὡς ποὺ στὸ τέλος τὸν ἐσκέπασε σιγά-σιγά ὀλόκληρον. Ὁδὲλεγε κανεὶς ὅτι μὴν πνικτὴ ὀμίχλη εἶχε τυλίξει τὴν ἀτμόσφαιρα.

Τὰ τραγούδια τῶν δούλων, ποὺ ἐργαζόντουσαν στὴν ἑσπάλιν τοῦ Ἀφροδεΐσιου, εἶχαν πάψει πάλιν καὶ οἱ ὁδηγοὶ τοῦ ἀμαξίου, ποὺ εἶχε ξαναγυρίσει ἐν τῇ μεταξὺ μετ' ἐφ' ὅτῳ ἀπὸ θημιονιές, εἶχαν καθήσει κατὰ χάμα στὴν αὐλὴ καὶ κοιτοῦσαν

Ἡ ΑΥΛΗ ΤΗΣ ΕΠΑΥΛΕΩΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΚΚΡΗΞΕΩΣ ΤΟΥ ΒΕΖΟΥΒΙΟΥ. Οἱ δοῦλοι διεσχίσαν βιαστικά τὴν αὐλὴν ἀπευθύνοντες νὰ ἐξασφαλίσουν μέσα στὸ πατητήρι τὰ πὺς πολυτίμητα ἀντικείμενα.

τὸ βουνὸ τοῦ Βεζουβίου.

Ἄξαφνὰ ἕνας δυνατὸς, ἄγριος καὶ καυστικὸς ἀνεμὸς σημάχθηκε, ἐνὸς συγχρόνως ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἄρχισε νὰ πέφτῃ βροχὴ τέφρας. Ἡ τέφρα αὕτη βοηθημένη ἀπὸ τὸν ἀέρα, ἐσκέπαζε τὰ πάντα, τὸ ἔδαφος, τὶς στέγες, τὰ πατώματα, ἔμπαινε στὰ σάλα ἀπὸ τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα τ' ἀνοίχτα καὶ εἰσχωροῦσε σὺν ροιφθονία καὶ στοὺς λάκκους τῶν ἀνθρώπων. Τὸ μόνον μὲν νὰ προφυλαχτῇ κανεὶς ἀπ' αὐτὴ ἦταν νὰ κλειστῇ σὲ μὴν κίμαρ φραγμένη καλὰ ἀπ' ὅλες τὶς μὲν. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς δοῦλους καὶ τὸν Ἰανουάριον βρῆκαν ἄστυλο μέσα στὸ θυρωρεῖο του, ὁ δὲ Ἀμφίων σὺν δοματίῳ του. Ὅλοι ὁσὸ τὸ ἐλπίαν ὅτι ὁ ἄγριος αὐτὸς λαίλαψ θὰ ἐπερθε γρήγορα. Καὶ πράγματι, οἱ ἐλπίδες τοὺς στήν ἀρχὴ φένησαν νὰ δικαιολογούνται. Ὁ ἀνεμὸς ἔπεσε σὲ λίγο καὶ μὴν πνικτὴ γαλήνη ἐπεκράτησε. Ὅλοι ἄρχισαν ἀμέσως ν' ἀναθαρσύνονταν καὶ μ' ἐμπιστοσύνην ἐβγαίνουν ἔξω ἀπὸ τὰ καταφύγια τοὺς γιὰ νὰ ἐξετάσουν τὴν κατάστασιν τοῦ οὐρανοῦ.

Ὁ οὐρανὸς ἦταν πάντα γεμάτος καπνὸς, ὁ ἀέρας καυστικὸς, καὶ ὁ Βεζούβιος οὐτε φαινόταν, κρυμμένος καθὼς ἦταν πᾶσι ἀπ' τὰ πνικτὰ σύννεφα τοῦ καπνοῦ καὶ τῆς τέφρας, τὴν ὅποια ἐβρνοῦσε. Τὸ μόνον ποὺ ἐξέχωρε ἄνω πρὸς τὴν διεκδύνησιν του ἦταν μερικὲς φλογες καὶ λάμψεις ποὺ φώτιζαν κάθε τόσο γιὰ μὴν στιγμὴ τὰ σύννεφα τοῦ καπνοῦ καὶ ἐβρναν πάλιν ἀμέσως.

Ἐντομεταξὺ ὁ δρόμος, ποὺ ἔτρεπε ὡς τὴν ἑσπάλιν τοῦ Ἀφροδεΐσιου, εἶχε γεμίσει ἀπὸ κόσμο: ἦσαν οἱ κάτοικοι τῶν ἄλλων ἑσπαύλειον ποὺ βρισκόντουσαν πὺς κοντὰ στὸ ἡραίστιον καὶ οἱ ὁποῖοι περίτρομοι εἶχαν ἐγκαταλείψει τὰς κατοικίας τους. Εἶχαν σκαρπαστὰ βιαστικὰ ἔμπαν σὲ κάρα τὰ πράγματά του, τὰ πὺς πολυτίμητα καὶ τὰ πὺς ἀναγκαῖα. Εἶχαν ἀνεβάσει σ' αὐτὰ καὶ τὶς γυναῖκες τοὺς καὶ τὰ παιδιὰ τοὺς καὶ ἔτρεχαν γιὰ νὰ φτάσουν στὴν παραλία γιὰ νὰ βροῦν ἕνα καταφύγιον ἀπὸ τὴν θεωμήνῃ ἡ μάλλον ἕνα μόνον γιὰ νὰ τοὺς ἀπομακρύνῃ ἀπ' αὐτὴ καὶ γιὰ τοὺς μεταφέρει σ' ἄλλαν μέρος καὶ φιλοξενῇ. Οἱ ἄντρες, οἱ νέοι καὶ οἱ δοῦλοι ἀνοικοκυνοῦσαν τ' ὀμάζια, φορτωμένοι καὶ αὐτοὶ μὲ ὅ, τι μπορούσαν.

Μὰ δὲν ἄρχισε νὰ ξαναρχίσῃ ἡ βροχὴ τῆς τέφρας. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν πὺς πνικτὴ καὶ μαζὶ μ' αὐτὴ ἔπεφταν καὶ πέτρες φλογισμένες. Μόλις ἀγγίζαν κανένα ἦταν σὰ νὰ τὸν ἐκαίγε ἀνεμὸς καπνοῦ. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ πανικός κατέλαβε ὅλους. Κραγνὲς τρώονταν ἀντηχοῦσαν ἀπὸ τὸ δρόμον, ἐνὸς μὲν τὴν ἑσπάλιν ὅλοι ἔτρεχαν, ποτεῖς με πατὼ σε, στὰ καταφύγια τοὺς. Τώρα ὅμως τὸ κακὸ δὲν ἐβρνοῦσε πάλιν νὰ πάγῃ: ἡ τέφρα ἔπερθε ὀλοένα καὶ πὺς πνικτὴ καὶ οἱ πέτρες πὺς μεγάλες καὶ πὺς πολλές.

Καὶ ἔξαφνὰ, σὰ νὰ μὴν ἔτρεπαν ὅλα αὐτὰ τὰ κακὰ, ἕνας θανατὸς σεισμός συγχρόνως σὲ λίγο τὰ πάντα, κινώντας τοὺς τοίχους τῆς ἑσπάλειος νὰ τρέμον συνθέμει.

Δὲν ὑπῆρχε πάλιν ἀσφάλεια οὐτε μέσα, οὐτε ἔξω. Μέσα διέτρεξε κανεὶς τὸν κίνδυνον νὰ ταφῇ κατ' ἀπ' τὶς στέγες καὶ τοὺς τοίχους ποὺ ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ σωριστοῦν κάτω, ἔξω πάλιν νὰ πᾶθῃ ἀπὸ ὁ σφυξία ἀπὸ τὴν τέφρα καὶ νὰ σκοτωθῇ ἀπὸ τὶς πέτρες ποὺ ἐπεσφύζαν ἀπὸ τὴν τέφρα καὶ νὰ ἐκχέονταν ἐκείνη τὴν φταν συνεχῶς. Γι' αὐτὸ καθένας ἔκανε ὅ, τι τοῦ ἐδόχεν ἐκείνη τὴν στιγμὴ στὸ μυαλό. Οἱ πὺς ἔξυπνοι σκέπαζαν τὸ κεφάλιν τοὺς μὲ μαξιλάρια, τὰ ὁποῖα ἔδεναν μὲ μαντίλια καὶ ἀπομακρυνόντουσαν τρέχοντας ἀπὸ τὸν τόπον τῆς καταστροφῆς. Αὐτοὶ ἔκαναν καὶ οἱ δοῦλοι ποὺ βρισκόντουσαν κλεισμένοι μέσα στὸ χορτοβολῶνα.

Δὲν ὑπῆρχε ἄλλως τε καὶ καρὸς, γιὰ τὸ μὲν ἔκρινε ἐργασίαν, γιὰ τὸ κατὰ ἐξερράγη σὺς θημιονιές, τὶς ὁποῖες εἶχαν κοιβαίσει τὸ πρωὶ. Κι' ὅλοι σχεδὸν οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι τῆς ἑσπάλειος ἀκολούθησαν τὸν παραδείγματά του.

Οἱ μόνον ποὺ εἶχαν μείνει κοντὰ στὸν Ἀμφίωνα ἦσαν ὁ Ἰανουάριος, δύο ὑπηρετές καὶ ἡ μαγειρίσσα Τίχη. Περίτρομοι εἶχαν συγκεντρωθῇ ὅλοι μαζὶ καὶ σκεπτόμενοι τὴν ἐπερθε νὰ κάνουν. Νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν ἑσπάλιν στὴν διάθεσιν τῶν κλεπτῶν, οἱ ὁποῖοι, ἐπαρκεῖται μὲν τῆς γενικῆς ἀταξίας, δύναντο νὰ ληλατήσουν τὶς ἐγκαταλειμμένες κατοικίες; Ὁ Ἀμφίων δὲν μπορούσε νὰ τὸν κἀν.

εἶχε ἀνατεθῇ ἀπὸ τὸν Ἀφροδεΐσιον ἡ φύλαξις τοῦ σπιτιοῦ καὶ ὅ, τι πολυτίμητον ὑπῆρχε μέσα σ' αὐτό. Νὰ μείνουν κλεισμένοι μέσα στὰ δοματῖά τοὺς, τὰ ὁποῖα, ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴ, ὑπῆρχε φόβος νὰ καταρρεύσουν καὶ νὰ πᾶσουν φωτιά: Τὸ πὺς ἀσφαλὲς—σκέφτηκαν—ποὺ εἶχαν νὰ κάνουν ἦταν ν' ἀδειάσουν τὸ πρῶτον πάτωμα καὶ νὰ καταφύγουν στὸ ἰσόγειον, μέσ' τὸ πατητήρι τοῦ ἦσαν πὺς στερεὰ χτισμένο καὶ πὺς προφυλαγμένο. Ἐκεῖ θὰ περίμεναν τὸ τέλος τῆς θεωμήνῃς.

Ἀμέσως, μὲν ἔλαβαν αὕτη τὴν ἀπόφασιν, ὅλοι ἄρχισαν νὰ ἐργάζονται. Ἐνας ἀνέβαινε στὰ διαμερίσματα τοῦ κυρίου, ἀπ' ὁποῦ πήρε ἕνα μεγάλο κρεβάτι καὶ ἄρχισε νὰ τὸ κατεβάζῃ κάτω. Σ' αὐτὸ θὰ κοιμόταν ὁ Ἀμφίων, οἱ ἄλλοι θὰ ἔστρωναν κατὰ χάμα γιὰ νὰ κοιμηθοῦν. Ἐνας ἄλλος ὑπηρετὴς κατέβασε ἕνα μεγάλο μπροῦντζινο καντηλιέρι ποὺ θὰ τοὺς φώτιζε τὴ νύχτα μέσα στὸ σκοτεινόν.

Ὁ Ἀμφίων, ἐντομεταξὺ, εἶχε περὶ ἕνα τραπέζιν, μερικὰ πιάτα καὶ διάφορα ἀγγεῖα, χάρις στὰ ὁποῖα θὰ μπορούσαν νὰ παρασκευάζουν τὸ φαί τοὺς, ἀν ἡ φυλακίσις τοὺς παρετίνατο, ἐνὸς ἡ Τίχη σκέπασε σὲ μὴν γωνία ὅσα μπορούσε περισσότερα φοιμά καὶ τρόφιμα. Ὁ Ἀμφίων, ἐντομεταξὺ, εἶχε ἄλλες ἀσχολίες: ὁ ἰδιοκτήτης τῆς ἑσπάλειος τοῦ εἶχε ἐμπιστευθῇ τὰ χρηματῖά του, τὰ ἀσπυρματῖά του καὶ τὰ στολιδία τῆς συζύγου του. Ἐπερθε μὲν κάθε θυσία νὰ τὰ ἐξασφαλίσῃ ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ ἡραίστιου καὶ ἀπὸ τὴν ἀληστία τῶν ἀνθρώπων. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισε νὰ τὰ μεταφέρῃ ὅλα στὸ πατητήρι καὶ, ἀνηφρόντας τὴν κίμαρ ποὺ τὸν ἐκίγνε, διέσχισε δέκα φορές τὴν αὐλὴ τῆς ἑσπάλειος, μεταφέροντας ὀλοένα τὰ πολυτίμητα ἀντικείμενα ὡς ποὺ τὰ σώματα ὅλα σὲ μὴν γωνία τοῦ δοματίου, στὸ ὁποῖο εἶχαν καταφύγιον αὐτοὺς καὶ οἱ σύντροφοί του τῆς δυστυχίας.

Ὁ Ἰανουάριος ὥστόσο δὲν δέχθηκε νὰ μείνῃ μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀστυλόν. Ἡ θέσις του ἦταν στὸ θυρωρεῖο του, ὅπου, ἐξ ἄλλου, νόμιζε τὸν ἑαυτοῦ του, ἀρκετὰ ἀσφαλισμένο, γιὰ τὸ ἐκτός τῆς στερεότητος τοῦ, ἐπικοινωνοῦσε καὶ μὲ τὴν ἐξοδὸν τῆς ἑσπάλειος, ἀπ' ὅπου, ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ, θὰ μπορούσε ὁ Ἰανουάριος νὰ φύγῃ πρὸς τὴν ἐξοχὴ γιὰ νὰ σωθῇ. Μὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔκανε νὰ μὴν μέσα ἡ στέγη τοῦ προφυλαγμένου, τὸ ὁποῖο τὸ συνέδεε μὲ τὴν αὐλὴν, κατέπεσε μὲ πάταγον καμμένη ἀπὸ τὴν πυρκαϊά, πλακωνόντας ἕνα οὐκὸν καὶ φράζοντας τὴν ἐξοδὸν πρὸς τὴν αὐλὴν. Ὁ Ἰανουάριος μὲν πρόφτασε καὶ μῆκε μέσα.

Μὰ τότε εἶδε ὅτι ἐπερθε νὰ φύγῃ ἀπὸ καὶ τὸ ταχύτερον, γιὰ τὴν ἑσπάλιν τοῦ εἶχε κατακλῦσει καὶ κινδύνευε νὰ ταφῇ ζωντανός. Μὰ ἀπὸ πὺς νὰ βγῇ; Ἀρπάζει τότε ἕνα σίδερον ποὺ βρισκόταν κάτω καὶ ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τὸν τοῖχον, προσπαθώντας νὰ τὸν γκρεμίσῃ. Μὰ ὁ τοῖχος ἦταν γερός καὶ ἡ πυρκαϊά προχωροῦσε ὀλοένα, ἐνὸς ὁ ἀέρας γέμισε μετ' ἀπῆλ. Τότε ὁ δυστυχισμένος ὑπηρετὴς ἄφησε τὰ εργαλεία του καὶ ἔτρεξε ἔξω πατώντας τὰ φλογισμένα συντρίμματα τῆς στέγης μὰ μὲν ἔφτασε στὸ δρόμον σωριστάς τε καὶ φλογισμένος, ἐτοιμὸς θάνατος. Πνιγμένος ἀπὸ τὴν ἀσφυξία...

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες ὁ Βεζούβιος ἐξακολουθοῦσε νὰ ξερνάει φωτιά, τέφρα, λάβα καὶ πέτρες. Οἱ αὐλές, τὰ δοματῖα, καὶ τὰ διάφορα διαμερίσματα τῶν σπιτιῶν τῆς Πομπηίας κατεκλύσθησαν ἀπὸ τὰ φλογισμένα αὐτὰ ὕλικά, τὰ ὁποῖα τὴν δευτέρην μέρᾳ σκέπασαν τὰ σπῆλαια ὡς τὸ πρῶτον πάτωμα. Τὴν τρίτην μέρᾳ εἶχαν σκεπαστεῖ καὶ τὶς στέγες καὶ ὅλη ἡ Πομπηία, μαζὶ μὲ τὴν πλουσίαν ἑσπάλιν τοῦ Καυκλίου Ἀφροδεΐσιου, ἐτάφη στὴν λάβαν, τῆς ὁποίας τὸ στρώμα εἶχε 7 μέτρων ὕψος.

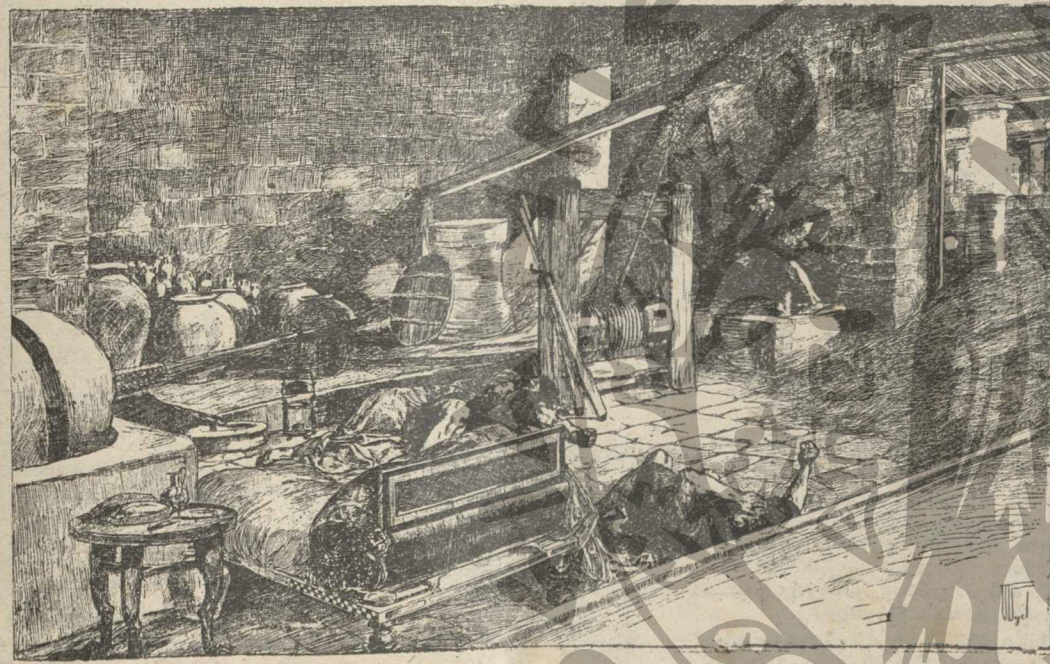
Μετὰ χίλια ὁκατοῖς χρόνιν, κατὰ τὸ Σεπτέμβριον τοῦ 1894, ἕνας Ἰταλὸς κτηματίας, ὁ κ. ντὲ Πισκω, ὁ ὁποῖος εἶχε ἰδιοκτησίαν πᾶσι ἀπὸ τῆς θαμνένῃς πολιτείας, ἀνέβηκε νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἑσπάλιν τοῦ Καυκλίου Ἀφροδεΐσιου, ἡ ὁποία βρισκόταν θαμμένη κάτω ἀπὸ τὸν ἀστυλόν. Οἱ ἀνασκαφές βίαιαν δύο χρόνιν.

Κάθε μέρᾳ γινόντουσαν καὶ καινούργιες ἀνακαλύψεις. Ὅλα βρισκόντουσαν στὴν παλὴν τοὺς θέσιν καὶ στὴν κατάστασιν στὴν ὁποῖα εἶχε βρῇ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πράγματα ἡ ἐκρήξις τοῦ ἡραίστιου. Νόμιζε κανεὶς ὅτι μὲν πρὸς μᾶς ἡμέρας εἶχε συντελεσθῇ ἡ καταστροφὴ. Τὸ κούδινον κρεμόταν ἀκόμη στὴν πόρταν τῆς εἰσόδου. Σκελετοὶ σκύλων, βρισκόντουσαν σωριασμένοι μὲ τὰ περὶ αὐτὰ τοὺς σκύλους τοὺς μπροστὰ στὸ παχὺ τοὺς, οἱ χοῖροι ἐπαλωμένοι μπρὸς στὶς γαβάθες τοὺς καὶ οἱ κότες σκορπισμένες σὲ διάφορες γωνίες τοῦ σπιτιοῦ. Τὸ μηχανήμα τῆς θερμάνσεως φαινόταν ἐτοιμὸ νὰ λειτουργήσῃ. Τὸ πῶμα τοῦ Ἰανουαρίου βρέθηκε στὸ διάδρομον. Ὅταν οἱ ἐνεργοῦντες τὶς ἀνασκαφές μῆκαν μέσα στὸ πατητήρι, βρῆκαν στὴ μέση τῆς αἰθούσης ἀκέραιον τὸ κρεβάτι τοῦ Ἀμφίονος, τὸ καντηλιέρι μὲ τὶς λάμπες τοὺς καὶ τὸν τραπέζιν μὲ τὰ πιάτα. Σὲ λίγην ἀπόστασιν ἀπὸ καὶ ἕνα συνηθιστὸν θάμα χτύπησε στὰ μάτια τοὺς: τρεῖς ἀνθρώποι βρισκόντουσαν κατὰ γῆς, πεσμένοι ὁ ἕνας πλὴν τοῦ ἄλλου ὁ πρῶτος ἐπαλωμένος φαρδὺς πλατὺς, φανόντας σὰ νὰ κοιμόταν ἡσυχᾶ-ἡσυχᾶ. Κοντὰ του, μὲ τὸ κεφάλιν τῆς στηριγμένον στὸ πλευρὸν τοῦ, βρισκόταν μὴν γυναῖκα λυγισμένη στὰ δύο. Τέλος, τρίτον θῆμα τῆς καταστροφῆς, ἕνας ἄνθρωπος βρισκόταν ἀνάσκελα, πεσμένος μὲ τὸ δεξιὸν τοῦ χέρι τεταμένο καὶ μὲ τὴν γοδιὰν τὴν σφιγμένην. Τοῦ κακὸν αὐτοῦ εἶχε σκεπαστεῖ τὸ στομάχον καὶ τὴν μὴν του μὲ τὰ ρούχα τοὺς γιὰ νὰ τὰ προστατεύσῃ ἀπὸ τὴν τέφρα καὶ τὶς πνιγνὲς ἀναθυμιάσεις: ἡ ἀσφυξία εἶχε ἐκτέλῃ σκληρὴ ἀναπνευστικὴ.

Ἐτσι οἱ ἐνεργοῦντες τὶς ἀνασκαφές, ἐφτασαν ὡς τὸ στομάχον ἐνὸς πηγαδιοῦ ποὺ βρισκόταν στὴν γωνίαν τοῦ πατητηρίου. Τότε σ' ἕναν ἐργάτην ἦρθε ἡ ἐμπνευσις νὰ κατεβῇ στὸ ὑπόγειον τῆς ἑσπάλειος περνώντας ἀπὸ τὸ πηγάδι. Καὶ πράγματι τὰ κατέφερε. Μὰ μὲν ἔφτασε κάτω ἐβγάλε μὴν φωνὴν θαυμασάντα τοὺς πηγαδιοῦ, βρισκόντουσαν τακτοποιημένα μὲ προσοχὴ πλὴν στὸν τοῖχον καὶ σκεπασμένα μ' ἕνα ἐλαφρὸν ὕφασμα σαράντα δοχεῖα ἄσπασμένα. Ἐπίσης ὑπῆρχαν ἐκεῖ ὅραια πιάτα, ἀνάγλυφα καὶ διάφορα ἄλλα ἀντικείμενα θαυμασίως τέχνης.

Πὺς μπροστὰ ὑπῆρχαν καὶ ἄλλα δοχεῖα ἀκόμη καὶ δίσκοι ἀσημένιοι. Τέλος, ἀπάνω στὸ στομάχον τοῦ σπηλαίου ἕνας σκελετὸς βρισκόταν πεσμένος κάτω. Στὸ ἕνα τοῦ χέρι κρατοῦσε βραχιόλια καὶ περὶδέραια χρυσοῦ λεπτοτάτης τέχνης καὶ στὸ ἄλλο ἐσφίγγε ἀκόμη μὴν σακκούλα ἀπὸ τὴν ὁποῖα εἶχαν ἐξέλθῃ χιλιάδες χρυσοὶ νομίσματα ποὺ βρισκόντουσαν σκορπιστά κάτω. Αὐτὸ τὸ πῶμα ἦταν τοῦ Ἀμφίονος, ὁ ὁποῖος, βλέποντας τὶς λάβας ποὺ εἰσχωροῦσαν μέσα στὸ καταφύγιόν τοὺς, θέλησε νὰ σώσῃ τοὺς θησαυροὺς ποὺ τοῦ εἶχαν ἐμπιστευθῇ, ὅπως καὶ πράγματι τοὺς ἔφερε μὲς στὸ πηγάδι. Μὰ οἱ θεοὶ εἶχαν καταδικάσει τὴν Πομπηία, τὰ πλῆθη τῆς καὶ τοὺς κατοίκους τῆς καὶ ἐτσι ὁ Ἀμφίων πέθανε τὴν στιγμὴν ποὺ κατέβηκε στὸ πηγάδι καὶ τὴν χρηματικὴν περιουσίαν τοῦ κυρίου του.

Οἱ ἀνασκαφές τῆς Πομπηίας ἀρχισαν ἐπὶ Καρόλου III, τὸ 1748 καὶ συνεχιζόνταν σχεδὸν ἀδιάκοπος μέχρι τῶν τελευταίων χρόνων ὅποτε ἐξετάθη ὀλόκληρη ἡ πόλις. Ἐτσι ἀπεκαλύφθη ἡ ἀγορὰ τῆς πόλεως, τὸ δημοκράτειον, οἱ ναοί, τὰ θέατρα, τὰ ἀμφοθέατρα καὶ οἱ λουτροὶ. Σιγά-σιγά ξαναπαρουσιάστηκαν στροφῶν οἱ δρόμοι τῆς πόλεως μὲ τὶς μεγάλες τοὺς πλαζες φαγωμένες ἀπὸ τοὺς τροχούς τῶν ἀμαξῶν. Ἡ δημοσίαις πηγῆς, οἱ τοῖχοι ποὺ ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ ἐλαιογενεὶς προκηρύξεις, τὰ ξενὸν δοχεῖα, τὰ ελαστικὰ, τὰ παντοπωλεῖα καὶ διάφορα ἄλλα καταστήματα παντοῦ εἶδους. Ἀπεκαλύφθησαν ἀκόμη καὶ τὰ κοιμητήρια γεμάτα ὀστέων καὶ μεγάλων πρὸς τάφους, τὰ ὁποῖα ἐπικοινωνοῦσαν μὲ τὴν πόλιν μὲ μεγάλες λεωφόρους.

ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΑΝ Ο ΑΜΦΙΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΤΟΥ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΠΑΤΗΤΗΡΙ ΤΗΣ ΕΠΑΥΛΕΩΣ. Οἱ ἀποκλεισμένοι δοῦλοι πέθαναν ἀπὸ ἀσφυξίας κοντὰ στὸ κρεβάτι, ἐνὸς ὁ Ἀμφίων σωριστάς τε καὶ φλογισμένος. Σ' αὐτὴν τὴν θέσιν τοὺς βρῆκαν μετὰ 1800 χρόνιν, κατὰ τὶς γενομένης ἀνασκαφές.

Η ΑΓΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΦΙΛΟΘΕΗ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

Η ζωή και τα έργα της 'Αθηναίας αρχόντισσας που έφερεσε το στέφανο του Μαρτυρίου. Ο γάμος της και η χηρεία της. Πώς έχτισε την Ιστορική μονή του 'Αγίου 'Ανδρέου. Το δραματικό επεισόδιο της με το Βεσβόδα. Μία τραγική σκηνή στα Πατήσια. Πού βρίσκεται το λείψανο της 'Αγίας κλπ. κλπ.

Υπάρχουν ίσως πολλοί που δεν ξέρουν ότι έχει και η 'Αθήνα δόλοσμο το λείψανο ενός 'Αγίου ή μάλλον μιας 'Αγίας. Είπε το τιμω σώμα της 'Αγίας Φιλοθέης, το γένος Βενιζέλου, που σώζεται θησαυρισμένο στο 'Ιερό της Μητροπόλεως. Η παλιά 'Αθηναϊκή οικογένεια της 'Αγίας το είχε παραδώσει στην ένοριακή τους εκκλησία Παναγίας της Γοργοεπηκόου (το σημερινό 'Αγιο 'Ελευθέριο), αργότερα όμως το λείψανο, για περισσότερη ασφάλεια, μεταφέρθηκε στην παραπλεύρως κτισθείσα Μητρόπολη.

Η Φιλοθέη έζησε κατά τα μέσα του 16ου αιώνα. Ήταν κόρη του λογίου και αρχοντα 'Αγγέλου Βενιζέλου, ο οποίος της είχε δώσει έκτακτη μορφωσι. Η Φιλοθέη έγραψε την 'Αττική διάλεκτο με αξιοθαύμαστη χάρι, αν κρίνουμε από μία άναφορα της που σώζεται στα χειρόγραφα της 'Εθνικής Βιβλιοθήκης. Οι γονείς της την επάντεσαν πολύ νωρίς, σύμφωνα με την τότε συνήθεια, σε ηλικία μόλις 14 ετών. Φαίνεται όμως ότι ο άντρας της—αν και κατηγόταν από αρχοντικά 'Αθηναϊκή οικογένεια και αυτός, των Πλατυπόδων—ήταν κακότροπος, και η νύμφη Φιλοθέη πέρασε άσχημες μέρες μαζί του. Οπωσδήποτε, ο Πλατυπόδης μετά τρία χρόνια, πέθανε, και η Φιλοθέη έμεινε χήρα ηλικίας 17 ετών. Οι γονείς της θέλησαν να την επαναντρέψουν, αλλά η Φιλοθέη τη φορά αυτή αρνήθηκε, δηλώνοντας κατηγορηματικά ότι απέφασκε ν' άφαιρεσθή στη θρησκεία.

Σε λίγον καιρό πέθαναν και οι γονείς της, αφήνοντας την γενική κληρονομία μεγάλης περιουσίας. Η Φιλοθέη ήταν τότε 20 ετών λάμπουσα από θορυφία και νεύατα. Έχτισε άμεσως—στα 1550—ένα ιδιόκτητο μοναστήρι στ' όνομα του 'Αγίου 'Ανδρέου και το προίκισε με όλη της τη κτηματική περιουσία, για να συντηρούνται με τα εισοδήματα η καλόγριες της Μονής.

Όταν έτελειωσε η οικοδόμησις, η νεαρή χήρα έκοψε τα μαλλιά της, φόρεσε το μοναχικό ράσο, παράτησε το κοσμικό της όνομα Ρεβούλα, για να πάρη το ιερατικό Φιλοθέη και κλείστηκε στο Μοναστήρι μαζί με πολλές παρθένας που τις έτράφηξε εκεί η θερμή χριστιανική πίστι της 'Ηγουμένης. Το οικογενειακό της όνομα, η έξοχη θειότης της, που έλαμπε άγγελικά στην κορμίνα της μαύρης, καλογερικής μαντίλας, η γερή μορφή της, την έδειχναν πρωτη αρχόντισσα της 'Αθήνας: 'Ήταν η «*Αρχόντισσα 'Ηγουμένη*».

Και άρχισε την ευεργετική της δράσι: Το Μοναστήρι έχρησιμνε και ως Παρθενάγειο («*Παρθενών*», όπως λεγότανε), όπου εξεπαιδευόντο τα κορίτσια των καλών σπιτιών, και ως 'Ορφανοτροφείο, όπου εβρίσκαν άσυλο τα φτωχοκόριτσα.

Η καλόγριες σιγά-σιγά έφθιναν 200! Η Φιλοθέη τις διοικούσε άγροικη, και φροντίζοντας για όλα. Στη Μονή μάθαιναν γράμματα αλλά και δούλευαν εργόχειρα και ύφασματα. Μέσα σε μιάν απέραντη αθούσα ήταν στημένοι πλήθος άργαλειοί, όπου η καλόγριες ύφαιναν μάλλινα και μπαμπακερά. 'Αλλά κι αυτές και τ' άλλα κορίτσια μάθαιναν να κεντούν με χρυσά και μετάξινα νήματα, έπλυναν σε μαντήλια, όρνια λεπτοεργημένα σχέδια. Σωζονται ακόμη τέτοια εργόχειρα στο Μουσείο των Χειροτεχνημάτων και σε μερικά παλιά 'Αθηναϊκά σπίτια. Είπε γνωστά με το όνομα τ σ ε β ρ ά δ ε ς και σήμερα έγιναν περιζήτητα.

Τις βάσεις της Ιστορικής εκείνης Σχολής τόσο καλά τις είχε βάλει η 'Ηγουμένη Φιλοθέη, ώστε και μετά το δραματικό θανάτο της, επί 800 έτη, έμορφώνοντο εκεί μέσα η 'Αθηναίς κόρες, άκόμη και ως τα χρόνια της 'Ελληνικής 'Επανάστασεως. Το Μοναστήρι κατέφερε και η σεμνή παράδοσι της Σχολής εξακολουθούσε. Ως τα 1905 εσώζοντο τα όρεϊτσια της Μονής, και στη θέση εκείνη χτίστηκε το σημερινό Μητροπολιτικό Μέγαρο.

Η Φιλοθέη δεν είχε περιορίσει το έργο της στην εκπαίδευσι των κοριτσιών. Κοιτά στη Μονή έχτισε σάν παρόχημά της, Νοσοκομείο και Γηροκομείο. Τους άρρώστους και τους γέροντες τους περιποιούσαν η ίδιας η καλόγριες. Όλη αυτή την

τρίδα τους.

'Αλλ' οι μπέηδες που τόμαθαν, άναφέρθηκαν στο Βεσβόδα της 'Αθήνας και πολιορκήσαν το Μοναστήρι, απαιτώντες άπο την 'Ηγουμένη να τους παραδώσ η τις σκλάβες τους. Και έπειδή η Φιλοθέη δεν ήθελε με κανέναν τρόπο να φανερωσ πού τις είχε κρυμμένες, ο Βεσβόδας την έσυρε στη φυλακή. Εκεί, σ' ένα σκοτεινό και υγρό μουντρούμι, έμεινε εγκλεισθή η 'Αγία, περιμένοντας άπό στιγμή σε στιγμή το θάνατο, με ήσυχη την καρδιά και άτάραχο το πνεύμα...

Τη άλλη μέρα πλήθος Τούρκοι μαζεύτηκαν στη φυλακή έμπνόντας να μαρτυρήσ πού είχε κρυμει τις τεσσερες γυναίκες. 'Αλλ' η 'Αγία αρνήθηκε όριστικά. Τότε ο Βεσβόδας της έπρότεινε να διαλέξ η: ή να πεθάν η με σπαθί, ή, αν θελή η σωθ η, ν' άρνηθ η την πίστι της. Της παρουσίασαν μάλιστα και το Δίημο, έναν άπαισιο 'Αράπη, κοκκινοφορεμένο, με γυμνή τη σπάη. Η 'Αγία στάθηκε άτάραχη άπεναντί του, και είπε:

— Χτύπα! Είμαι έτοιμη για το στέφανο του Μαρτυρίου!

Κι έκοψε το θείο της κεφάλι, περιμένοντας το χτύπημα. 'Αλλ' ο Βεσβόδας, άνθρωπος πανούργος και φιλοχρημάτων κα, τάλαβανε ότι μπορούσε να ώφεληθ από την λαιρεία που είχαν σ' ην «*Αγία*» οι Χριστιανοί των 'Αθηνών, και διέταξε το Δίημο ν' άποσυρθ η. Την ίδια μέρα οι Χριστιανοί έκαναν έρωτο, έπλυναν και έθαψαν στην αυλή της Μονής.

Ένα φανερών σημεία της άγιότητός της. Στην άνακομιδή των λειψάνων της, όπως λέει ο βιογράφος της, «*ευρέθη το τιμω αυτής σώμα σφον και άκερατον, και μύρου εσώδους μεμειωμένον*». Τρεις Μητροπολίτες—ο 'Αθηνών, ο Θερών, και ο Κορινθίωνς—έστειλαν άμέσως άναφορά στά Πατριαρχεία και έθεσαν το θάμα. Έποποθέσαν στο 'Αγιο Λείψανο σε πολυτιμή στήλη και το έθυσάσαν στο δεξιό μέρος του 'Ιερού Βήματος της Μονής του 'Αγίου 'Ανδρέου.

Ός τόσο, ο φανατισμένος Τουρκικός όχλος των 'Αθηνών μισούσε τη Φιλοθέη και ζητούσε πού να την εκάν η. Και η εκκλησία δεν άρνησ να παρουσιασθ η. Η 'Αγία είχε χτισει στα Πατήσια ένα εκκλησάκι στο όνομα του 'Αγίου Διονυσίου του 'Αρεοπαγίτου, και λίγα καλλιά γύρω. Σ' α

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΤΟ ΕΛΕΦΑΝΤΟΣΠΙΤΟ

Στο Μοργκνέτ της 'Αγγλίας κατεσκευάσθη το πρωτοτυπώτερο σ' όλον τον κόσμο σπίτι, το «*σπίτι—έλέφας*»!

Η δλη οικοδομή, όπως δείχνει και το όνομά της, έχει σχήμα έλέφαντος.

Περιλαμβάνει έξι δωμάτια, μία κουζίνα, ένα σαλόνι και τέσσερες κρεβατοκάμαρες.

Είκοσι δύο παράθυρα χαρίζουν άφθονο άέρα και φώς στο έσωτερικό του έλέφαντος.

Στο κεφάλι του έλεφαντόςπιτου, στο όποιο βρίσκεται ένα μόνον δωμάτιο, έχει ως παράθυρα τα δύο μάτια του έλέφαντος.

Στη ράχη του έλέφαντος βρίσκεται ένα φορείο πού χρησιμεύει ως ταβάσι. Η ταβάσι αυτή είχε 20 μέτρα ψηλά άπό το έδαφος και η θύα άπό εκεί είχε θανασία.

Ποιος είχε ο ευτυχής ιδιοκτήτης του πρωτοτύπου αυτού σπιτιού δεν ξέρουμε δυστυχώς να σάς πούμε...

το πήγαινε άπό καιρό σε καιρό και λειτουργούσε. Σχετικώς μ' αυτά, ο βιογράφος της 'Αγίας γράφει:

...Νεανίς τις, ποιμήν προβάτων, δεδομένος εκ νεαρής ηλικίας εις κλεισάς, κατεκρατήθη υπό του Σατανά, όθεν γυμνός και τετραηλωμένος έφωρετο εις όρη και σπηλαια, θέαμα όντως έλευνόν. Πολλάκις, όταν ήρχετο εις τον έαυτόν του εσύχναζεν εις τα πέριξ μοναστήρια δια να εύρη ίατρείαν του πάθους του, πλην εις μάτην. Τέλος παντων, παρ' άλλων οδηγηθείς, προσήλθε και τη 'Αγίη, η όποία εύσπλαγχνισθείσα αυτόν, μετά συντόνου και εκτενούς προσευχής, τον ελυτόνο της διαβολικής εκείνης μάστιγος, και νουθετήσασα αυτόν ικανώς τον έκούρευσ. Μοναχόν και ότως επέκρασε το ύπόλοιπον της ζωής του εν μετανοία και άσκήσει, θαυμαζόμενος υπό πάντων... Πολλοί λοιπόν, τόσον εκ της ίδιας πολιτείας των 'Αθηνών, όσον και εκ των περὶ κομών, άκούοντες την φήμη της 'Αγίας, προσερχόμενοι έλάμβανον ψυχικάς και σωματικές ίατρείας, όθεν διά την τοιαύτην ένοχλησιν και διά το πλήθος των μοναζουσών, όπου καθ' έκαστην ήμέραν ήθσαν και έστενοχωρείτο το Μοναστήριον, έπαραινήθη η 'Αγία και όκοδομήσε και έβερυν μακράν όλίγων της πολείας εις τόπον λεγόμενον Πλατεια, πέρας τελευταίαν ήσυχίαν των άδελφών, ως το όποιον συγχάζουσα συνεφιλοσοφει και συνησκειτο μετά των εις τούτ ην.

Σε μία όλονυχία λοιπόν της 2 προς 8 'Οκτωβρίου 1588 ένω βρισκονταν εκεί ψάλλοντας με άλλες καλόγριες, έμπήκαν μέσα Τούρκοι και της έπετέθησαν με καμουσιόκια. Η καλόγριες περικύκλωσαν άμέσως την 'Ηγουμένην τους για να την προφυλάξουν με τα κορμια τους, άλλ' οι φανατισμένοι 'Οθωμανοί χτυπούσαν επάνω τους άγρια και άλυπητα, τραβήξαν παρμερα τη Φιλοθέη, την έμαστίζοναν μεχρις αίματος και τελος, αφήνοντάς την μισοπεθμένη, έφυγαν...

Η καλόγριες βαρεία λυπημένες, μετέφεραν την 'Ηγουμένην τους στο Μοναστήρι των 'Αθηνών, όπου την περιποιήθηκαν όσο μπορούσαν. 'Αλλ' η λεπτοκαμωτή Φιλοθέη δε μπόρεσε ν' άνθέξ ης πληγές πού είχε παρει, και στις 19 Φεβρουαρίου 1589 πέθανε... Η καλόγριες, το 'Αθηναϊκό αρχοντολόι και όλος ο λαός την έπένθαν με αειρεη θλίψη, και την έθαψαν στην αυλή της Μονής.

Δεν άρνησαν όμως να φανερών σημεία της άγιότητός της. Στην άνακομιδή των λειψάνων της, όπως λέει ο βιογράφος της, «*ευρέθη το τιμω αυτής σώμα σφον και άκερατον, και μύρου εσώδους μεμειωμένον*». Τρεις Μητροπολίτες—ο 'Αθηνών, ο Θερών, και ο Κορινθίωνς—έστειλαν άμέσως άναφορά στά Πατριαρχεία και έθεσαν το θάμα. Έποποθέσαν στο 'Αγιο Λείψανο σε πολυτιμή στήλη και το έθυσάσαν στο δεξιό μέρος του 'Ιερού Βήματος της Μονής του 'Αγίου 'Ανδρέου.

Τώρα βρίσκεται σε διπλή θήκη, δηλαδή στην παλιά πού τη διατήρησαν με ευλάβεια οι συγγενείς της 'Αγίας και στη νέα πού περιλαμβάνει την ρώτη. Φυλάσσεται στο 'Ιερό του Μητροπολιτικού Ναού των 'Αθηνών και εκτίθεται στο προσκύνημα των εσέων μιά φορά το χρόνο, στις 19 Φεβρουαρίου, πού γιορτάζεται η νήμης της 'Αγίας.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΒΟΥΒΟΣ

(Του 'Αργύρη 'Εφταλιώτη)

Τόνε θυμόμαι το δύστυχο... Λυγρό, άπηλό, και νόστιμο καλ' ληκάρι. Ήτανε γεννημένος βουβός. Πάει να πη, ήταν και κουφός. Σα να μη τούφταναν αυτές οι στερήσεις, είχε μείνει κι' όρφανός από πεντε χρονών. Μιά γειτόνισσα τον πήρε και τον άνάθεψε. Διηλάθη τον έμαθε να κουβαλή νερό, να ψωνίζει, και να κουνή το μαρσι, σάν δεν είχε άλλη δουλειά.

Μαζί μ' αυτό το μαρσι, μεγάλωσε κι' ο βουβός, μά το μαρσι σά μεγάλωσε, φορούσε κοντούτσικα φουστανάκια. Γιατί ήταν κορίτσι το μαρσι που κουνούσε ο βουβός. Και σάν άδέρφια κατάντησαν. Και σάν άδέρφια μεγάλωναν. Η μικρούλα ήταν η μόνη πού δεν τον πείραζε. 'Ες κι' η μάνα της τον περιεγλούσε, μ' όλη της την καλή καρδιά. Στα χωριά το περιγέλοιο να λείψη δεν γίνεται. Σκάνουν και πηγαινουνε στο καλό, αν δεν περιεγλάσουν ένα βουβό. Και στην άνάγκη, άς μην είναι και βουβός. Τόνε θυμόμαι λοιπόν ως δεκαπέντε χρονών και τη μικρούλα ως δέκα. Τους θυμόμαι σάν πηγαιναν το βράδυ στη βρύση μαζί. Κάποιος τούρκοιγνε τότε του βουβού ένα πετραδάκι, η και κανένα πεπονόφλουδο. Δεν το ληρμονώ το πρόσωπο του το πικραμένο και το λυπητερό, καθώς γυριζε κι' έβλεπε τη μικρή, σά να της έλεγε: «*Βλέπεις τι 'δά πη νάναι κανεις βουβός;*». Η μικρή τότες κοιτάζε γύρω, με μάτια που τινάγανε σπίνες. Άλλοι τότε σε κείνον πού θάπερνε το μάτι της να πεταχ το πετραδάκι η τη φλούδα άπάνω στο σύντροφό της...

Τον θυμόμαι και στο πανηγύρι το δύστυχο το βουβό.

Ήτανε μεγαλύτερος τώρα. Σωστό παληκάρι. Πάλι μαζί με την κρη και με την μάνα της τη γρηά. Σωστή κοπέλλα κι' η μόνη τώρα. Όχι πολύ όμορφη, μά νοστήμη, νόστημη κι' άφράτη σα μίλο μπαλάντο. Τη θυμόμαι σά χόρευε μαζί με τις άλλες γειτόνισσες. Ο βουβός,—όλη του η άκοη κι' όλη του η μιλιά ήτανε μαζεμένη στα ζωηρά μάτια του, και στα πρόσωπα κείνην του, δεν χόρευαν να την χαμωρών η, και να της διη άόρους με τα χαιδευτικά του γνεψίματα. Δός του και χόρευε η κοπέλλα, δός του και λαροπληρούσε ο άνοιχτοκαρδός βουβός.

Άχ, τότες θυμόμαι και στη στεγνή φορά πού τον είδα!

Πετρατούσα μία βραδυά μοναχός στην άκρογιαλιά. Πήγα ως τον καρσι, σταθήκα σ' ένα βράχο, και κοιτάξα τα ήσυχα και βαθεία νερά. Στο πλάγι μου ήτανε μία άλλη πέτρα, πού μέσα κατά τη θάλασσα. Και δίπλα στην πέτρα, άπό το δικό μου το μέρος, έβλεπε κάτι, πού δεν άργησα να καταλάβω τι ήταν. Έπλεε ήσυχα και βαρεία, και κάθε λίγο το χτυπούσε κι' ένα κύμα στην πέτρα. Πήγα κονητερα κοιτάξα κι' είδα πώς δεν είχε λάθος. Ήταν, άνθρωπος, κι' ήταν ο δύστυχος ο βουβός! Είχε πέσει στη θάλασσα ο δύστυχός... Κ' ήταν του-ίσα τη μέρα πούχε άρρεβωνιστεί η μικρούλα!...

'Αργύρης 'Εφταλιώτης

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΣΕΙΣΜΟΣ

(Επεισόδιον)

Τ' είν το κακό πού γίνεται στα Φιλατρά τη νύχτα, 'Εβούδ η 'Ανατολή, έμΟΥγκρισεν η Δύσι κι' εκαι μέσ τα μεσάνυχτα τα μαυροφορεμένα ο κόσμος άνατριάζεται σάν νάν ξεριζωμένος. Κακός σεισμός, έλάκωσε, κακή άναμύδουρα πέφτουν τα στίλια τα ψηλά πλακώνουν τα καλύβια κι' όπου κοιμάται χάθηκε κι' όπου κοιμάται πάει... Άνδράγυνα και νεοπάνδορο, πέντε χρονών άγάπη πέπτε χρονίς καρτερωναν ως πού να γνη ο γάμος, κι' ο γάμος των έγινε κι' Αδούσου μιάν ήμερα. Οι συμπότεροι τρέχουνε κι' υκαλεσμένοι πάνε, ψάχνει ο πατάς χίλιες εσχές κι' ο διάκος θυμάται κι' εκαι τ' άναγνώστο-κουλα διαβάζουν τα τραπάκια. Άπο βραδύς παντρεύτηκαν κι' άπο βραδύς γλεντούν και το κρασι, σωθή η κι' οι συμπότεροι έφύγαν. —Πάμε γυναίκα στον όντα να κοιμηθώμ' αντάμα! Πρώτο φιλι της έδωκε, πρώτο φιλι της πήρε κι' ο κόσμος άνατριάζεται σάν νάν ξεριζωμένος. Κακός σεισμός έλάκωσε, κακή άναμύδουρα, πέπτε το σπίτι του γυμνού βαρεία θεμελειωμένο κι' εκάπασε τους νεοπανδρούς σάν πλάκ' από κιάουρι! Άλλοι σ' αυτούς πού κρύβανε πέντε χρονών άγάπη κι' ένα φιλι, ξερό φιλι έπαρφθασαν μοναχά... Τ' είν το κακό πού γίνεται στα Φιλατρά τη νύχτα!

Ι. Πολέμης

* Το τραγούδι αυτό το έγραψαν ο άλημονής ποιητής Ι. Πολέμης από τράντα και πλέον έτών, όταν έγιναν οι σεισμοί των Φιλατρών. Το δημοσίευσεν σήμερα πού και πάλιν οι σεισμοί κατέστρεψαν την όμοια Κόνιτσα.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΤΡΕΛΛΩΝ

ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΑ

Τὸ πάθημα ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ, 48 ὥρες γυμνὸς μέσα στὴν καπνοδόχο. — Μέσα στὸ φέρετρο. — Ὅπου ἕνας τρελλὸς ἀντικαθιστᾷ τὸ νεκρὸ. — Ὅπου ὁ νεκρὸς ἀνίσταται. — Μέσα στὸ νεκροτομεῖο. — Ὁ θάνατος τοῦ ἐφημέριου. — Πῶς πέθαναν δύο νοσοκομιοὶ. — Φάρσες τρελλῶν, κτλ.

Εἶνε ἀδύνατον νὰ συλλάβῃ ἡ ἀνθρώπινη φαντασία τὰ δράματα καὶ τίς τραγωδίες ποὺ συμβαίνουν μέσα εἰς τὰ διάφορα φρενοκομεία.

Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1910 δύο μικρὰ παιδιά περνοῦσαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ φρενοκομείου τῆς γεωμανικῆς πόλεως Κλάγκενφουρτ, ὅταν ἀκουσαν νὰ τοὺς φωνάζῃ ἀπὸ κάποιον παρὰθυρο ἕνας ἀπὸ τοὺς τροφίμους τοῦ ἀσύλου.

— Ἐλάτε μέσα παιδιά, τοὺς εἶπε, θὰ σᾶς δώσω γλυκίσματα. Τὸ ἕνα ἀπ' τὰ δύο παιδιά ἀνύποπτο σκαρφάλωσε ἐπάνω στὸν τοίχον ποὺ χώριζε τὸν περιβόλον τοῦ φρενοκομείου ἀπ' τὸν δρόμον καὶ μῆλκε μέσα. Τὸ ἄλλο ὅμως φοβήθηκε καὶ ἔτρεξε στὸ σπίτι του καὶ διηγήθηκε στοὺς γονεῖς του τὸ τὸλίμημα τοῦ ἀδελφοῦ του. Οἱ γονεῖς του ἀνησύχησαν, ἔσπευσαν στὸ φρενοκομεῖον, εἰδοποιήσαν τὸν διευθυντὴ καὶ μαζί μὲ τὸ προσωπικὸ ἀρχισαν νὰ ψάχνουν γιὰ τὸν μικρὸ. Ἐψάξαν σ' ὅλα τὰ διαμερίσματα, κάτω ἀπὸ τὰ κρεβάτια καὶ τὰ ντουλάπια ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν βροῦν. Ρώτησαν τὸν τρελλὸν ποὺ εἶχε φωνάξῃ τὰ παιδιά ἀλλὰ ἐκεῖνος ἔκανε τὸν ἀνήξερον. Δύο ὁλόκληρες ἡμέρες ἔψαχναν καὶ εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἀπελπίζονται, ὅταν ἐπὶ τέλους βρήκαν τὸν μικρὸν χωμένον στὸ κοίλωμα τῆς καπνοδόχου τοῦ καλοριφέρ.

Ὁ τρελλὸς τὸν εἶχε γυμνώσει ἐντελῶς, τὸν εἶχε δέσει μὲ ἕνα σχοινὶ χειροπόδαρά καὶ τὸν ἔχωσε μέσα στὸ κοίλωμα τῆς καπνοδόχου, ἀφοῦ τὸν ἐφοβήθηκε ὅτι ἂν τυχὸν μιλῶσεν θὰ τὸν σκότανε. Καὶ ἔτσι τὸ μικρὸ ἐκείνο παιδάκι ἔμεινε 48 ὁλόκληρες ὥρες στυμωμένον ἐκεῖ μέσα τουρτουρίζοντας ἀπ' τὸ κρυθὸ καὶ λιγωμένο ἀπὸ τὴν πείνα, θὰ πέθαινε δὲ ἀσφαλῶς ἂν δὲν εἶχαν κατορθώσει νὰ τὸ ἀνακαλύψουν.

Ἐνὰ ἄλλο ἀκόμη πῶς δραματικώτερον ἐπείσθηδον συνέβη τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1921, στὸ φρενοκομεῖον τῆς Πολωνικῆς πόλεως Βίλνας.

Ἐνὰ ἀπόγευμα ἔτυχε νὰ πεθάνῃ ἕνας ἀπὸ τοὺς τροφίμους τοῦ ἀσύλου καὶ μετεφέρθη στὸ εἰδικὸ γιὰ τοὺς νεκροὺς δωμάτιον τοῦ φρενοκομείου.

Τὴν νύχτα ὅμως, κάποιος ἀπὸ τοὺς ἄλλους τρελλοὺς κατάρθωσε ἄγνωστον πῶς νὰ τρυπώσῃ μέσα στὸ δωμάτιον ποὺ ἦταν ὁ νεκρὸς, τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ φέρετρο, τὸν ἔκρυψε ὀρθιον μέσα σὲ μιὰ ντουλάπα καὶ ἔπειτα ἡρωϊκάτα ἐπαλῶθηκε ὁ ἴδιος μέσα στὸ φέρετρο καὶ ἀποκοιμήθηκε.

Ἐπειτα ἀπὸ ἀρχετὲς ὥρες, κατὰ τὴν χαραυγὴ μῆλκαν μέσα στὸ δωμάτιον οἱ εἰδικοί γιὰ νὰ παραλάβουν τὸν νεκρὸ καὶ νὰ τὸν κηδεύσουν. Μόλις ὅμως ἔκαναν νὰ πιάσουν τὸ φέρετρο ἐσκώθηκε μέσα ἀπ' αὐτὸ ὁ τρελλὸς, ἔδωσε μιὰ δυνατὴ γροθιά στὸν ἕνα ἀπ' τοὺς νεκροφόρους καὶ ἔπειτα τῶραε στὰ πόδια. Ὁ δυστυχὴς βασταῖος τόσο ἀπ' τὸ χτύπημα, ὅσο καὶ ἀπ' τὸν τρόμον τοῦ σορῆσθαι κατὰ γῆς νεκρὸς, ἐνῶ οἱ ἄλλοι συνάδελφοί του ἔτρεχαν φοβισμένοι καὶ φωνάζοντας. Τὸ προσωπικὸ τοῦ φρενοκομείου ἔτρεξε ἐπὶ τόπου καὶ μερικοί, οἱ τολμηρώτεροι, μῆλκαν ἀπορρασιατικὰ μέσα στὸ δωμάτιον τὸν νεκρὸν ὅπου βῆκαν τὸ φέρετρο ἀδειανό, καὶ τὸν βασταῖον σοριασμένον κατὰ γῆς νεκρὸν. Πῆραν τὸν νεκρὸ, τὸν ἔβαλαν μέσα στὸ φέρετρο καὶ ἔψαξαν νὰ βροῦν τὸ σάβανο. Ἀλλὰ σάβανο δὲν ὑπῆρχε. Τὸ εἶχε πάρει μαζί του ὁ τρελλὸς τὴν ὥρα ποὺ βῆκε μέσα ἀπὸ τὸ φέρετρο. Τότε σκέφθηκαν νὰ ψάξουν μέσα στὴν ντουλάπα γιὰ νὰ βροῦν ἄλλο σάβανο. Μόλις ὅμως ἀνοῖξαν τὴν ντουλάπα, ὁ ἄλλος νεκρὸς, ποὺ ὁ τρελλὸς τὸν εἶχε τοποθετήσει ὀρθιον, ἔπεσε ἐπάνω σ' ἐκεῖνον ποὺ εἶχε ἀνοίξει καὶ τὸν ἔριξε κατὰ γῆς ἀναίσθητον. Ὁ δυστυχὴς εἶχε πεθάνει καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸν τρόμον του.

Μόνον ἔπειτα ἀπὸ ἀρχετὲς ὥρες τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα μαζί μὲ τὸ προσωπικὸ τοῦ φρενοκομείου κατάρθωσαν ν' ἀνακαλύψουν τὸ δράστη τῆς μακαβρίας καὶ τραγικῆς ἐκείνης φάρσας.

Ἐνὰ ἄλλο παρόμοιο ἀλλὰ τραγικώτερον ἐπείσθηδον συνέβη τὸν Μάρτιον τοῦ 1907 στὸ Ἀρμενικὸ νοσοκομεῖον τῆς συνοικίας Ταξίμ τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Μιὰ ἀπ' τίς πρώτες ἡμέρες τοῦ Μαρτίου πέθανε ἕνας ἀπὸ τοὺς νοσηλευομένους στὸ τμήμα τὸν φρενοβλαβῶν, ἡλικίας μορφῆς, στοὺς ὁποίους συνήθως δὲν ἀσχεῖται καμμίαι ἐπιβλέψεις. Τὸ πτώμα του ἐκπομπήθη στὸ νεκροτομεῖον τοῦ νοσοκομείου καὶ γύρω στὸ φέρετρο ἐποποθετήθηκαν τέσσερες λαμπάδες. Τὴν νύχτα ἕνας ἀπὸ τοὺς τρελλοὺς τοῦ νοσοκομείου, ποὺ περιεδιάβαζε στοὺς διαδρόμους, πέρασε ἔξω ἀπὸ τὸ νεκροτομεῖον καὶ ἀπὸ περιέργεια μῆλκε μέσα καὶ ἐκλείδωσε τὴν πόρτα μὲ κλειδί. Ἐπειτα πῆρε τὸν νεκρὸ, τὸν τοποθέτησε ὀρθιον μέσα σ' ἕνα ντουλάπι ποὺ περιεῖχε φάρμακα καὶ χειρουργικοὺς μουσαμάδες, ἐπαλῶθηκε ὁ ἴδιος μέσα στὸ φέρετρο καὶ σκεπάστηκε μὲ τὸ σάβανο.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγων ὥρα μῆλκε μέσα ὁ ἐφημέριος τοῦ νοσοκομείου, κάθισε δίπλα στὸ φέρετρο καὶ ἀρχισε νὰ ψάλλῃ τίς ἐκκλησιαστικὰς εὐχές. Σὲ μιὰ στιγμή διωξ εἶδε τὸ σάβανο ν' ἀναταράσσεται, ἕνα κεφάλι ν' ἀνασηκώνεται μέσα ἀπ' τὸ φέρετρο καὶ δύο μάτια ζωντανὰ καὶ γουρλωμένα νὰ τὸν κοιτάζουν περίεργα. Ὁ διευθυντὴς ἐφημέριος στὸ θέαμα ἐκείνου τρέμαξε τόσο πολὺ ὥστε σκαρῆσθη κατὰ γῆς νεκρὸς ἀπὸ συγκοπή καρῆας, ἐνῶ ὁ τρελλὸς ἐπαλῶθηκε πάλι μέσα στὸ φέρετρο καὶ ἐνασκαπώθηκε μὲ τὸ σάβανο.

Τὴν στιγμή ἐκείνη περνοῦσαν ἀπ' ἔξω δύο νοσοκόμοι οἱ ὁποῖοι μόλις εἶδαν τὸν ἐφημέριον σοριασμένον κατὰ γῆς, ἔσπευσαν εἰς βοηθείαν του, καὶ ἐπειδὴ νόμισαν ὅτι εἶχε ἀπλῶς λιποθυμήσει, πήγαν στὸ ντουλάπι γιὰ νὰ πάρουν κανένα φάρμακο καὶ νὰ τὸν ἐπαναφέρουν στὴν αἰσθητικὴν του. Ἀλλὰ μόλις ἀνοῖξαν τὸ ντουλάπι, ὁ νεκρὸς ποὺ ἦταν κλεισμένος μέσα ὀρθιος ἔπεσε ἐπάνω τους. Τρελλοὶ ἀπὸ τὸν τρόμον ἔβαλαν τίς φωνὲς καὶ ἔτρεξαν νὰ βροῦν ἕνα δάν, ὅταν εἶδαν τὸ σάβανο ν' ἀνασηκώνεται καὶ νὰ προβάλλῃ μέσα ἀπὸ τὸ φέρετρο ὁ τρελλὸς—ποὺ ἐκείνον νόμισαν πῶς ἦταν ὁ νεκρὸς—καὶ νὰ τρέχῃ ἐξωστὸν τους. Ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο νοσοκόμους ἔπεσε νεκρὸς ἀπὸ τὸν τρόμον τὸν ἐνῶ ὁ ἄλλος ἔτρεξε σὺν τρελλῷ φωνάζοντας. Ὁλόκληρον τὸ νοσοκομεῖον ἀναστατώθηκε, ἔως ὅπου ἐπὶ τέλους ἐξαχρηβώθηκε ἡ ἀλήθεια.

Ἡ φάρσα ἐκείνη τοῦ τρελλοῦ στοίχισε τὴ ζωὴ σὲ δύο ἀνθρώπων, δηλαδὴ στὸν ἐφημέριον καὶ στὸν ἕνα ἀπ' τοὺς δύο νοσοκόμους.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΔΙΚΗ

Μιὰ πολὺ πρωτότυπη ὑπόθεσις δικάστηκε πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες στὸ πρωτοδικεῖο τοῦ Παρισιῦ.

Ἡ ἡθοποιὸς δεσποινὶς Ἀλίκη Κοσέα, πρῶην Ρομαντὶς ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ γάμου τῆς μὲ τὸν νεαρὸ κόμητα Στανιόλο Δελαροσφουκῶ.

Ἡ οἰκογένεια ὅμως τοῦ γαμπροῦ ἀντετάχθη ἔξωθεν στὸ γάμο αὐτό. Ἡ ὥραία ἡθοποιὸς ἔκανε τότε ἀγνοίαν στὴν οἰκογένειαν τοῦ ἐκλεκτοῦ τῆς καὶ γύρνε δικαστικῶς τὴν ἄρα τῆς ἀγνήσεως.

Τὸ δικαστήριον ἐδικαίωσε τὴν δεσποινίδα Κοσέα καὶ τόνισε στὴν ἀπόφασίν του πῶς τίποτε δὲν ἐδικαιολογῶσε τὴν ἀγνοίαν αὐτή, γιὰ τὴ καλλιτέχνισ ἦταν κατὰ στρατηγῶν, τῆς ἰδίας ἐπομένως κοινωνικῆς τάξεως μὲ τὸν γαμπρό.

Τώρα ὅμως ποὺ τὸ δικαστήριον ἐπέτρεψε τὸ γάμον, ἀρχισε νὰ φέρῃν δυσκολίες ἡ ἴδια ἡ νύφη, δεσποινὶς Κοσέα, καὶ αὐτὸ, ὅπως λένε, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ καὶ νὰ προσβάλῃ, μὲ τὴ σειρά τῆς, τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς οἰκείους τοῦ γαμπροῦ!...

ΠΡΩΤΟΤΥΠΕΣ ΑΝΑΚΡΙΣΕΙΣ

Οἱ ἀνακριταὶ τοῦ Σιχάγου ἀνεκάλυψαν ἕνα καινούριον τρόπο γιὰ νὰ ἀναγκάζουν τοὺς ἐγκληματίας νὰ ὁμολογῶν τὴν ἐνοχλή τους.

Ὁ ἐνοχὸς κλείνεται σὲ μιὰ κάμαρη ποὺ βρίζεται μακριὰ ἀπὸ κάθε θόρυβον. Νεκρική σιγὴ ἐπικρατεῖ τοιγύρω του. Ἀκούγεται μόνον τὸ μονότονον καὶ ἡχηρότατον τικ-τάκ ἐνὸς μεγάλου ἐκδρομίου ποὺ εἶνε τοποθετημένον ψηλὰ στὸν τοίχον. Κάθε μιὰ ὥρα τὸ ἐκδρομὸς αὐτὸ χτυπᾷ σὺν ζυγνητρί.

Φαίνεται δὲ ὅτι ὅλα αὐτὰ ταραῖζον τόσο πολὺ τὰ νευρὰ τῶν ἐνόχων, ὥστε ἀναγκάζονται νὰ ὁμολογῶσιν τὰ ἐγκλήματά τους γιὰ νὰ τοὺς μεταφέρουν σὲ ἄλλη κάμαρη.

Τὰ σχετικὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν ἔως τώρα ἀπέδειξαν ὅτι δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀνδῇσῃ στὴν δοκιμασίαν αὐτὴ περισσότερον ἀπὸ 40 ὥρες.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΒΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ

Τὸ πρῶτον ἐστιατόριον ἀνοῖξε στὸ Παρίσι στὰ 1765 ἀπὸ κάποιον Μπουλανζέ.

Ὡς τότε ὑπῆρχον μόνον ταβέρνες καὶ οἰνομαγειρεῖα. Αὐτὰ δὲν ἐτοίμαζαν φαγητὰ παρὰ μόνον ὅσα ἔφεραν οἱ ἴδιοι οἱ πελάται, ἢ ὅσα εἶχαν παραγγελλῇ ἐκ τῶν προτέρων καὶ προπληρωθῇ.

Για τοῦτο ἡ νέα γαστρονομικὴ συνήθεια, ποὺ παρουσίασε ὁ Μπουλανζέ στὸ Παρίσι, ἔγινε δεκτὴ μὲ ἐνθουσιασμόν καὶ τὰ ἐστιατόρια πληθύναν πολὺ γρήγορα.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΓΓΛΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ ΣΕΛΛΕΥ

Ἡ νεανικὴ ζωὴ του. Τὸ πρῶτον τοῦ ἀθεϊστικὸν ἔργον. Ἡ μποεμικὴ περιπλάνησις του. Ὁ πρῶτος του γάμος. Ἐγκατάλειψις τῆς συζύγου του. Ὁ γάμος του μετὰ τὴν Μαίρην Γουόλστονκραφτ. Ἡ αὐτοκτονία τῆς πρώτης συζύγου του. Νέοι ἔρωτες τοῦ Σέλλεϋ. Ἡ ζωὴ του στὴν Ἰταλίαν. Τὰ παιδιὰ του. Τὸ δραματικὸν τοῦ τέλους. Ἡ καὶς τοῦ πτώματος του. Ἡ καρδιά τοῦ ποιητοῦ. Ὁ Βύρων περὶ τοῦ Σέλλεϋ κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ μέγας ἀγγλὸς ποιητὴς τοῦ περασμένου αἰῶνος Πέρσι Μπαίης Σέλλεϋ, γεννήθηκε στὶς 4 Αὐγούστου 1792. Ἦταν γυιὸς τοῦ ἀγγλοῦ ἐπισκόπου σὲρ Τιμόθεου Σέλλεϋ καὶ τῆς λαίδης Ἐλισάβετ Σέλλεϋ. Τὴν προκαταρκτικὴν σπουδὴν τοὺς εἶχε ὁ Σέλλεϋ μέσα στὸ πατρικὸν οἶκον, ὑπὸ τὴν διευθύνειν ἐνὸς σοφοῦ κληρικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τοῦ πάστορος Φίλντ Πλάινκ. Ὅταν τελείωσε τίς προκαταρκτικὰς σπουδὰς, ὁ Σέλλεϋ ἐφοίτησε στὸ περίφημον αἶθρον πανεπιστήμιον τῆς Ὁξφόρδης. Ἐκεῖ ἐγνώρισε τὸν ἄλλο μεγάλο ποιητὴ τῆς Ἀγγλίας Θωμὰ Χόγκ. Οἱ δύο νεαροὶ ποιηταὶ ἀπ' τὴν πρώτην στιγμήν τῆς γνωριμίας τοὺς αἰσθάνθηκαν ἀμοιβαία συμπάθεια καὶ συνεδέθηκαν μὲ στενὴν φιλίαν, ἡ ὁποία ἐπέκρωτο νὰ διαρκῇ ἀποτόμως καὶ μὲ τὸν χειρότερον τρόπο ἄργότερα, ὅταν ὁ Χόγκ ἐρωτεύθηκε τὴν πρώτην συζύγον τοῦ Σέλλεϋ καὶ προσπάθησε νὰ τὴν κατακτήσῃ. Ἐν τούτοις ἀργότερα ὁ Σέλλεϋ συγκώρησε τὸν Χόγκ, ὁ ὁποῖος καὶ ἔγινε κατόπιν ὁ βιογράφος του.

Ὁ Σέλλεϋ δὲν κατάρθωσε νὰ τελειώσῃ τίς σπουδὰς του στὸ πανεπιστήμιον τῆς Ὁξφόρδης. Καὶ τοῦτο, διότι ὅταν ἀκόμη ἦταν φατρίτης, σὲ ἡλικίαν δεκαοκτὼ ἐτῶν δημοσίευσε ἕνα βιβλίον μὲ τὸν τίτλον: *Τὸ Ἀπαράμιτον τοῦ ἀθεϊσμοῦ*, στὸ ὁποῖο ὑπερημνῶντο τὸν ἀθεϊστικὸν ἀρχὸν, ποὺ εἶχαν ἀρχίσῃ τότε νὰ σκανδαλίζουσι τὴν συντηρητικὴν καὶ φιλόδοξον Ἀγγλικὴν κοινωνίαν.

Ἡ ἐκδοσις τοῦ βιβλίου ἐκείνου εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα ὅχι μόνον νὰ ἀποβρῇ ὁ νεαρὸς Σέλλεϋ ἀπ' τὸ πανεπιστήμιον, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποκηρύξῃ ὁ πατήρ του, ὁ συντηρητικὸς καὶ εὐσεβὴς σὲρ Τιμόθεος, καὶ νὰ τὸν διώξῃ ἀπ' τὸ σπίτι του.

Ἀπὸ τότε ὁ νεαρὸς ποιητὴς ἀρχισε νὰ ζῇ βίον πλάνητος, βίον μποέμ.

Ἡ γυναικὲς ἐπαῖξαν μεγάλον ρόλον στὴν ζωὴ τοῦ Σέλλεϋ, ὅπως ἄλλωστε καὶ στὴν ζωὴ ὅλων τῶν ἄλλων συγχρόνων τοῦ ἀγγλοῦ ποιητοῦ.

Ἐνὰ χρόνον μετὰ τὴν ἀποπομπὴν τοῦ ἀπ' τὸ πανεπιστήμιον καὶ ἀπ' τὸ πατρικὸν οἶκον, τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1811, ὁ Σέλλεϋ ἐννομεύθη μὲ τὴν Ἐρικέτη Γουέστμπαρουν, κόρη ἐνὸς νεοπλουτοῦ τραπεζίτου, μὲ τὴν ὁποία ἀπὸ καὶ ἐκείνη διατηροῦσε ἀλληλογραφία φιλικὴν καὶ ἐρωτικὴν μαζί.

Ἡ Ἐρικέτη ἦταν καλὴ καὶ γλυκίαν σύζυγον καὶ ἀγαποῦσε τρυφερὰ τὸν Σέλλεϋ. Τὸν ἀκολούθησε δὲ πιστὰ καὶ καρτερικὰ στὸν μαρτυρικὸν βίον του. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἦταν ὅσο γιὰ τὸν ἀνήσυχον ποιητὴ. Ἡ Ἐρικέτη δὲν μπόρεσε νὰ ἐνοήσῃ τὴν ποιητικὴν φύσιν του, τίς καλλιτεχνικὰς του ἀνισυχίες καὶ νὰ εἶνε ἐπικερὴς στὰ ἐλαττώματά του, ὡς ποιητοῦ, ἀνθρώπου, καὶ οἰκογενειάρχου. Ἐτοὶ σιγά-σιγά ὁ ποιητὴς ἔπαυε σχεδὸν νὰ τὴν ἀγαπᾷ καὶ ἐρωτεύθηκε τὴν νεαρὰν Μαίρην Γουόλστονκραφτ. Δὲν πέρασε μάλιστα πολὺς καιρὸς καὶ ὁ Σέλλεϋ ἐγκατέλειπε τὴν συζύγον του γιὰ νὰ φέρῃ μακριὰ ἀπὸ τὸ Λονδίνον μὲ τὴν Μαίρην Γουόλστονκραφτ, μὲ τὴν ὁποία καὶ παντρεύθηκε ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρό.

Ἡ Ἐρικέτη δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ παρηγορηθῇ γιὰ τὴν ἐγκατάλειπν ἐκείνη καὶ παρ' ὅλον ὅτι τὴν εἶχαν κατηγορήσει ὅτι εἶχε ἀπατήσῃ τὸν ποιητὴ—τρία χρόνια μετὰ τὴν φυγὴν τοῦ Σέλλεϋ—ρίχθηκε ἀπ' τὴν ἀπελπίαν τῆς στὸν ποταμὸν Σερπεντίν καὶ πνίγηκε!...

Ἀλλὰ δὲν ἦταν αὐτοὶ οἱ μόνον ἔρωτες τοῦ Σέλλεϋ. Τὴν ἐποχὴν ποὺ ἦταν ἐρωτευμένος καὶ ἔπειτα παντρεμένος μὲ τὴν Ἐρικέτη διατηροῦσε συγχρόνως τακτικὴν ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν μὴς Χίτσενερ τὴν *ἀδελφούλα τῆς ψυχῆς του*, ὅπως τὴν ὀνόμαζε.

Καὶ ἀργότερα ὅταν ἔμεινε στὴν Ἰταλίαν μὲ τὴν δευτέραν συζύγον του, τὴν Μαίρην, ἐρωτεύθηκε μιὰ ὁμοιωτάτη Ἰταλίαν, τὴν Αἰμιλίαν Βιβιάνα. Ὁ τελευταῖος ἔρωτας τοῦ ποιητοῦ ἦταν ἡ Τζένη Οὐίλλιαμς, συζύγος τοῦ Ἐδουάρδου Οὐίλλιαμς, πλοῦτοῦ τοῦ Ἀγγλικοῦ ναυτικοῦ καὶ σκενοῦ φίλου τοῦ Σέλλεϋ.

Τὸ ζεύγος Οὐίλλιαμς ἔμεινε μαζί μὲ τὸ ζεύγος Σέλλεϋ, στὸ Σάν Τερζέτιον, τὸν κόλπον Σπέτσια τῆς Ἰταλίας.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ Μαίρην ἦταν ἀρρωστὴ καὶ ὁ Σέλλεϋ κατελήθη ἀπὸ πλατωνικὸν ἔρωτα πρὸς τὴν Τζένη, ἴσως γιὰ τὴν, ὅπως ἔγραφε ὁ ἴδιος, «ἡ Τζένη σιροπούσε τὴν χαρὰ μέσα στὴν ἀτονίαν καὶ νεκρὴ ἐκείνη ἀεσιόσφαιρα»!...

Ἐν τούτοις, παρὰ τὴν πλατωνικὴν ἐκείνη ἀπιστίαν, εἶνε βέβαιον ὅτι ἡ γυναικα ποὺ ἐπαῖξε τὸν μεγαλύτερον ρόλον στὴν ζωὴν του, ἡ γυναικα τὴν ὁποία ἀγάπησε μὲ τὴν μεγαλειότητα τοῦ φλόγα τῆς ἀγάπης, ἦταν ἡ δευτέρα συζύγος του ἡ Μαίρην.

Ἀλλὰ παρ' ὅλους τοὺς ἐρωτάς του—καὶ τὸν ἀγάπησαν πολλὰς γυναικες,

γιατὶ ἐκτός ἀπὸ τὰ θαυμάσια ψυχικά καὶ πνευματικά χαρίσματα τοῦ ἦταν καὶ ὁραῖος ὡς ἄνδρας—ὁ Σέλλεϋ δὲν μπόρεσε νὰ ὑποφέρει τὴν στέρησιν τῶν παιδιῶν του, τῶν παιδιῶν ποὺ εἶχε ἀποκτήσῃ μὲ τὴν πρώτην του γυναῖκα, τὴν Ἐρικέτην.

Ὅταν αὐτοκτόνησε ἡ Ἐρικέτη, ὁ Σέλλεϋ ἔζητησε τὰ παιδιά του, ἀλλὰ ἡ οἰκογένειά τῆς ἀνήθηκε νὰ τοὺς τὰ παραδώσῃ. Ὁ ποιητὴς ἔκανε τότε ἀγαθὴν ἐναντίον τῆς οἰκογενείας Γουέστμπαρουν ἀλλὰ τὸ δικαστήριον ἐξέδωκε δυσμενὴ ἀπόφασιν ἐναντίον του, στὴν ὁποία ἐτόνιζε ὅτι ὁ ἄθεος Σέλλεϋ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀναθρῇ τὰ παιδιά του!...

Δὲν ἦταν ὅμως αὐτὴ ἡ μόνον του συμφορά. Δύο παιδιά ποὺ ἀπέκτησε ὁ Σέλλεϋ μὲ τὴν Μαίρην ἀργότερα στὴν Ἰταλίαν, πέθαναν λίγες βδομάδες μετὰ τὴν γέννησίν τους. Καὶ μόνον ἀργότερα, κατὰ τὰ τελευταῖα του ἔτη, ἀποκτήσῃ ἕνα τρίτον παιδί μὲ τὴν Μαίρην, τὸν Πέρσι Φλῶρενς.

Ἀλλὰ καὶ τὴν χαρὰ αὐτὴ δὲν τὴν ἀπῆλause ἐπὶ πολὺ, γιὰ τὸ θάνατον ἐπληξε τέλος καὶ τὸν ἴδιον.

Ὁ θάνατος τοῦ Σέλλεϋ εἶχε κατὰ τὸ ἐξαιρετικὸν δραματικόν, ὅπως ἄλλωστε καὶ ὅλη ἡ ζωὴ του.

Ὁ Σέλλεϋ κατοικοῦσε σὲ μιὰ ὥραια βίλλα, τὴν «Βίλλα Μάγκν» στὸ Σάν Τερζέτιον τοῦ κόλπου Σπέτσια, μὲ τὴν συζύγον του Μαίρην, μὲ τὸν μικρὸν γυιὸν του, καὶ μὲ τὸ ζεύγος Οὐίλλιαμς. Ἦταν μιὰ γοητευτικὴ βίλλα, τὴν ὁποία ἔδεναν μέσα καὶ νύχτα τὰ κύματα τῆς θαλάσσης. Κοντὰ στὴν βίλλα ἦταν ἀγχυροβολημένος ὁ «Ἀριελ» ἕνα μικρὸ γιῶτ, μὲ τὸ ὁποῖο ὁ Σέλλεϋ ἔκανε συχνὰς θαλάσσιες ἐκδρομὰς, γιὰ τὴν ἐλάτρευσιν κυριολεκτικῶς τὴν θάλασσαν. Ὁ ποιητὴς, τὸ γιῶτ αὐτὸ τὸ ἔλεγε «τὸ ἀγαπημένο μου πλοῖον» ἀντιθέτως δὲ ἡ συζύγος του τὸ ἀποκαλοῦσε «τὸ γρουσουζικὸν πλοῖον».

Καὶ ἦταν πράγματι γρουσουζικόν, ἦταν τὸ μοιραῖο πλοῖον.

Μιὰ ἀπ' τίς τελευταῖες ἡμέρας τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1822 ὁ Σέλλεϋ ἐπεριβάρθηκε στὸ γιῶτ μαζί μὲ τὸν φίλον καὶ συγκαταίον τοῦ πλοῦτος Οὐίλλιαμς—τὸν συζύγον τῆς Τζένης—γιὰ νὰ πᾶνε στὸν Αἰθῶνον. Καὶ ἀπῆλθαν πράγματι. Στὸν γυρισμό ὅμως, ἐνῶ βρισκόντουσαν στὸ πέλαιον, τοὺς κατέλαβε μιὰ τρομερὴ τραχημία ἀπ' τὴν ὁποία δὲν μπόρεσαν νὰ γλυτώσουν.

Μέσα στὴν βίλλα Μάγκν, ἡ Μαίρην καὶ ἡ Τζένη μὲ φοικὴ ἀγωνία ἀπεριέμεναν μερὰ καὶ νύχτα, καρφωμένες στὴν βεράντα, τὸν γυρισμό τῶν δύο ἀνδρῶν. Ἡ ἡμέρας ἐπαρνοῦσαν χωρὶς ὁ Σέλλεϋ καὶ ὁ Οὐίλλιαμς νὰ γυρῶν. Καὶ ὅμως οἱ δύο γυναῖκες δὲν ἤδελαν, δὲν τολμοῦσαν νὰ πιστέψουν στὴν καταστροφή.

Τέλος, τὸ δειλὸν τῆς 20ῆς Ἰουλίου, ἡ θάλασσα ἐξέβρασε τὰ κυματοδοκίμα πτώματα τῶν δύο ἀνδρῶν στὴν ἀμμουδιά!...

Ἔτσι ἐτελειώθη ὁ πόθος τοῦ Σέλλεϋ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια
ἐκ
τοῦ
πρὸς
τοῦ
μὲνου)

Θέλω
σὲ
λίγες
βδομάδες,
τά
πρόσω-
πά
σας
νὰ
γίνου-
ναι
κα-
λὰ
σὺν
τῶν
καλο-
γέρον-
των.
Ἰ-
πάρ-
χο
ο
ν
πρὸς
τὸ
μέ-
ρος
τοῦ

Μουρὲ καὶ τοῦ Ὀστὲνς κοπάδια ὁλόκληρα ἀπὸ
βωδία καὶ πρόβατα, ποὺ θὰ τ' ἀφήσουμε βέ-
βαια νὰ τὰ φάνε καὶ νὰ πάθουν ἀπὸ δυσπεψία
ὁ κακοῦργος ἐκεῖνος κοντόσταυλος καὶ οἱ ὀλο-
φόροι του. Ὅταν θὰ περάσουμε ἀπὸ κεῖ, σὰς
τόρξιζομαι στὴν τιμὴ μου, θὰ τὰ κάνουμε θά-
λασσα.

Οἱ νεκροὶ τοῦ στρατεύματος αὐτοῦ τῶν Οὐ-
γενότων εὐχαρίστησαν θὰ θυσιάσαν καὶ τὴν
τοῦ ἀκόμη γιὰ τὴν πίστη τους, δὲν εἶχαν ὁ-
μως καμμιὰ πρόθεσι νὰ μεταβληθοῦν σὲ σκε-
λετοῦς. Γι' αὐτὸ ἡ ἰδέα τῶν πλουσίων συμ-
ποσίων, τὰ ὁποῖα τοὺς ἔκανε νὰ ἐλπίζουν τὰ λό-
για τοῦ Φερουλιὰ, ἐγένετο ἀφορμὴ ν' ἀνθίσουν
στὰ κατὰστεγνα πλοσώπα τοὺς χαμόγελα εὐχαριστήσεως. Γι' αὐτὸ
καὶ ὁ λοχαγὸς, μέσῃ ἀπὸ ἓνα γενικὸ ἐνθουσιασμὸ, ἐξακολούθησε
τὴν ἐπιθεώρησίν του. Μονάχα ὁ προφήτης καὶ μερικοὶ γέροντες εἶχαν
σκεπάζει τὰ πρόσωπά τους προβλεπόντας ὅτι ἡ ἐπανάστασις θὰ
ἔχανε ἔτσι τὸ θεσηκευτικὸν τὴς χαρακτῆρα.

Μὰ ὁ λοχαγὸς μας ἐλάχιστα ἀνησυχούσε γι' αὐτὸ καὶ ἐξακο-
λούθησε τὴν ἐπιθεώρησίν του :
— Βρίσκονται ἐδῶ, εἶπε, πεντακόσιοι νέοι δυνατοὶ ποὺ θὰ μπο-
ρέσουν νὰ δώσουν ἓνα καλὸ μάχημα στοὺς μισθοφόρους τοῦ Τυλε-
μόνδου καὶ τοῦ Βάζα. Κάτι θὰ μπορέσω νὰ κατορθώσω μαζί μ' αὐτούς...

Ἐπειτα, ἀπευθυνόμενος, πρὸς ἓναν ὄμιλο γυναικῶν εἶπε :
— Ἔσθεις κινάδες μου, προσπαθεῖτε νὰ κρατᾶτε δεμένη τὴ
γλῶσσά σας... Νὰ μὴ χαριτωμένη, μελαχροινούλα ποὺ ἂν ἦταν
ἡμέρα, πολλὰς ὁμορφίεσ θάβλεπε ὁ
ἥλιος...

Ἡ νέα, γιὰ τὴν ὁποία εἶπε τὰ λό-
για αὐτὰ κοκκίνηρε ὁλόκληρη μὰ, χα-
μογελώντας, σταύρωσε τὰ χέρια τῆς
ἀπάνω στὸ λευκὸ κ' ἡμίγυνο στήθος
τῆς.

Μὲ τὴ λεβεντιά του καὶ τὰ λόγια
του, ὁ Φερουλιὰς εἶχε ἀποκτήσει ἤδη
πολλὰς συμπάθειες μεταξὺ τῶν πτω-
χῶν αὐτῶν γυναικῶν, ἀπὸ τίς ὁποῖες
ἡ περισσότερες εἶχαν ξεχάσει πειὰ τὸ
φίλο του...

— Δρόμο τώρα ! διέταξε ὁ προφή-
της, ὅταν ὁ λοχαγὸς τελείωσε τὴν ἐπι-
θεώρησίν του. Καὶ στρέφοντας πρὸς
αὐτὸν ἐπρόσθεσε :

— Υἱέ, τοῦ ἱερέως τοῦ Γαβαῶ, θὰ
σὲ περιμένουμε αὔριο στὸ στενὸ τοῦ
Αὐκοπόδαρου. Καὶ πῆς στὸν νεαρὸ κό-
μητα νὰ φυλάγεται ἀπὸ κάποιο ἀμίλη-
το προσωπιδοφόρο ποὺ θὰ πάει σ'
αὐτόν...

Τὸ στίφος τῶν Οὐγενότων ἐξακο-
λούθησε τὸ δρόμο του καὶ δὲν ἄρχη-
σε νὰ χαθῇ κατ' ἄπ' τὸ πυκνὸ σκοτάδι
τῶν δέντρων.

— Γαβαῶ ! Γαβαῶ ! ψιθύρισε τρα-
γουδιστὰ ὁ λοχαγὸς, ἀκολουθώντας μὲ
τὸ βλέμμα τοὺς Οὐγενότους. Ποῦ στὸ
Διάβολο, ὁ φίλος μου Ὀνος τοῦ Βα-
λαμ βρίσκει τὸ χωριὸ αὐτὸ—γιατὶ
ὄνομα χωριοῦ θὰ εἶνε χωρὶς ἄλλο—
γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν ἀκούσα ποτέ νὰ γί-
νεται λόγος... Ἐγὼ γεννήθηκα στὴν
Ποππία, κοντὰ στὸ Ἀγκέν, καὶ ὁ Διά-
βολος νὰ μοῦ πιάσῃ τὰ κόκκαλα ἂν
ὁ πατέρας μου ἔκανε ποτέ καμμιὰ
ἄλλῃ δουλειὰ ἀπὸ τὴ δική μου. Ἦταν

καὶ αὐτὸς σπαθοβγάλτης σὺν κ' ἐμένα. Γιατὶ λοιπὸν ὁ δραπέτης
αὐτοῦ τοῦ νεκροταφείου μὲ εἶπε ἐκανελημμένως υἱὸν τοῦ πομ-
ποστοῦ Γαβαῶ !... Καὶ εἰπετα ποῖος εἶνε ὁ ἀμίλητος αὐτὸς προ-
σωπιδοφόρος ποὺ θὰ πάει στὸν κόμητα τοῦ Κανδάλ, ἀπὸ τὸν ὁ-
ποῖο ἐκεῖνος πρέπει νὰ προφυλάγεται... Τὶ λόγια εἰν' αὐτά... Τὶ
γλῶσσα μεταχειρίζεται ὁ Ὀνος μου !... Προτιμῶ ἄπ' αὐτὸν τὸν
καμπουρὴ μου Οὐγολίνο.

Μονολογώντας ἔτσι, φιλοσοφικὰ, ξαναγύρισε στὸ κατηλιό.
— Καλέ μου φίλε, εἶπε στὸν ξενοδόχο του, θὰ σ' ἀφήσω
ἀμέσως.

— Ἀπὸ τώρα λοχαγέ...

— Ἡ ἡμέρα θ' ἀνατελῇ σὲ λίγο...

— Ἀποφασίσατε λοιπὸν νὰ ταχθῆτε μὲ τὸ μέρος τῶν Οὐ-
γενότων ;

— Καλέ μου φίλε, ἀπήντησεν ὁ λοχαγὸς, παρακολούθησε λίγο
τὴ σκέψή μου. Ἀπ' ἐνὸς δὲν μπορῶ νὰ προσφέρω τίς ὑπηρεσίας
μου στὸν σταυλάρχη, γιατί θυμάται τὴν ἀσχημοπαίξιμόν ποὺ τοῦ-
παιζα καὶ θὰ μὲ κρεμάσῃ ! Ἀλλ' οὔτε καὶ μὲ τὸν μαρκήσιο μπο-
ρῶ νὰ συνεργασθῶ, γιατί τὰ στρατεύματα τοῦ Βάζα θὰ ἐννοήθουν
ἀσφαλῶς μὲ τὸν κοντόσταυλο καὶ... δὲν ἔχω καμμιὰ ὁρεξὴ νὰ γυ-
πηθῶ ἀπὸ πίσω. Δὲν μοῦ μένει λοιπὸν παρὰ νὰ λάβω τὸ μέρος
τῶν Οὐγενότων. Ἐτοί φίλε μου, θὰ διοργανώσω τὸ στρατὸ τοῦ
καὶ ὡς ὁργανοτῆς, θὰ καταλάβω, φυσικὰ μεγάλῳ βαθμῷ καὶ ἀπε-
ριόριστο ἐξουσία... Δὲν θάχω ἔπειτα ἄπ' ὅλα αὐτὰ παρὰ νὰ πῶ
στὸν Μέγα Σουλτάνο Σολεϊμάν, ὁ ὁποῖος κυριεύσει τὴν Περσία,
καὶ νὰ τοῦ πῶ : «Ἐγὼ, ἔξερεις, Μεγαλοπρεπέστατε δεσπότη, εἰ-
μαι ὁ πρῶτος ἀρχιστράτηγος τοῦ στρατοῦ τῶν Οὐγενότων στὴν
Γουιέννα καὶ ἐρχομαι νὰ σὰς ὑπηρετήσω !» γιὰ νὰ μοῦ ἀνοίξῃ ὁ-
μέσως τὴν ἀγκυλιὰ του καὶ νὰ μὲ ὀνομάσῃ κοντόσταυλό του ! Κ'
ἔτσι, τὸ πῶν τρελλῷ ὄνειρό μου, θ' ἐπαληθεύσῃ... Ἐ, τί λές τώρα,
φίλε μου ;... Πῶς σοῦ φαίνεται τὸ σχέδιό μου ;...

Ὁ Οὐγολίνος κίνησεν τὸ κεφάλι :

— Πολλὸ ὀρατο ! εἶπε εἰρωνικὰ.

— Πῶς, ἀρχεῖ !...

— Ἐλέω νὰ πῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ νάνος, ὅτι γιὰ νὰ γίνῃς ἀρχι-
στράτηγος χρειάζεται πρῶτ' ἄπ' ὅλα νάχῃς ἓνα στρατὸ. Κι' ὁ δικός
σου μοιάζει μᾶλλον μὲ... ἀδελφότητα ζητιάνων παρὰ μὲ συνοδεία
στρατιωτῶν.

— Αὐτὸ εἶνε βέβαιο κ' ἀληθινὸ γιὰ σήμερα... Αὔριο ὅμως θά-
χῃ ἄλλ' ἄρα καὶ κατὰστασις...

— Ὅποτε λοιπὸν θὰ πᾶτε στὸν πύργο Κανδάλ ;...

— Ναι.

— Τότε θὰ σὰς συνοδεύσω ὡς τὸν Βάλτο τῶν Ζαχαριῶν καὶ
θὰ σὰς δείξω ἓνα ὄρατο μικρὸ μονοπάτι, τὸ ὁποῖον συντομεύει τὴν
διάρκεια τοῦ δρόμου ἀπὸ τρεῖς ὥρες...

— Συμφωνῶνται φίλε μου, ἀλλ' ὅμως
ἀναπαυθῆτε λιγάκι, ἂς βάλλωμε τί-
ποτα στὸ στόμα μας πρῶτα. Πρῶτα
δὲ ξαπλώθηκε ἡ σιγὰ γιὰ ν' ἀναπαυθῇ
σ' ἓνα πᾶγκο, κυττάζοντας τὰ πορ-
τα ποῦ ἔρχονται γύρω του...

Ἀφοῦ ἔφαγαν κατόπιν γογγυ-
γογγυῶν, καὶ φόρτωσαν στὴν Γεζαβέ-
λα, ἡ ὁποία εἶχε πειτὶ τὸ ποτήριό της
μὲ τὸ γλυκὸ κρασί, τὸ συνηθισμένον
φορτίο τῆς, ὁ λοχαγὸς καὶ ὁ νάνος ἐ-
κίνησαν γιὰ τὸν πύργο Κανδάλ.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ ἡμερώνῃ... Ἐξο-
φνα, ὁ Οὐγολίνος σταμάτησε.

— Ἀκούω ποδοβολητὸ ἄλλοθεν, εἶπε.

— Θάναί ἡ ἡχώ, ἀπήντησεν ὁ Ρο-
λάνδος.

— Εἶμαι βέβαιος σοῦ λέω, εἰς εἶνε
ἄλλοθεν...

Κροτοὶ θραυνομένων κλαυθῶν ἀντή-
χησε. Ἡ Γεζαβέλα μισόστρεψε τὸ κε-
φάλι καὶ χρομήτησε.

— Μὰ τὸν Θεό ! εἶπες διηρὸ ! εἶ-
πεν ὁ Ρολάνδος. Νά !... Βλέπω καὶ τὸ
ἄλλο. Εἶνε χωρὶς ἀνάβητ.

— Τόσο τὸ καλλίτερο !

— Κτῆνος ! Μήπως φαντάζεσαι ὅτι
φοβοῦμαι νὰ συναντηθῶ μ' ἐχθρούς ;...

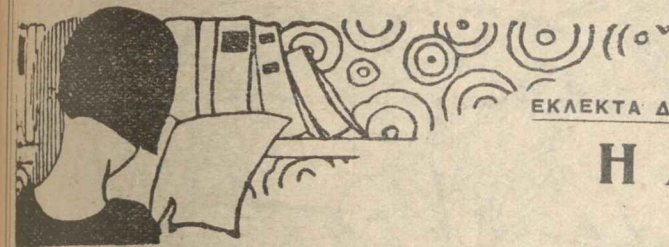
— Ὁχι, λοχαγέ. Ἀλλ' ἓνα ἄλλο
χωρὶς ἀνάβητ, ἀνίχετο ὁ νάνος, ἓνα ἄλλο
πᾶσαι... Καί, καθὼς ἔξετε, ἓνα ἄλλο
γο σήμερα στοιχίζει τόσα χυμῶματα...

Ἐνῶ εἶλεγε τὰ τελευταῖα αὐτὰ λό-
για, ὁ Οὐγολίνος ὄρθησε πίσω ἀπὸ τὸ
δέντρο. Ὑστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά ἐ-
ναγύρισε, κρατώντας ἀπὸ τὸν χυμῶ
τὸ φοβισμένον ζῶο.

(Ἀκολουθεῖ)

Σάπλωσε ἡ σιγὰ πειὰ γιὰ ν' ἀναπαυθῇ...

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΓΝΩΣΤΗ

ΤΟΥ JULES PERRIN

Ὅταν πρωτοῦλθα σ' αὐτὴ τὴν πόλιν, μοῦ φάνηκε πῶς μὴκαρ
σ' ἓνα ἄστρο. Δὲν ἔφρα καὶ ἐγὼ ποῖά μοῖρα μ' ὠδήγησε ἔως ἐδῶ.
Χωρὶς νὰ τὸ νοιώσω καθόλου ἐφθασα μὲ τὸ πρωτὸν τραῖνο καὶ
ἐπαύρινα νὰ μείνω μερικὲς ἡμέρες. Εἶχα τόσο ἀνάγκη ἀπὸ ἡσυχία,
εἶχα τόσο πόθο ν' ἐφύγω μακριὰ, πολὺ μακριὰ ἀπ' τὸ Παρίσι...

Στὴν ἐξώθυρα τοῦ πρώτου ξενοδοχείου ποὺ συνήντησα στὸ
ὄροφος μου, εἶδα μὴ γερὸντισσα μὲ κατὰχλωμὴ ὄψη καὶ ὀλόμανυρα
μῦτα ποὺ λάμπανε παρὰξένα μέσα σὲς κόγχης τους :

— Τὶ θέλετε ; Ποῖον ζητᾶτε ; μ' ἔρωτες με μὴ βραχνὴ
φωνή.

Ὅταν τῆς ἀπήντησα ὅτι ἐσκόπευα νὰ μείνω λίγες ἡμέρες στὸ
ξενοδοχεῖο τῆς, τὴν εἶδα νὰ ὀπισθοχωρῇ ταραγμένη :

— Θέλετε νὰ μείνετε ἐδῶ ;... Ἔσθεις ἐδῶ ;... Μὰ δὲν... δὲν ἔξετε ;...

Στὴν ἀρχὴ ταραχτικὰ λιγάκι ἀπὸ τὰ λόγια αὐτῆς τῆς γοῆς,
ποὺ φαινόταν ὑπερηφάνεια σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο καὶ σκέφθηκα
νὰ τὴν ρωτήσω γιατί δὲς αὐτὴ νὰ μὲ δεχθῇ.

Πολλὴ γρήγορα ὅμως ἄλλαξε γνώμη καὶ
ἀπὸ τῆς ζήτησας νὰ μοῦ ἐτοιμάσῃ
ἓνα δωμάτιο, προχώρησε πρὸς τὴν εἴσοδο.

Ἡ γερὸντισσα μ' ἀκολουθῆσε σκεφτὴ
καὶ μέσα στὴν ἀπόλυτη ἡσυχία τοῦ μικροῦ
ἔλατο τοῦ ξενοδοχείου, τὴν ἀκούσα νὰ ψι-
θυρῇ μερικὲς ἀκατάληπτες λέξεις.

Τὴν ἄλλῃ μέρα τὸ πρῶτ' μὲ ξυπνήσαν
δύο γερὰ χτυπήματα στὴν πόρτα οὐ δω-
ματίου μου. Ἦταν ἡ γοῆ καμαριέρα ποὺ
ἐρχόταν ἀπὸ δόξαληπτη.

— Συνηθιστε ; Μπορῶ νὰ σὰς πῶ ;

Περάχτικα ἄπ' τὸ χροββάτι καὶ τῆς
ἀνοῖξα. Ἡ γλωσσὴ τῆς ὄψη εἶχε πάρεῖ ἔ-
κτοτε τὸ πρῶτ' μὴ ἀλλόκοτη ἐκφρασις.
Στὰ καμάκιαρα λαμπερὰ μάτια τῆς διε-
γέρφτο ἓνα ὀρσιτο πονηρὸ χαμόγελο,
ποὺ μ' ἔκανε ν' ἀνατριχιάσω.

Μόλις ἐμπήκε μέσα καὶ πρὶν προφτά-
σω νὰ τὴν ρωτήσω τί ἐγγύρευε αὐτὴν τὴν
ὄρα στὸ δωμάτιό μου, τὴν εἶδα νὰ προχω-
ρῇ πρὸς τὸ μέρος μου, νὰ καρφώσῃ τὰ
μάτια τῆς ἐπάνω μου καὶ νὰ μοῦ ληρ :

— Μὲ συγχωρεῖτε... Μὴ θυμώσετε ποὺ
ἐρχομαι τέτοια ὥρα... Ἦθελα ἀπὸ χθὲς
νὰ σὰς τὸ ἐλθῶ... Δὲν φανταζόμουν πῶς
ἀγνοοῦσατε τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ τοῦ ξενο-
δοχείου... Λοιπὸν μέσα σ' αὐτὸ τὸ κτίριο,
καὶ ἀκριβῶς σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο ποὺ μέ-
νετε, ἔγινε ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸς... ἓνα δρά-
μα... ἀκούστε ἓνα δράμα...

Ὁμολογῶ πῶς ἀρχισα ν' ἀνησυχῶ κ'
ἡρῶ καὶ δὲν παρέλειψα νὰ τῆς ζητήσω
μερικὲς σχετικὲς ἐξηγήσεις...

Ἡ γοῆ καμαριέρα ἀρχισε τότε νὰ μοῦ διηγείται μὲ
ὅλες τίς λεπτομέρειες τὴν ἱστορίαν ποὺ εἶχε συντάραξει πρὸ ἐξῆ
μηνῶν ὅλη τὴν μικρὴ κοινωνία τῆς ἡσυχῆς αὐτῆς πόλης...

— Στὸ δωμάτιο αὐτὸ ποὺ μένετε, μοῦ εἶπε, εἶχαν βοῇ ἓνα
πρῶτ' πνιγμένο κάπσο νέου κύριου, πολὺ καλοῦ ἐξωτερικοῦ, ποὺ εἶχε
εἶδε στὴν πόλιν αὐτὴ, μαζί μὲ μὴ νεαρὴ κυρία. Ἡ ἀστυνομία
ἐν τοῖς τοῖς δὲν κατόρθωσε νὰ νανακαλύψῃ τὰ αἰτία τοῦ φρικτοῦ αὐ-
τοῦ ἐγκλήματος. Ὅλες οἱ ὑπόνοιες, εἶχαν πέσει στὴν νεαρὴ ἐκείνῃ
κυρία τῆς ὁποίας παρ' ὅλες τίς ἐρευνες, δὲν εἶχαν κατορθώσει ν'
ἀνιχνεύουν τὰ ἱγνὰ πούθενά...

8 Ἀπριλίου

Μέσω σ' αὐτὴ τὴν πόλιν περισσότερον ἀπὸ δέκα πέντε ἡμέρες
οἱ φόροι τῶν πρώτων ἡμερῶν ἔχουν ἀρχίσει νὰ δια-
κινῶνται. Οἱ ἐφημερίαι δρομίσκοι τῶν πάρκων τῆς καὶ μὴ
νεκρὴ ἡσυχία ποὺ βασιλεῖται παντοῦ ὅπου περᾶς, μοῦ
ἀνακουφίζουν τὴν πονεμένη ψυχὴ μου... Χθὲς τὸ βράδυ
δύο, τὴ σιγῇ ποὺ ἐφευγα ἄπ' τὸ ἐστιατόριο τοῦ ξε-
νοδοχείου, ἀκούσα νὰ κουνισθῇ τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπο-
ρας. Στάθηκα καὶ κύτταξα ἄπ' τὸ παράθυρο... Ἦταν
μὴ νεαρὴ κυρία πολὺ κομψή, μὲ καλοδεμένο εὐκίνητο
ῶμα, ποὺ μάντευε κανεὶς ἀπὸ μακριὰ, πῶς κάτω ἄπ'
τὸ πυκνὸ βέλο ποὺ φοροῦσε θὰ ἐκρυβε ἓνα χαριτωμένο
προσῶπον.

Πέρασε βιαστικὴ τὴν ἐξώπορτα καὶ πρὶν ἀκόμα πρὶν
ἐπάρῃ νὰ ἴδῃ πρὸς ποῖο σημεῖο κατευθυνόταν τὴν εἶ-
δα νὰ μπαίνει στὴν αἴθουσα τοῦ ἐστιατορίου ποὺ καθό-

μουνα καὶ νὰ ἔρχεται κατ' εὐθείαν ἐπάνω μου...

— Μὲ περιμένετε ; μ' ἔρωτες χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι ἤθελε νὰ
μὲ κυττάξῃ στὰ μῦτια... Τὶ νὰ σὰς κάνω ! Εἶδα κ' ἔπαθα γιὰ νὰ
μπορέσω νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὰ χέρια τους...

Εἶχα μείνει καρφωμένος στὴ θέσιν μου καὶ τὴν κυττοῦσα κατὰ-
πληκτος. Δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω τί ἐσημαιναν αὐτὰ τῆς τὰ
λόγια. Εἶχα μπροστά μου μὴ ὁρατοστὴ γυναικα τὴν ὁποία ὅμως
οὔτε ἐγνώριζα, οὔτε τὴν εἶχα ξαναἰδῇ ποτέ μου...

— Ἐλάτε !... ἐπέμεινε ἡ ὁραία ἀγνωστὴ... Ἐλάτε νὰ πάρομε
τὸ τσάι μαζί... Ἐγὼ πειὰ πολλὰ, τόσα πολλὰ νὰ σὰς πῶ...

Σκηνὸς χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ προσφέρω οὔτε λέξι, τὴν ἀκολού-
θησα ἔως τὴν τραπέζιαν... Γοητευμένος ἀπὸ τὴν γλυκεῖα ἐκφρα-
σὴν ματιῶν τῆς, εἶχα νοιώσει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ κάποια ἀκα-
τανίκη ἐπιθυμία νὰ μείνω κοντὰ τῆς, νὰ τὴν γνωρίσω... καί...
ποῖος ἔξερε... καὶ νὰ τὴν... ἀγαπήσω !...

15 Ἀπριλίου

Δὲν ἀπατήθηκα σὲ τίποτα. Ὅπως τὰ
εἶχα μαντέψει ἔτσι ἀκριβῶς συνέβησαν
ὅλα... ὅλα !... Μόνο ἡ γυναικα αὐτὴ μπό-
ρεσε νὰ μ' νοιώσῃ λιγάκι, νὰ μὲ ἀνακου-
φίσῃ, νὰ μοῦ γλυκύνῃ τὴν ψυχὴ μου...

Μέσα σ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, δὲν παρόλε-
ψε νὰ μοῦ ἐμπιστευθῇ, τὸ ἴδιο βράδυ τῆς
ἡμέρας ποὺ πρωτογνωριστήκαμε, ἓνα φο-
βερὸ μυστικὸ ποὺ βάρινε τόσο καιρὸ τὴν
ψυχὴ τῆς...

Ναι, ναι ! Μοῦ τὰ εἶπε ὅλα, ὅλα...
Μὰ γιατί ὅμως θέλησε νὰ μὲ γνωρίσῃ ;
Γιατὶ ἐτρεξε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ κον-
τὰ μου ;... Ὡ ! εἶναι τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ
δὲν μπορεῖς ἀκόμα νὰ ἐξηγήσῃς...

Ποῖος ἔξερε ;... Ποῖος μπορεῖ νὰ ἔξερῃ !...

— Μὴ ταραχθῇ ! μοῦ εἶπε, Ἀκούστε
με ψυχραιμία, εἰσθε ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ
μπορῶ ν' ἀποκαλύψω τὸ μυστικὸν μου αὐ-
τό... Δοκίμω ἐγώ... ναι ἐγὼ εἶμαι ποὺ
ἐπνίξα... ποὺ στραγγάλισα τὸν ἄνθρωπο μου !...

Μοῦ μίλοῦσε καὶ μὲ κυττοῦσε μὲ τὰ
μάτια καρφωμένα ἐπάνω μου...

— ... Ναι, ναι, ἐγώ, Μὰ δὲν μποροῦσε
νὰ γίνῃ ἄλλοῶς. Μὲ τυραννοῦσε ! Ἦταν
ἀδύνατο νὰ ὑποφέρω περισσότερον... ἐπρε-
πε νὰ γίνῃ ὅ,τι ἐγίνε... ἐπρεπε...

Ὁμολογῶ ὅτι δὲν περιμένα ποτέ πῶς
τὰ λεπτὰ ἐκεῖνα χερσὶν τῆς θὰ μποροῦ-
σαν νὰ διαπράξουν ἓνα τέτοιο ἐγκλήματι...

Σὲ λίγο, ὅταν εἶχε πειὰ βραδυάσει, μὲ
παρεκάλεσε νὰ κάνωμε ἓνα μικρὸ περὶ-
πάτο στὸν κήπο τοῦ ξενοδοχείου. Ἦταν
κατὰχλωμὴ καὶ σπινθηρμένη στὸ πρᾶτος
μου βάδιζε κοντὰ μου, ἀφῶν καὶ σκεπτικῇ.

Τοῦνος

Μὲ τὴν Ὀφελία—αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομα τῆς ὁραίας ἀγνωστού-
ζουσε στὴν ἐρημὴ αὐτὴ πόλιν περὶ πρὸς ὀκτὼ μῆνες. Ἐκτός ἀπὸ τὴ
γοῆ-καμαριέρα τοῦ ξενοδοχείου, ποὺ ἴσως νὰ εἶχε καταλαβῇ καί-
τι, κανεὶς ἄλλος δὲν ἔμαθε ποτέ ὅτι ἡ γυναικα αὐτὴ...

Κανέ !

Χθὲς τὸ βράδυ, τὴ στιγμὴ ποὺ βγαίναμε ἀπὸ τὴν αἴθουσα τοῦ
ἐστιατορίου, ἡ Ὀφελία στάθηκε μὴ στιγμὴ, μὲ κύτταξε καὶ μοῦ
εἶπε σιγὰ :

— Καὶ ἂν ἐρχόμινον νὰ μὲ πάρονε οἱ δικοὶ μου, εἰς τί θὰ
ἔχανες ;

Κυττάζοντας με ἀκόμα στὰ μάτια τὴν εἶδα νὰ δακρύει. Δὲν

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΠΑΡΑΠΑΤΗΜΑ

Με μιά κόρη λυγρή μιά γειτόνισσά μου
Ροδοκόκκινη ξανθή και γαλανομάτα,
Κάθ' αὐγὴ πού πηγαίνα κάτω στὴ δουλειά μου
Κατεβαίναμε μαζί τοῦ χωριοῦ τῆ στρατά.

Τὸ χωριό μας εἶν' ψηλὰ στοῦ βουνοῦ τῇ οἰκίᾳ,
Μονοπάτι ὁλοστενό ὡς τοὺς κάμπους πάει,
Κάπου-κάπου πειδὸν πολὺ ξεγλυστεροῦν οἱ βράχοι
Κι' ἀκουμποῦσεν ἡ ξανθὴ στὸ δικό μου πλάι.

Μιὰν αὐγὴ μαγικήν, λὲς μᾶς εἶχαν μάγια! —
Μέσα πού κατέβαινε γελαστὴ κοντά μου,
Κάπου παραπάτησε, γλύστρησε στὰ πλάγια
Κι' ὡς τὸ τέλος βρέθηκε μέσ' στὴν ἀγκαλιά μου!

"Ἐνοιώσα νὰ ξεπετᾷ καὶ νὰ λαχταρίζῃ
Κρεμαστὸ στὰ στῆθι μου, τ' ἀπαλὸ τῆς σῶμα,
Εἶδα γύρω τὸ βουνὸ νὰ στριφογυρίζῃ,
Κι' ἀεφῆνα—τὴ φίλησα στὸ γλυκὸ τῆς στόμα!

"Ἐφυγε ὁλοκόκκιν' μ' ἄφησε θλιμμένο...
Ἀπὸ κείνο τὸ φιλήϊ καὶ κακί θυμῶνεϊ,
Καὶ μονάχος τὸ βουνὸ τώρα κατεβαίνοϊ,
Κ' ἡ γειτονοπούλα μου κατεβαίνεϊ μόνη.

Μ' ἀπὸ τότε στὸ μυαλό καρφωτὴ μοῦ μένει,
Μιὰ ἰδέ' ἀνόητ' ἡ ξανθὴ μου τάχα,
Μὴ γιὰτὶ τὴ φίλησα εἶνε θυμωμένη,
Ἢ γιὰτὶ τὴ φίλησα... μιά φορὰ μονάχα!

Γ. Δροσίνης

ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΟΥ ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ

Στὸν ποιητὴ, πού ἐβαλλε ἀπ' τῆς καρδιάς τὰ βάθ' αὐτοῦ
στὸν ἄνθρωπο, πού ἐμάραναν ἡ πίκρες καὶ τὰ πόν' αὐτοῦ,
"Ἐνα λουλούδι τρυφερό, ἀγνὸ, δροσολοσιμένο
φέρνω κ' ἐγώ, μὲ τῆς καρδιάς τὸ δάκρυ ποτισμένο.

"Ἐκείνος πού ἠθέλησε κάθε πνοὴ νὰ ψάλλῃ,
μᾶς στέλλει ἀπόδωκα πάντοτε καὶ μᾶς τὰ παίρνει πάλι...
Μυστήριον παρήγορο! "Ἐκλείσθηκε τὸ στόμα,
μ' ἀκούω τὸν ἥχο τὸ γλυκὸ τοῦ τραγουδιοῦ του ἀκόμα...

Εἶνε ἀχτίνα ὁλόλαμπρη ἀπὸ τὸ φῶς ἐκεῖνο
τ' ἀνέσπερο... Εἶν' ἀφ' αὐτοῦ τοῦ Παραδείσου κρίνο!
Σκορπίζετε στὸ μνημα τοῦ λουλούδι οἱ πονεμένοι...
θαρρεῖτε! τ' ἀστέρο ἔδωσε, μὰ ἡ λάμψη του θὰ μένῃ!

Π. Ἀζιώτης

ΟΝΕΙΡΑ

Τόσο πολὺ σ' ἀγάπησα καὶ τόσο σὲ λατρεύω,
πού μέρα νύχτα 'σάν τρελλὸς τῇ μοίρᾳ σου ζηλεύω,
καὶ ἤθελα γιὰ μιά στιγμὴ δὲ εἶσαι σὺ νὰ γίνω
νὰ 'δῶ τὸ ἰεὺς αἰσθάνεσαι ὅταν σιμά σου σβύνω.

Ι. Πολέμης

Λείωνε αὐτὸ τὸ εἰδύλλιο. Ἡ μοῖρα τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶνε πάντοτε
εὐνοϊκὴ γιὰ ὅλους.

Φτωχὴ Ὀφελία! "Ἐφυγε! "Ἐνα λιγόλογο γράμμα πού βρήκα
στὸ προσκέφαλό μου κρεβατιοῦ μου, μού τὰ ἔλεγε ὅλα...

"Ἐφυγε γιὰ νὰ μὴ ξαναρθῇ. "Ἐφυγε ξαφνικὰ ὅπως ἦθε. Πού
πῆγε; Δὲν ξέρω... Ἢ γιὰ ὑπερέτριά μου εἶπε πὺς ἦταν τρελλή!...
Τρελλή!... Ναί, ἔτσι φαίνεται... Κι' ἴσως αὐτὴ τὴ στιγμὴ νὰ μὴ
βρίσκεται πιά στὴ ζωὴ... Πούδ' ἔχει; ;...

Jules Perrin

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΤΟΥ Μ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Οἱ μικροέρωτες τοῦ Ναπολέοντος

Ὁ Ναπολέον ἦταν σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ ἀρετὰ αἰσθηματίας.
Οἱ βιογράφοι του ἀναφέρουν διάφορα εἰδυλλία του μὲ γνωστὰς
καλλιτέχνιδες τῆς ἀρχῆς, φημισμένες γιὰ τὴν καλλονὴν αὐτῆς.
Οἱ ἐφημέριες ὅμως αὐτῆς ἐρωτικές του περιπέτειες δὲν διαρκοῦσαν ποτε
περισσότερο ἀπὸ λίγες ὥρες.

Μία ἀπὸ τὰς εὐνοούμενας αὐτῆς τοῦ μεγάλου κατακτητοῦ, ἡ
Δεσποινὴς I... τὴν ὅποιαν εἰσαιρετικῶς συμπαθοῦσε, τοῦ ζήτησε
κάποτε ἓνα πορτραῖτό του.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ὅμως περῶν ἔρχετο ἀπ' τὴν οἰκειότητα αὐτῆς
καλλιτέχνιδος καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τόσην του
ἐνα χρυσὸ νόμισμα τῶν εἰκοσι φράγκων, τῆς τὸ προσέφερε, καὶ
ἀπὸ τότε δὲν τὴν ξαναεἶδε!...

"Ὡς γνωστὸν, τὰ γαλλικὰ αὐτὰ εἰκοσάφραγκα εἶχαν χωρηθῇ
ἐπάνω τὴν εἰκόνα τοῦ Ναπολέοντος.

Ὁ ἄφορισμὸς τοῦ Ναπολέοντος

"Ὅταν ὁ Ναπολέον, ἐπρόκειτο γιὰ λόγους ἐθνικοῦς, νὰ χωρῇ
ἀπὸ τὴν πρώτη γυναῖκα του Ἰωσηφίνα, ἀπετάθη στὸν Πάπα.
Ὁ "Ἀρχιεπὶς ὅμως τῆς Καθολικῆς "Εκκλησίας ἀνέβηκε νὰ τοῦ
ρηγγίῃ τὸ διαζύγιον. Ὁ Ναπολέον, ὁ ὅποιος, φῶσε αὐταρχικῶς,
δὲν δεχόταν ἀντιρρήσεις, ἐξαίρετον. Καὶ τὸ σοβαρὸ αὐτοῦ ἐπιστάδιο
ὑπῆρξεν ἀφορμὴ νὰ φθάσῃ σὲ δεξιάτο σημεῖο αἱ σχέσεις μεταξὺ
Αὐτοκράτορος καὶ Πάπα.

Ὁ Πῖος τὸς, παρασυρόμενος τότε ἀπὸ ὀρισμένους φανατικούς
ἀντιβοναπαρτιστὰς καρδινάλιους συμβούλους του, ἀπεφάσισε νὰ ἀ-
φορίσῃ τὸν Ναπολέοντα. Πρὸς τοῦτο, ἔστειλε στὸν καρδινάλιον τὸν
"Ἀστρος, ἀντιπρόσωπον τοῦ Παπικοῦ Ἐθνικοῦ στοῦ Παρισι, ἓνα ἀντί-
γραφο τοῦ ἐγγράφου τοῦ ἀφορισμοῦ, τὸ ὅποιον, ὁ καρδινάλιος,
σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴν πού εἶχε λάβει, φρόντισε μὴ νύτῃ να τοῦ
τοιχοκολλήσῃ στὴν ἐξώπορτα τῆς "Παναγίας τοῦ Παρισιῶν. Φυ-
τάζεσθε τὸ σκάνδαλον πού ἐπικολοῦσεν τὴν ἄλλη μέρα.

Ὅταν ὁ Ναπολέον ἐπληροφόρηθ' ἰὰ συμβάντα ἔγινε ἔξω φρε-
νῶν. "Ἐκάλεσεν ἀμέσως τὸν Ὑπουργὸν τῆς "Ἀστυνομίας καὶ τὸν
καμὲ παρατηρήσεις, αὐτὸς ὅμως ἐξοῖξε τὴν εὐθύνην στὸν Γενναῖο
Διευθυντὴ τῆς Βιβλιοθήκης (ἀνώτατον ἀξιωματοῦ τοῦς Ἀποστο-
τορίας), ὁ ὅποιος, καθὼς τὸν ἐβεβαίωσε, εἶχε λάβει γνώμην τῆς
πρόξεως τοῦ ντ' "Ἀστρος ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν καὶ δὲν εἶχε
νὰ εἰπῇ τίποτα διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

"Ἐξω φρενῶν ὁ Ναπολέον ἐπῆγε ἐν τῇ μεταξὺ τῇ συνόδῳ
τοῦ Συμβουλίου τοῦ Στέμματος, ὅπου τὸν περιέμεναν. Μόλις βρέ-
θηκε στὴν αἴθουσα τοῦ Συμβουλίου, ἄρχισε νὰ κινήσῃ, ἀφ' ὧς
ζήτησε ἀπὸ τὸν θυρὸν του, χωρὶς νὰ ληϊ τίποτα. Κατοπὶν γυναι-
κας πρὸς τὸν Διευθυντὴ τῆς Βιβλιοθήκης κ. ντὲ Πορτουῖς, τοῦ εἶπε
μὲ ὀργήν:

— Ἐγγωρρίζετε τὰ πάντα ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν, δὲν εἶν' ἔτσι...

— Ἀπαντήστε μου εἰλικρινῶς...

— Μάλιστα, Μεγαλειότητάς...

— Καὶ τοῖμάτε νὰ τὸ λέτε αὐτό; Τολμοῦν νὰ μὲ βρίζουν, καὶ
μὲ προσβάλλουν μέσ' στὴν πρωτεύουσά μου καὶ τὸ ἀντίτετα αὐτὸ
εἶναι!...

— Ὑπέθεσα, Μεγαλειότητάς, ὅτι ἂν τιμωροῦσα τὸν καρδινάλιον
θὰ τὸν ἔκανα συμπαθὴ στὸ πλῆθος... Κατὰ συνέπειαν εἶπα πὺς
θῆκον...

— Εἶχατε καθήκον, κύριε, πρὸτ' ἀπ' ὅλα νὰ μὲ εἰδοποιήσετε.

Καθῆστε τώρα... Εἰσθε ὥρον!...

Μετὰ τὸν ἀφορισμὸν

Λίγες ἡμέρες κατόπιν ὅλοι οἱ ἀρχιερεῖς τῆς Παναγίας τὸν Πα-
ρισίον πῆγαν στὰ "Ἀνάκτορα νὰ εὐχρηθῶν τὸν Ναπολέοντα νὰ
τὴν πρώτην τοῦ ἔτους. Μεταξὺ αὐτῶν συγκατελέγετο καὶ ὁ καρ-
δινάλιος ντ' "Ἀστρος. Ὁ Ναπολέον, μόλις τὸν εἶδε ἐξαίρετον. Περ-
χώρησεν ἀπειλητικὰ πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπε:

— "Ἄ! Ὡστε σεις εἰσθε πού θέλετε ν' ἀνάγεται φωνὴ μέσ' αὐ-
τὸ κράτος μου! Σεις εἰσθε πού προδίδετε τὸν Αὐτοκράτορα σὰς
γιὰ νὰ ὑπακούσῃτε σ' ἓνα ξένο ἱερεῖ!... Αὐτὰ, κύριε, δὲ μ' ἀρε-
σούν... Εἶμαι χριστιανὸς, περισσότερο μάλιστα ἀπ' ὅλους αὐτοῦς.
Καὶ θὰ ὑπερασπίσω τὰ δικαιώματά τοῦ στέμματος μου ἔναντι
τῶν ὁμοίων σας... Ὁ Θεὸς δὲ ὅπως μὲ σπείνη. Μὴ τὸ ζήτημα
αὐτὸ σεις καὶ οἱ ὁμοῖοί σας.

Ὁ ντ' "Ἀστρος θέλησε ν' ἀπαντήσῃ. Μὲ μιά χειρωνακία ὅπως
ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ ἔδειξε τὴν πόρτα...

ΕΙΛΟΥΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε. Α.

Μία ἀπὸ τίς ὁραῖες κοπέλλες τῶν "Ἀθηνῶν, τῆς ὁποίας ἡ
ἰμορφία αὐξάνει χάρις στὴν ἐξυπνάδα πού τὴν διακρίνει καὶ
προσίδει ἑκφρασὶν στὴν φνσιογνωμία της. "Υψηλὴ, καστανὴ,
πάντοτε κομρὰ ντυμένη, ἔχει ὕψος εὐθύμιο, μπρὶο δυνάμειον.
Τὴν διακρίνει νοσταλγία πολὺ διασκεδαστικὴ, γι' αὐτὸ εἶνε πε-
ριεχτικὴ παντοῦ. Τελειώσας ἐσημείωσεν ἐνεργητικὴν δράσιν
ὡς ἀνθοποιὸς τῆς "Ἀλκῆς ἀγορᾶς. "Ὅταν τελειώσῃ τ' ἄνθη τῆς
τῆς πηλοῦ καὶ κάποιος γνωστὸς κύριος καὶ τὴν ῥωτᾷ: — Τί που-
λάτε; "Ἐπειδὴ εἶχε τελειώσῃ τὸ ἄνθη ἐμπόρευσά της τοῦ λέει
μ' ἐτοιμότητα: — Τὸ δακτυλίδι μου. — Μὰ εἶνε ἀλχηθινόν; — Σὰ
ντὶ βραί... ντενεκ, τοῦ λέει γελῶσα. — Πάρτε ἓνα 750 γιὰ τὴν
φιλανθρωπίαν σας, καὶ κρατήστε καὶ τὸ κόσμημά σας, τῆς ἀπαντᾷ
ὁ γυναικώδης κύριος Μ.

Καὶ ἐπὶ ἡ χαριτωμένη δεσποινὴς ἤρξεν τὴν εἰσπραξίν της
Ἀλκή; "Ἀγορᾶς κατὰ 750 δρ. χάρις στὴν ἐξυπνάδα της.

Ἡ Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ κυριώτερα κοσμικὴ συγκέντρωσις τῆς παρελθούσης ἐβδο-
μάδος ἦτο ἡ ὑπαίθριος Ἀλκή ἀγορὰ ὑπὲρ μαθητῶν σεισμοπα-
θῶν μερῶν εἰς τὸν κῆπον τοῦ "Ἰλίου Μεταδρον.

Ὀυδὲποτε ποροῦσε κανεὶς νὰ φαντασθῇ ὅτι σὲ τόσες ὀλίγες
ἡμέρας θὰ κατ' ὀφθαλμὸν ἡ διοργανωτικὴ "Επιτροπὴ νὰ καταρτίσῃ
περίπτερον διακοσμημένον μὲ γούστο καὶ μὲ ὑπερρετιοῦσαν σκέ-
ψιν, τὸ γραφικὸ ἑλληνικὸ χρώμα.

Τὶ νὰ δῆτε, καὶ τί νὰ πρωτοποιεῖτε. Στὸν διάδρομον τοῦ κήπου
ἔνα μυριόχρομον λουλουδιόνη χῆμα ἀπὸ κορίτσια εὐμορφα καὶ
καλλιτεχνικὰ ντυμένα πού ποιοῦσαν λουλούδια. Αἱ Δες Μικετὲ
Καπαλῆ, Β. Μελέ, Ἀλὴ Χρηστομάνου, "Ἐλλη Λούρου, Νία
Παῖσι, Δοβρόδου, "Ἐλένη Βλάχου, Παπαρηγοπούλου, Ἐγγενίδου,
Ἀργουδάκη, "Ἐλένη Μεταξά, κτλ. κτλ.

Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὰ διάφορα περίπτερα ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ
ἐνα μνηρολιστικὸν τῆς Κας Ρέννε, ἡγεῖς προσελκύει τὸν κόσμο μὲ
τὸ γλυκύτατον ὕψος της καὶ τὴν αὐστηροτάτην φνσιογνωμίαν
της. Συνεχόμεναι τῆς κ. Ρέννε εἶνε αἱ κ. κ. Μπακοπούλου,
Ἐντο καὶ ἡ Δις "Ἐλένη Ἐνκλειδου.

Ἀντικρὸ εἶνε ὑπαίθριον ἀνθοπωλεῖο μὲ ἐκλεκτὰ φυτὰ καὶ
λουλούδια. Τὸ ἐποπτεύον μὲ πολλὴν σοβαρότητα ἡ Δις "Ἐμπε-
ρίου.

Στὸ βάθος ὀνειρώδεις δαντέλλες καὶ κεντήματα Βασιλικῆς
Σολῆς, Πωλιτρία αἱ κ. κ. Δ. Ἀραγούνη, Α. Χαλκοκονδύλη, "Ἐ-
λένη Ἀβέρω, Σούλερ Περσόν, Τζορτζοπούλου, Μαρία Πεσο-
πούλου, "Υψηλάντη, Δις Μελέ, Δις Μ. Δεμερεζή καὶ δ. κ. Γ.
Ἐμπερίου.

Ἀντικρὸ καὶ πού συναρτᾷ τὴν προσοχὴν καὶ προσελκύει
τὸ γούστο: εἶνε ἡ ἑλληνικὴ ταβέρνα, ἡ ὁποία εἶνε γραφικωτάτη
μὲ τὸ ἀντὶ καλωπυμένο στὴν οὐβλά, τὸ κοκορέτσι σεβρισιμένο
ἀπὸ τὰς κ. κ. Τ. Καμπά, Παπαστράτου, Μ. Μακκά, καὶ Χαρο-
μάκη μὲ ἐνδυμασίας ὁραιότατες Τρικιερίου, Λευκοσσίας κτλ.
Ἡ μὴ περὰ ρετινὰ ἀπὸ τὸ βαρέλι πού εἶνε σκεπασμένο μὲ
κίματοφύλλα καὶ τριαντάφυλλα, καὶ οἱ προσερχόμενοι φεύγουν
καὶ οἱ προσερχόμενοι φεύγουν

Ἄντικρὸ εἶνε τὸ ἀγγλικὸν
κράσι. Στοιχισμένο μὲ κρεττόνια
ἀνὰ καὶ κόνικον, καὶ τραπέζια
ἐνδυμένα μὲ κόνικινες πατά-

Ἄντικρὸ εἶνε τὸ ἀγγλικὸν
κράσι. Στοιχισμένο μὲ κρεττόνια
ἀνὰ καὶ κόνικον, καὶ τραπέζια
ἐνδυμένα μὲ κόνικινες πατά-

Ἄντικρὸ εἶνε τὸ ἀγγλικὸν
κράσι. Στοιχισμένο μὲ κρεττόνια
ἀνὰ καὶ κόνικον, καὶ τραπέζια
ἐνδυμένα μὲ κόνικινες πατά-

Ἄντικρὸ εἶνε τὸ ἀγγλικὸν
κράσι. Στοιχισμένο μὲ κρεττόνια
ἀνὰ καὶ κόνικον, καὶ τραπέζια
ἐνδυμένα μὲ κόνικινες πατά-

Ἄντικρὸ εἶνε τὸ ἀγγλικὸν
κράσι. Στοιχισμένο μὲ κρεττόνια
ἀνὰ καὶ κόνικον, καὶ τραπέζια
ἐνδυμένα μὲ κόνικινες πατά-

Ἄντικρὸ εἶνε τὸ ἀγγλικὸν
κράσι. Στοιχισμένο μὲ κρεττόνια
ἀνὰ καὶ κόνικον, καὶ τραπέζια
ἐνδυμένα μὲ κόνικινες πατά-

Ἄντικρὸ εἶνε τὸ ἀγγλικὸν
κράσι. Στοιχισμένο μὲ κρεττόνια
ἀνὰ καὶ κόνικον, καὶ τραπέζια
ἐνδυμένα μὲ κόνικινες πατά-

Ἄντικρὸ εἶνε τὸ ἀγγλικὸν
κράσι. Στοιχισμένο μὲ κρεττόνια
ἀνὰ καὶ κόνικον, καὶ τραπέζια
ἐνδυμένα μὲ κόνικινες πατά-

Ἄντικρὸ εἶνε τὸ ἀγγλικὸν
κράσι. Στοιχισμένο μὲ κρεττόνια
ἀνὰ καὶ κόνικον, καὶ τραπέζια
ἐνδυμένα μὲ κόνικινες πατά-

Ἄντικρὸ εἶνε τὸ ἀγγλικὸν
κράσι. Στοιχισμένο μὲ κρεττόνια
ἀνὰ καὶ κόνικον, καὶ τραπέζια
ἐνδυμένα μὲ κόνικινες πατά-

Ἄντικρὸ εἶνε τὸ ἀγγλικὸν
κράσι. Στοιχισμένο μὲ κρεττόνια
ἀνὰ καὶ κόνικον, καὶ τραπέζια
ἐνδυμένα μὲ κόνικινες πατά-

Ἄντικρὸ εἶνε τὸ ἀγγλικὸν
κράσι. Στοιχισμένο μὲ κρεττόνια
ἀνὰ καὶ κόνικον, καὶ τραπέζια
ἐνδυμένα μὲ κόνικινες πατά-

Ἄντικρὸ εἶνε τὸ ἀγγλικὸν
κράσι. Στοιχισμένο μὲ κρεττόνια
ἀνὰ καὶ κόνικον, καὶ τραπέζια
ἐνδυμένα μὲ κόνικινες πατά-

Ἄντικρὸ εἶνε τὸ ἀγγλικὸν
κράσι. Στοιχισμένο μὲ κρεττόνια
ἀνὰ καὶ κόνικον, καὶ τραπέζια
ἐνδυμένα μὲ κόνικινες πατά-

Ἄντικρὸ εἶνε τὸ ἀγγλικὸν
κράσι. Στοιχισμένο μὲ κρεττόνια
ἀνὰ καὶ κόνικον, καὶ τραπέζια
ἐνδυμένα μὲ κόνικινες πατά-

Ἄντικρὸ εἶνε τὸ ἀγγλικὸν
κράσι. Στοιχισμένο μὲ κρεττόνια
ἀνὰ καὶ κόνικον, καὶ τραπέζια
ἐνδυμένα μὲ κόνικινες πατά-

Ἄντικρὸ εἶνε τὸ ἀγγλικὸν
κράσι. Στοιχισμένο μὲ κρεττόνια
ἀνὰ καὶ κόνικον, καὶ τραπέζια
ἐνδυμένα μὲ κόνικινες πατά-

Ἄντικρὸ εἶνε τὸ ἀγγλικὸν
κράσι. Στοιχισμένο μὲ κρεττόνια
ἀνὰ καὶ κόνικον, καὶ τραπέζια
ἐνδυμένα μὲ κόνικινες πατά-

Ἄντικρὸ εἶνε τὸ ἀγγλικὸν
κράσι. Στοιχισμένο μὲ κρεττόνια
ἀνὰ καὶ κόνικον, καὶ τραπέζια
ἐνδυμένα μὲ κόνικινες πατά-

ΕΡΑΝΟΣ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ",
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΣΕΙΣΜΟΠΑΘΩΝ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

Συνεχίζουμε καὶ σήμερον τὸν ὑπὲρ τῶν ἀτυχῶν Κορινθίων
ἐρανον, βέβαιοι ὅτι πάντες οἱ ἀναγνώσται καὶ φίλοι τοῦ "Μπου-
κέτου" θὰ σπεύσουν νὰ προσφέρουν τὸν ὀβολὸν των.

Εἰσφορῶν	Δεχ.	1665	Εἰσφ.	Δεχ.	2605
Γ. Τσαγκάρης (Κεντρικὸν Πρακτορεῖον)	500		Νικ. Ἀλμπανόπουλος	15	
Κ. Ἀλμπανόπουλος	50		Γ. Παπαγεωργίου	75	
Κ. Δεμέντας	25		Κων. Χριστοδούλου	25	
Ἀναστ. Εὐθυμίου	25		Ἀγκώπ Σαραφίου	100	
Ἀνώνυμος	25		Ἀνάργυρος Μπαράς	50	
Δ. Κομνηνός	25		Ν. Μπουράκης	15	
Μαρία Τριανταφύλλου	100		Φώτης Κιτιόπουλος	25	
Κ. Διακῆς	25		Μ. Π.	25	
Μ. Διακῆς	25		Χρ. Μπ.	25	
Μιχ. Γιαννούλης	15		Ο. Μ.	25	
Δ. Σταθάκος	25		Σταῦρος Νικολάου	100	
Ἀριστὸς Δεβερίτσουλος	25		Ἀδελφοὶ Παπαδόπουλοι	100	
Ἰωάν. Κατελῶζος	25		Σ. Σπυρ.	25	
Ἰωάν. Ἀλμπανόπουλος	25		Ἀθ. Θ.	100	
Βασ. Τσακίργιου	25		Σταθάτος Ἀναγνωστό- πουλος	10	
Εἰς μεταφορὰν	Δρ. 2605		Τὸ ὅλον	Δρ. 3345	

τὸς διδομένου παρὰ τοῦ κ. Ὀκάρφ καὶ τοῦ Ναυάρχου Ταῖρλ,
καὶ ἀξιωματικῶν τῆς ἀγγλικῆς ἀποστολῆς, οἵτινες προθυμοποι-
οῦνται νὰ προσφέρουν κοντεῖν καὶ ποτὰ διάφορα, φέροντες λευ-
κὰ σμόκιν. Ἀπαράμιλλες καὶ χαριτωμένες συμπεριεῖς μὲ μαύ-
ρα φορέματα καὶ λευκὰς ποδιές ἡ Λαίδη Λωραὶν καὶ αἱ κ. κ.
Ὀκάρφ, Κραίων, Ντὲ-Πάσς Βίνκετ, Κάμπερλντ.

Ἡ ἀνωτέρω ἀγορὰ κράτησε δύο ἡμέρας μὲ εἰσπράξεις λίαν
ικανοποιητικές.

— Δεξιόσας τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν παρὰ τῷ Πρεσβυτῇ
τῆς Πολωνίας καὶ τῇ κ. Γιούργκεβιτς ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τ

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΣΙΓΓΕΡ

ΡΑΠΤΕΤΕ ΔΙ' ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ ΔΙΑ ΝΑ ΡΑΠΤΗΤΕ ΑΚΟΠΩΣ ΚΑΙ ΤΑΧΕΩΣ
ΕΠΟΦΕΛΗΘΗΤΕ
ΤΗΣ ΤΕΧΝΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ
ΣΙΓΓΕΡ

ΠΑΡΕΧΟΜΕΝΗΣ ΔΩΡΕΑΝ

Περιλαμβάνει τ' ακόλουθα μαθήματα :

- 1). Ράψιμον διὰ μηχανῆς
- 2). Κέντημα διὰ μηχανῆς
- 3). Μαντάρισμα διὰ μηχανῆς
- 4). Κοπή ἐνδυμάτων διὰ τῶν Ἰχναρίων Σίγγερ

ΙΧΝΑΡΙΑ ΣΙΓΓΕΡ (ΠΑΤΡΟΝ)

διὰ φορέματα καὶ ἐσώρουχα, γυναικεία καὶ παιδ-
νά, τελευτῶς ΜΟΔΕΡΝΑ, θὰ εὑρητε εἰς πλουσίαν
συλλογὴν εἰς τὰ Καταστήματα ΣΙΓΓΕΡ καὶ εἰς
τοὺς ἀντιπροσώπους αὐτῶν.

Πρὶν ἀποφασίσαιτε νὰ παραγγείλατε τὸ καλοκαίρινόν σας
κοστούμι ἐπισκεφθῆτε τὴν **ΕΚΘΕΣΙΝ** τῶν περιγέρμων
Ἀγγλικῶν κατ'αρχαρίων **ΣΕΠΤΕΝΤΕ** παραγωγῆς 1928
ὁδὸς Βύσσης ἀριθ. 8 (ἐναντὶ Χρυσόσπηλαιωτισσῆς)
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΛΑΡΙΚῆ ΚΑΙ ΔΙΑΝΙΚῆ

Ἀποκλειστικὸς εἰσιγώγους

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Θ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

